ALICE HOFFMAN

O CĂLĂTORIE FANTASTICĂ, ÎN CARE
DESCOPERI PUTEREA SALVATOARE
A POVEȘTILOR ȘI A CĂRȚILOR

Ora nevăzută

FICTION CONNECTION

TRADUCERE DE ELENA MARCU

TREI

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Alice Hoffman

Ora nevăzută

Traducere din limba engleză și note de
Elena Marcu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Mihaela Stan

Design copertă: James Iacobelli
Fotografie copertă: © Rebecca Stice/Trevillion Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Cristina Șpătărelu

Titlul original: The Invisible Hour
Autor: Alice Hoffman

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1979-0
ISBN (EPUB): 978-606-40-2189-2

Mi-am început viața pentru a doua oară într-o noapte de iunie, în anul în care am împlinit cincisprezece ani. Încă mă numeam Mia Jacob și încă eram făcută din carne și oase, dar, când am ieșit în stradă în acea noapte, am pășit într-un altfel de viitor. Am plecat în același fel în care sosise mama, singură, în întuneric.

Luna era gălbuie și pădurea, de un negru smolit. Dacă n-ai fi știut că acolo erau munți și câmpuri și că te aflai în Western Massachusetts, ai fi crezut că ajunseseși la capătul pământului. Într-un fel, era adevărat, cel puțin pentru mine. Simțeam fiecare gură de aer ca un vuiet în piept. Simțeam ecoul fiecărei bătăi a inimii. Libertatea nu este ceea ce crezi că este. E rece și dură și strălucitoare. Asta am simțit când am schimbat totul. Când am luat cenușa și am eliberat-o în vânt.

Dimineață urma să fiu pedepsită în mijlocul pășunii, sub ochii tuturor, o avertizare pentru ca toți să vadă ce pățesc cei care nu se supun. Trebuia să implor și să mă căiesc. În trecut, cerusem să fiu iertată, dar acum eram altcineva. Eram fata care știa cum să evadeze, cea care putea deveni invizibilă, cea care credea că un vis poate fi mai puternic decât o mie de realități.

Credeau că am doar viața pe care o trăiam aici, dar eu descoperisem alte vieți posibile de fiecare dată când citeam o carte.

M-au închis în hambar cu oile. Mi-au spus că ar trebui să mă gândesc la ce avea să-mi aducă ziua de mâine. Dar eu furasem un ciocan de la bărbații care reparau magazia de pe cel mai îndepărtat câmp și îl ascunsesem sub fân, în hambar. Mereu am crezut că s-ar putea să fiu nevoită să evadez.

M-am chinuit să sparg lacătul mai bine de-o oră, mâinile mi-erau însângerate, pline de bășici. Dar în zadar. Apoi, dintr-odată, lacătul mi s-a deschis în palme.

Purtam o salopetă gri și ghetele roșii ale mamei. Arătam ca o prizonieră și până atunci asta crezusem mereu că sunt. Drept pedeapsă, îmi tăiaseră părul roșcat în primăvară, când nu mă dezlipeam de mormântul mamei și au fost nevoiți să mă ia de acolo cu forța, cu mâinile încleștate încă pe frunzele de ferigă. Părul meu era oricum prea frumos, așa îmi spuseseră, un semn de vanitate, genul de însușire care mă făcea să mă uit în oglindă și să cred că sunt mai bună decât toți ceilalți.

De data asta, pedeapsa fusese mai aspră. Îmi legaseră la gât o funie de care prinseseră o pancartă cu regulile pe care le încălcasem. **A** de la acte de ticăloșie. **A** de la afront și anarhie. **A** de la alienare și antisocial. **A** de la ambiție. A doua zi voiau să-mi însemneze brațul cu fierul roșu, cu litera **A**, ca să nu uit niciodată de ce am fost pedepsită.

Îmi găsiseră cărțile. Operele complete ale lui Shakespeare. The Blue Book of Fairy Tales, preferata mamei de când era mică. Scrisorile și poemele lui Emily Dickinson. Sunt afară cu un felinar, căutându-mă pe

mine însămi. De fiecare dată când mergeam în oraș, mă furișam în bibliotecă. Știam că acolo găsesc ceva magic și știam că ei vor face tot posibilul să distrugă magia. În acea seară, îmi arseseră cărțile și încă puteam simți mirosul sulfuros al jarului de pe câmpul unde intenționau să mă pedepsească a doua zi. Mai aveam o carte, cea pe care o iubeam cel mai mult, ascunsă în hambar, într-un loc în care nu căutaseră. Era comoara și harta mea. Era cartea care-mi salvase viața. Cu mult timp în urmă, existaseră și alte locuri în care femeile erau pedepsite pentru că voiau să fie oneste cu ele însele. Când am ieșit din hambar și am început să alerg pe câmpul întunecat, țineam strâns la piept Litera stacojie. *Uneori, când citești o carte e ca și cum ai citi povestea propriei vieți. Asta mi se întâmplase și mie. Când am citit prima pagină, m-am trezit. Am înțeles cine sunt și cine puteam fi.*

N-am mai luat cu mine decât un mic desen pe care îl găsisem într-un sertar din birou. Ia-l, îmi spusese Evangeline, care avea grijă de birou și de școală, când îl descoperisem. Nimeni nu vrea porcăria aia. Era o acuarelă în nuanțe de albastru și de verde, pe care o țineam sub pernă. O priveam în fiecare seară și-mi amintea mereu că lumea e frumoasă. Era frumoasă chiar și în întuneric, în aerul verzui din jur, cu licuricii alunecând prin iarba înaltă și cu brumărelele albe ce creșteau sălbatice în pădure.

Mă știau toți câinii, așa că nu m-au oprit când am ajuns la poartă; nici măcar n-au lătrat. În copaci, liliecii băteau din aripi. Erau foarte multe stele, dar n-aveam timp să le privesc. Mi-am făcut drum printre mărăcini. M-am apropiat prea mult de ei și am sângerat. Mama nu știuse să dezlege ce ne ținea aici, dar eu eram diferită. Aveam în palme cheia, acea carte publicată în 1850, cea care înțelesese povestea noastră mai bine decât cei care ne cunoscuseră. Am desfăcut pancarta pe care mi-o legaseră în jurul gâtului și am rupt-o.

***

Am străbătut câmpurile, apoi am luat-o pe drumul noroios și am trecut de stejarii bătrâni. În depărtare se vedea muntele Hightop, unde încă mai cutreierau urși. Știam ce am de făcut. Nu căra multe cu tine. Nu privi în urmă. Nu lua decât lucrurile de care ai cea mai mare nevoie. Am intrat în pădure și m-am îndreptat către oraș. Mă născusem și trăisem aici toată viața, dar acum se terminase. Aveam să rămân invizibilă printre ferigi și pini, nevăzută de trecători. Crenguțele și frunzele îmi trosneau sub ghete în timp ce-mi croiam drum prin frunzișul des în care coniferele răspândeau un parfum întunecat, teluric. Ceva se sfârșea și altceva începea.

În toate basmele, scapă nevătămată acea fată care se salvează pe ea însăși.

Când am ajuns în oraș, am început să alerg. Am alergat mai repede

decât o făcusem vreodată. M-am îndreptat către singurul loc în care știam că ușa îmi e mereu deschisă. Locul în care găsisem cheia. Cu mult înainte ca soarele să răsară, înainte să intre cu toții în hambar și să descopere că plecasem, înainte să înceapă să mă caute, am ajuns la bibliotecă. Atunci a început viața mea.

Partea întâi

Aici și acum

Capitolul unu
LA CELĂLALT CAPĂT AL UNIVERSULUI

Ivy Jacob era din Boston și trăise toată viața în Beacon Hill, însă, de fiecare dată când era întrebată unde a crescut, răspundea: *La vest de lună*. Râdea când rostea cuvintele ce indicau acel loc de poveste care nu existase niciodată în această lume și nici într-o alta, dar i se putea citi în ochi cât de profund își dorea să fie adevărat. Întotdeauna se simțise o străină în Louisburg Square, o enclavă exclusivistă cu vile în stil neogrec, înconjurând un mic parc și o grădină, toate deținute de familiile de elită din oraș. Vecinii nu-și prea vorbeau, dar se respectau și respectau regulile. Celelalte fete din cartier purtau fuste plisate și bluze cu guler Peter Pan, făceau ce li se spunea, iar când absolveau Birch School, mergeau la Wellesley sau la Mount Holyoke. Ivy era diferită. Făcea ce voia. Părinților nu le plăcea felul în care se îmbufna sau în care se făcea de rușine cu fustele ei scurte, privindu-și frumusețea ca pe un blestem, tăindu-și părul într-un an și vopsindu-l albastru în următorul, ieșind grăbită din încăpere ori de câte ori părinții ei încercau să-i bage mințile în cap. Dar era o fată inteligentă și fusese mereu o cititoare desăvârșită, petrecând ore în șir la biblioteca Athenaeum din Boston. Totuși, în ciuda iubirii pentru cărți, își ignora temele și lua note mici la școală; lecțiile o plictiseau de moarte. Îi adora pe Thoreau pentru ideile lui rebele, pe surorile Brontë pentru poveștile de iubire întunecate și tragice și pe Toni Morrison, ale cărei romane o făceau să plângă și să se simtă de parcă n-ar fi știut nimic despre viață.

Puținele comori pe care le avea erau strânse în caseta de bijuterii pe care o primise în copilărie. Când o deschidea, o balerină se rotea grațios. Înăuntru nu avea mari valori: brățări de argint, un bilet de la un concert la care mersese cu părinții în vacanță, cheia de la casa menajerei lor, Helen Connelly. Helen, care nu avea copii și care regretase mereu această decizie, cunoștea bine familia și știa cât de nefericită e Ivy. Lucra pentru ei de când Ivy avea câțiva anișori și o iubea ca pe propria fiică. Dacă ar fi fost fata ei, ar fi retras-o de la școala particulară la care era departe de a excela; Ivy ar fi știut că e iubită.

— Pentru urgențe. Dacă ai nevoie de mine vreodată, îi spusese

Helen când îi dăduse cheia.

Ivy o strânsese în brațe, mulțumindu-i.

— Fiecare zi e o urgență, îi șoptise ea și, deși zâmbea, nu părea să glumească.

— Ține minte, sunt aici zi și noapte, adăugase Helen.

Ivy era cu adevărat frumoasă, cu părul negru și ochii cenușii, dar, pe măsură ce crescuse, devenise tot mai greu de stăpânit, cel puțin potrivit părerii părinților. Când a împlinit șaisprezece ani, mama ei o considera povara vieții sale. În ultimul an de liceu, avea note catastrofale, dormea adesea până la prânz și devenise vegetariană, o alegere pe care părinții erau convinși că o făcuse din dușmănie. Ivy fusese ridicată de poliție împreună cu un grup de tineri când vandalizaseră statuia lui John Harvard din Harvard Yard, vopsindu-i piciorul în roșu. Umblase cu tot felul de băieți și de curând fusese prinsă în camera ei în pat cu fiul vecinilor, un student la Harvard pe nume Noah Brinley, dintr-o familie foarte bună; dar faptele lor erau inacceptabile. Părinții lui Noah nu fuseseră înștiințați de această situație — până la urmă, băieții sunt băieți —, dar Ivy fusese pedepsită pentru câteva săptămâni, deși, dacă ar fi fost mai atenți, părinții ei ar fi observat urmele umede de pe covorul din hol, lăsate în diminețile reci în care Ivy se furișa înapoi în casă după nopțile petrecute în parc, în camera de cămin a lui Noah sau hoinărind pe Beacon Street.

***

Ivy n-a înțeles ce se petrece decât în septembrie, când deja trecuseră trei luni. Se mai întâmplase și înainte să-i întârzie menstruația, dar într-o zi a simțit ceva mișcându-se în corpul ei. Nimeni nu-i vorbise despre contracepție și crezuse că se poate baza pe Noah să aibă grijă, dar el nu fusese niciodată genul de băiat responsabil. Acum se simțea de parcă ar fi înghițit marea, simțea un val străbătând-o, o însuflețire, de parcă o altă inimă ar fi bătut lângă a ei. Ivy nu se gândise niciodată să aibă un copil, bebelușii n-o interesau, dar acum prioritățile ei erau altele.

Studenții se întorceau la Harvard și l-a găsit pe Noah în camera lui de cămin, desfăcându-și bagajele. Fusese plecat toată vara, călătorise cu părinții în Franța și, dintr-un motiv sau altul, n-o căutase pe Ivy după ce revenise în Statele Unite. Adevărul era că existau alte fete mai interesante pentru el, fete care nu aveau atâtea probleme, fete cu experiențe sexuale mai sofisticate. Noah era înalt și frumos, cu păr arămiu, bogat.

— Bună, i-a spus el șovăitor când a văzut-o în prag.

Ivy părea mai greoaie, avea o expresie stranie și visătoare, de parcă ar fi fost în transă.

— Ce cauți aici? a întrebat-o Noah după o pauză măsurată.

Venise să-i spună că viețile lor aveau să se schimbe, că sunt meniți să fie împreună, că o să fie fericiți, dar, când i-a zis că e însărcinată, Noah n-a răspuns nimic. Părea absent și confuz, așa cum arăta după ce bea prea mult. Ivy i-a mărturisit că vrea să fugă împreună cu el, dar, ca reacție, Noah a trântit ușa, în caz că se întorcea colegul lui de cameră.

— Vorbește mai încet, i-a spus el și, în acel moment, acolo, în acea cameră de cămin de la Harvard, vocea lui semăna cu a tatălui ei.

Ivy crezuse că sunt îndrăgostiți, asta își spuseseră, dar acum, văzând privirea întunecată și piezișă a lui Noah, s-a gândit că poate se înșelase. Mai observase acea privire, chiar la tatăl ei. Dezamăgire și răceală. Deși era încă în aceeași încăpere cu ea, Noah părea deja departe.

— Chiar îți imaginezi că m-aș gândi să fug cu tine? a spus el rece, cu o încruntătură pe chipul lui frumos. Sunt în anul doi, anul ăsta e foarte important. Nu poți să strici totul.

Ivy s-a simțit ca o fetiță abandonată într-o lume haotică. Adevărul era că, în ciuda atitudinii de fată rea, Noah era primul băiat cu care avusese relații intime. Nu se putea duce la medicul de familie s-o ajute cu anticoncepționale, acesta i-ar fi spus imediat mamei sale, iar singura dată când mersese la o clinică să ceară ajutor, erau protestatari la intrare și nu îndrăznise să treacă pe lângă ei.

— Credeam că vrei să fim împreună.

Noah se baza pe bunăvoința părinților lui, iar vestea lui Ivy i-ar fi înfuriat. Cine știe ce preț ar fi trebuit să plătească pentru asta? N-ar fi reușit niciodată să intre la Harvard fără ca tatăl lui să intervină.

— Oamenii se schimbă, i-a răspuns el autoritar și stăpân pe sine.

Îl auzise de atâtea ori pe tatăl lui rostind aceste cuvinte.

Noah nu mai știa ce simte pentru Ivy. Și oricum, ce însemna iubirea? Ivy era frumoasă, dar ceea ce i se păruse amuzant la început — să se scalde în râul Charles, deși era poluat și rece, să fure din magazinele de pe Charles Street, să facă sex noaptea târziu în parc — i se părea pueril acum. Ivy putea să întrerupă sarcina sau să păstreze copilul, decizia îi aparținea ei întru totul. Ce legătură avea el?

— Ce pot să spun? Fă ce vrei!

— Ce vreau *eu*? a întrebat Ivy, nevenindu-i să creadă. Nu asta faci tu? Ce vrei *tu*?

Noah s-a dat un pas în spate. Ochii cenușii ai lui Ivy erau ca de pisică. Nu știai niciodată cum ar putea reacționa o fată ca ea. Era atât de instabilă. Nu știai niciodată când avea să răbufnească. I-ar fi

putut suna pe părinții lui sau ar fi putut să apară la ușa lor, cerându-le ajutorul. L-ar fi putut șantaja sau urmări, pândindu-l prin campus, așteptând să-l încolțească. Trebuia să se gândească la viitor, iar Ivy deja aparținea trecutului. Mai mult ca sigur, peste câțiva ani, abia dacă avea să și-o mai amintească.

— Uite care-i treaba, eu trebuie să mă duc la curs. Nu toată lumea are atât de mult timp liber, a spus el iritat, fără să-și dea seama cât de urât se poartă și fără să-i pese prea mult.

Noah s-a îndepărtat, resemnat cu ideea că nu toate relațiile se termină bine. Ivy nu era prima fată pe care o dezamăgea și, probabil, n-avea să fie nici ultima. Voise să-i spună *E problema ta, nu a mea*, dar era mai ușor să dispară pur și simplu. Când a cotit pe coridor, Ivy era deja dată uitării.

***

Ivy a așteptat o săptămână, dar așteptarea nu făcea lucrurile mai ușoare. Coșmarurile o trezeau în miez de noapte. Hainele nu-i mai veneau. Când, în cele din urmă, i-a mărturisit tatălui ei în ce situație se află, acesta a lovit-o, o reacție impulsivă pe care avea s-o regrete pentru totdeauna.

De obicei, nu era un bărbat violent, dar gestul fusese făcut, iar acum Ivy îl privea ca pe un străin.

— Ce-ai avut în cap? a răbufnit el enervat.

A întrebat-o pe Ivy dacă nu cumva încerca s-o omoare pe mama ei, lui să-i distrugă afacerea, iar ea să-și irosească viața.

— O să am un copil. Am crezut c-o să mă ajuți, i-a răspuns Ivy.

A trimis-o în camera ei ca pe o fetiță. Și-a auzit părinții certându-se în salon. A ieșit din dormitor în vârful picioarelor și s-a așezat pe scări să asculte ce plănuiau adulții. Deja îi hotărâseră soarta. Aveau s-o trimită la o școală din Utah, un loc despre care se spunea că e ca o închisoare, iar când avea să se nască, copilul urma să fie dat spre adopție. Discutau despre trupul ei și despre viitorul ei, care păreau să le aparțină, și intenționau să preia controlul asupra a ceea ce considerau a fi un dezastru.

Ivy și-a făcut bagajul și a așteptat ca părinții ei să meargă la culcare, apoi a coborât scările până la ușă. Ar fi putut să-i lase un bilet lui Helen, care fusese întotdeauna atât de bună cu ea, ar fi putut să ia cheia din caseta de bijuterii și să meargă cu trenul până în South Boston, unde locuia aceasta, dar nu gândea limpede. Nu voia decât să fugă cât mai repede, pentru ca părinții să nu-i mai poată controla viața. În niciun caz n-avea să le dea voie să-i ia copilul. Nu i-a păsat că a lăsat ușa larg deschisă în urmă. Părinții ei puneau mare preț pe bunurile lor și erau mereu atenți să încuie de două ori ușa de la intrare. N-aveau decât să vadă cum e când cineva

nu-ți respectă dorințele și visurile. N-aveau decât să afle că ea nu intenționează să se întoarcă.

Când și-a dat seama că își ține destinul în propriile mâini, Ivy a început să tremure. Dar s-a dus în Harvard Square și s-a așezat picior peste picior pe cărămizile de lângă stație, unde se adunau tinerii să stea de vorbă și să-și cumpere droguri. Stătea așezată pe zid, cu geanta de voiaj sub picioare. Părul negru îi acoperea spatele. Era îmbrăcată în blugi și cu o jachetă prea subțire pentru acel anotimp. Nopțile de septembrie deveniseră răcoroase. Timpul trecea atât de repede.

Ivy spera să-l poată spiona pe Noah, dorindu-și din tot sufletul ca el să se răzgândească, dar Noah nu era acolo și, oricum, dacă ar fi văzut-o, ar fi trecut pe lângă ea. Deja plănuise ca, în caz că avea s-o mai întâlnească vreodată, să nu interacționeze cu ea în niciun fel, nici măcar pentru o scurtă conversație. Până la urmă, nu-i datora nimic. Avea să-și ferească privirea și să-și dorească să dispară. De fapt, deja o făcuse.

O fată cu un rucsac greu s-a așezat lângă Ivy.

— Salut, ce faci?

— Tu ce crezi? a răspuns Ivy, rușinată când și-a dat seama că are lacrimi în ochi.

— Cred că lumea poate fi crudă, a spus fata.

Ivy și-a șters lacrimile. Ce rost avea să plângă?

— Undeva trebuie să existe cineva fericit, a murmurat ea, deși n-o credea cu adevărat.

— Chiar există. Și chiar știu unde.

Noua tovarășă a lui Ivy se numea Kayla sau cel puțin așa își spunea acum. Avusese alt nume, cel pe care i-l dăduseră părinții, dar nu mai conta. Kayla se îndrepta spre Western Massachusetts. Auzise de o comunitate în care oamenii erau respectați pentru ceea ce sunt și nu pentru ceea ce-și doreau familiile lor să fie. Nu erau judecați și împărțeau tot ce aveau. Venise în Harvard Square să facă chetă și să strângă bani pentru un bilet de autocar.

Dar s-a dovedit că nu era nevoie să cerșească. Ivy avea la ea cardul de credit al tatălui său și, cum acesta nu-l blocase încă, cele două fete și-au luat cartofi prăjiți de la Charlie's Kitchen, apoi și-au cumpărat pantofi noi. După aceea, s-au dus în centru, iar Ivy a scos de pe card bani pentru două bilete de autocar înainte să arunce cardul American Express într-un coș de gunoi din autogara companiei Greyhound. Acolo, în stație, Ivy a încremenit pentru o clipă. Știa că totul e pe cale să se schimbe.

— Nu te teme, i-a spus Kayla.

Ivy tremura. Viața pe care o trăise până atunci părea atât de îndepărtată și deja regreta că n-o sunase pe Helen.

— Nu mă tem.
— O să găsim locul care să ne primească, a consolat-o Kayla.

Ivy era extenuată și a fost recunoscătoare că a reușit să adoarmă în autocar, unde era cald, confortabil și întunecat. Peste trei ore, când s-a trezit în Blackwell, Massachusetts, s-a uitat pe geam, a văzut cerul nopții fremătând de stele și s-a gândit că poate ajunsese în paradis.

***

Kenneth Jacob a coborât din dormitor puțin după ora șase dimineața și și-a dat seama că ceva lipsește. A înțeles mesajul transmis de fiica lui în momentul în care a văzut ușa pe care ea o lăsase larg deschisă. Vântul o trântise la perete și doi porumbei se plimbau pe podeaua din plăci de marmură albe și negre. Ivy dispăruse, dispăruse cu totul, de parcă ar fi înghițit-o pământul. Detectivul particular pe care Kenneth l-a angajat a găsit-o abia peste zece luni, într-o zonă rurală a statului Massachusetts, la marginea orașului Blackwell, la o fermă prăpădită, unde născuse deja o fetiță. Detectivul i-a adus tatălui ei, la biroul de pe Beacon Street, fotografiile pe care i le făcuse lui Ivy. Kenneth Jacob s-a uitat prin fotografii, în timp ce detectivul îi povestea cum Ivy intrase într-o comunitate sectară condusă de un drogat ale cărui reguli constituiau un cod ce îi obliga pe adepții cultului să rupă orice legătură cu familiile, să renunțe la orice formă de comunicare. După cum se dovedise, familia Jacob locuise cu multă vreme în urmă în ținutul Berkshire și rudele lor făcuseră avere din livezile de meri de lângă Blackwell, înainte să se reorienteze către afaceri imobiliare și bancare în Boston. Se spunea că o strămoașă a lor avusese un copil cu John Chapman, cunoscut ca Johnny Appleseed[1], așa că lui Ken Jacob îi plăcea să spună că avea merele în sânge.

În fotografiile neclare aduse de detectiv, Ivy culegea ceea ce păreau a fi mure. Avea părul împletit, acoperit cu o eșarfă, iar chipul ei frumos era senin. Purta o haină bărbătească ponosită și ținea în mână un coș din nuiele. Pe o păturică, un bebeluș stătea liniștit în timp ce Ivy era ocupată să adune fructele de pe ramurile joase. Soarele strălucea, iar în depărtare se vedea o pădure întunecată de pini. În apropiere era o livadă, iar dacă Ken ar știut câte ceva despre mere, și-ar fi dat seama că erau din soiul numit Look-No-Further[2], care se trăgea chiar din semințele plantate de Johnny Appleseed.

— E acolo cu iubitul ei din liceu? a întrebat Ken Jacob.

De când dispăruse Ivy, nu mai avusese nicio clipă de liniște; presupusese mereu că poate îndrepta orice merge prost și o

asigurase pe soția lui că asta avea să facă, dar începea să aibă dubii.

— Noah Brinley? Nu. În niciun caz. El e la Harvard. Ea e cu acest Joel Davis. Șeful comunității. Susține că a studiat la Harvard, dar singurele informații pe care le-am găsit despre el au fost la Administrația Penitenciarelor din Massachusetts. A fost închis la penitenciarul Bay State pentru agresiune.

— Ei bine, n-o să mai rămână cu el mult timp.

Ken Jacob simțea că i-a ajuns. Nu mai era vorba doar de o toană adolescentină, Ivy își distrugea viața.

— Ken, a spus detectivul.

Era un tip afabil, care văzuse lucruri îngrozitoare în meseria lui. Li se adresa clienților pe numele mic doar când le dădea vești proaste.

— S-a căsătorit cu el.

— Bine, a răspuns Ken Jacob, plecând capul.

Părea calm, dar era cuprins de panică. În cariera lui de investitor, se obișnuise să aibă mereu un plan de rezervă, iar în copilărie mama și dădaca lui îl învățaseră să nu-și arate sentimentele. Ivy împlinise optsprezece ani, dar existau soluții.

— Putem să luăm noi copilul?

Când aflase că Ivy e însărcinată, fusese convins că bebelușul trebuia dat spre adopție, dar acum credea că puteau repara o parte din răul făcut. Aveau o nepoată. Un copil perfect. Puteau să o protejeze și să aibă grijă de ea. Așa cum nu o putuseră proteja pe Ivy, dar n-a îndrăznit să ducă gândul până la capăt.

— Puțin probabil, a răspuns detectivul ferm. Davis e trecut pe certificatul de naștere ca tată. Așa că ar fi o luptă, și chiar una urâtă. Din câte-am auzit, e un nenorocit.

O luptă însemna articole în *Boston Globe*. Însemna avocați și tribunale. Ken nu era sigur că soția lui ar fi suportat să treacă printr-o astfel de bătălie.

— L-am putea răpi, a spus Ken.

Câțiva bărbați s-ar fi putut strecura acolo în miez de noapte, lăsând camionul pornit la poarta fermei.

— Dacă vrei să iei copilul, cunosc eu persoanele potrivite. Te-ar costa 30 000 de dolari. Dar există riscul să iasă prost. Plătești, dar n-ai nicio garanție, l-a informat detectivul.

Nu banii îl îngrijorau pe Ken Jacobs, ci gândul de a-și lăsa soția singură, dacă ar fi fost prins și condamnat. Așa că, torturat de toate lucrurile pe care nu le putea face, a strâns fotografiile și le-a pus în sertarul biroului său. L-a plătit pe detectiv pentru serviciile prestate și nu i-a spus niciodată soției unde se află fiica lor, deși o auzea pe Catherine plângând în miez de noapte. S-a gândit că ceea ce i se întâmplase cu adevărat fiicei lor era mai rău decât ce și-ar fi putut

închipui Catherine. Nu suporta gândul ca soția lui să vadă fotografiile minunatei lor fiice îmbrăcată în haine cenușii, austere, ca o puritană. În tinerețe, Ken mergea la schi și snow-board în acea regiune și se oprea uneori la Taverna Jack Straw. Mersese să vadă ceea ce localnicii numeau Copacul Vieții, plantat de însuși Johnny Appleseed. Într-o iarnă descoperise că legendele despre arborele respectiv erau adevărate, chiar înflorea iarna. Era o minune, un miracol, ceva ce putea face pe oricine să creadă în magie, măcar pentru o vreme.

Se întreba dacă Ivy se mai gândea vreodată la ei. Se întreba dacă fiica lui știa că, după ce plecase, aproape în fiecare noapte el stătuse în pragul ușii, așteptând-o să se întoarcă acasă. Acum înțelesese că n-avea s-o facă. Era căsătorită și nu mai era fetița lor. N-avea niciun motiv să-i spună lui Catherine, oricum n-ar fi contat. Odată făcute, anumite lucruri nu puteau fi desfăcute, iar Ken Jacob avea convingerea că fiica lor e un suflet pierdut. Dacă s-ar fi urcat în mașină și ar fi condus trei ore, poate că Ivy ar fi alergat spre el cu copilul în brațe, recunoscătoare peste măsură. Poate că ar fi plâns și i-ar fi mărturisit că făcuse o greșeală. Poate că l-ar fi iertat că o lovise și că refuzase s-o ajute atunci când contase cel mai mult. S-ar fi putut ierta unul pe celălalt, iar viitorul ar fi putut fi ceva împărtășit de amândoi. În loc de asta, Ken Jacob a intrat în biroul său, a încuiat ușa și nu i-a mai rostit niciodată numele.

***

Cândva, Western Massachusetts fusese o regiune sălbatică și uneori încă părea să fie așa, mai ales în ianuarie, când zăpada era atât de înaltă, încât era imposibil să mergi pe drum, sau în octombrie, când munții scânteiau de parcă întreaga lume ar fi fost în flăcări. Comunitatea deținea 200 de acri de pământ chiar lângă Blackwell, oraș fondat în 1750. Locuitorii lui fuseseră nemulțumiți când, cu zece ani în urmă, în zonă începuseră să apară tot felul de străini. Primul grup își pusese corturile în apropiere de Band's Meadow, scăldându-se în râul Last Look și hrănindu-se cu muguri de ferigă și cu porumbul cultivat pentru animale. Era o adunătură de oameni fără căpătâi și îi întâmpinau pe toți nou-veniții cu iubire și cu blândețe, chiar dacă unii dintre ei n-aveau decât rucsacul aruncat pe-un umăr și ajunseseră în oraș cu autocarul Greyhound. Alții renunțaseră la viețile lor așezate pentru a deveni căutători ai frumuseții și ai adevărului și veniseră cu mașinile BMW sau Audi care, de vreme ce posesiunile individuale nu erau acceptate și averea aparținea tuturor, în scurt timp fuseseră vândute la târgul de mașini de lângă autostrada spre Lenox.

Comunitatea și-a petrecut prima iarnă grea într-o sărăcie lucie,

cu luni întregi de muncă asiduă care le lăsase membrilor cearcăne adânci. În scurt timp, au fost construite cincisprezece căsuțe, apoi centrul comunitar și sala de mese, iar în cele din urmă dormitoarele copiilor, cu paturi albe de fier și firide ordonate pentru pantofi și haine. Toate hambarele au fost ridicate într-o singură zi de patruzeci de bărbați, majoritatea neștiind mare lucru despre viața la fermă și cu atât mai puțin despre construcții, astfel încât, în acea după-amiază, s-au produs numeroase accidente, printre care un picior rupt și o mână străpunsă de un cui.

După zece ani, localnicii au fost nevoiți să recunoască: oamenii din Comunitate munceau din greu, iar când primarul a trimis la fermă poliția din Blackwell — trei bărbați și o femeie — ca să găsească dovezi de activități ilicite, aceștia nu au găsit nimic. Chiar dacă nu aproba filosofia lui Joel Davis, orașul a trebuit să accepte că, probabil, Comunitatea avea să rămână acolo. Se spunea că Davis este viclean și dur, însă chiar și cei mai porniți împotriva Comunității erau cuceriți de el, măcar puțin, atunci când îl întâlneau în persoană la magazinul de feronerie sau la întrunirile de la primărie, la care participa ca să se asigure că pământul lui nu ajungea în posesia altora. Era un bărbat frumos, cu păr negru și ochi și mai negri, însă nu doar înfățișarea îl făcea atrăgător: când vorbea cu tine, aveai impresia că ești singura persoană din încăpere. Mereu concentrat, puternic. *Pot să fiu sincer cu tine*? spunea adesea cu vocea lui gravă, ceea ce te făcea să te oprești, să-l asculți și să-i dai o șansă, chiar dacă te opuneai întru totul practicilor sale de la fermă. Avea ochi impenetrabili, vigilenți și, atunci când vorbea, pledând împotriva pesticidelor sau a construirii unei noi autostrăzi, multe dintre femei îl priveau într-un fel care îi făcea pe soții lor să se simtă stânjeniți.

Joel proclama că fiecare om trebuie să se elibereze de păcatele strămoșilor și că singura formă de a vindeca răul provocat spiritului de rudele de sânge era să evadezi din relațiile tradiționale și să întemeiezi un nou tip de familie. Copiii nu locuiau cu părinții lor și nu mergeau la școala publică. Femeile erau obligate să aibă o înfățișare modestă, oricât de frumoase ar fi fost, să poarte părul împletit, bocanci de lucru și jachete care iarna nu păreau îndeajuns de călduroase. *Trebuie să fii judecat după ceea ce ai înăuntru, nu după felul în care arăți*, proclama Joel. *Acum o iei de la capăt. Lași în urmă o lume pentru bunătatea alteia*.

Bărbații din Comunitate erau serioși și întrucâtva mohorâți, cu trupuri puternice, clădite prin muncă grea, cu capetele rase în semn de penitență pentru o greșeală sau alta. În ceea ce-i privește pe copii, erau crescuți să-i respecte pe cei mai în vârstă decât ei și nu îndrăzneau să vorbească neîntrebați. Erau educați la fermă, ajutând

la îngrijirea oilor și a grădinii mari de legume. *Ce luăm din pământ trebuie să dăm înapoi*, le spunea Joel acelor mici ființe solemne, care se adunau în jurul lui în timp ce îi învăța nu doar să smulgă buruieni și să sape, ci și să fie oameni responsabili. Deși nu prea vorbea despre trecutul său, lecțiile lui erau singurele care contau. *Iubirea stă la baza tuturor lucrurilor,* le spunea el. *Să nu stăpânești nimic, să nu râvnești la nimic, să nu uiți nicio nedreptate*.

Terenul Comunității fusese deținut de Carrie Oldenfield Starr, decedată cu mai bine de zece ani în urmă, o tânără frumoasă, dintr-o familie locală, care își folosise moștenirea pentru a susține visul soțului ei. Joel Davis jurase să întemeieze un tărâm care să-i întâmpine cu brațele deschise pe toți cei în nevoie și dornici să muncească pentru a crea o lume mai bună. Familia lui Carrie n-o iertase niciodată pentru că-i dăruise terenul unui străin și, deși mulți dintre membrii familiei Starr locuiau încă în ținutul Berkshire, niciunul dintre ei nu venise vreodată la mormântul lui Carrie din micul cimitir de la poalele muntelui. Unele femei din Comunitate o credeau un înger care veghează asupra lor, iar altele spuneau că-i aud spiritul plângând când bate vântul și își acopereau urechile, sperând că greșiseră când avuseseră îndoieli. Pentru a rămâne în Comunitate, trebuia să accepți cu toată ființa filosofia lui Joel. Poate că era ambițios, poate că era neînduplecat, când venea vorba să obțină ce-și dorea, dar toți ceilalți trebuiau să reziste impulsului de a-și dori mai mult. Viața la fermă era austeră și împovărată de reguli pentru fiecare acțiune și fiecare oră din zi. Toți cei care nu se supuneau erau pedepsiți și toți cei care se îndoiau erau alungați. Regulile trebuiau memorate și recitate de copii de două ori pe zi, la răsărit și la apus.

Fără *acte de ticăloșie*. **Fără** *comportament anarhic sau antisocial*. **Fără** *contact cu rudele de sânge*. **Fără** *contact cu lumea exterioară și judecățile ei*. **Fără** *romane și școală publică*. **Fără** *trădare și lipsă de loialitate*. **Fără** *lăcomie*. **Fără** *posesiuni personale*. **Fără** *vanitate*. **Fără** *comportamente egoiste*. **Fără** *lenevie*. **Fără** *imoralitate*. **Fără** *întreruperi de sarcină*.

Copiii le aparțin tuturor. Iubirea e pretutindeni. Există o singură familie și aceea suntem noi.

Dacă cineva încălca regulile, neajunsurile sale erau scrise cu cretă pe tablă și lăsate la vedere săptămâni în șir. Era silit să poarte la gât o pancartă pe care erau scrise primele litere ale greșelilor sale, ca să fie văzute de toată lumea. **E** de la egoism. **Î** de la prea multe întrebări. **R** pentru cei care râvneau la bunurile vecinilor. **G** de la gelozie. **A** de la anarhie și acte ticăloase.

Pentru femeile care încălcau principiile comunității — dacă purtau haine colorate, de exemplu, sau dacă erau găsite cu vreo

carte — la aceste pedepse se adăuga și izolarea, iar literele le erau însemnate pe braț cu fierul roșu. *Să nu faceți ca Eva și să ne duceți la pierzanie*, le spunea Davis blând. Copiii și adolescenții erau biciuiți în câmp, câte o lovitură pentru fiecare regulă încălcată. O făcea din iubire, le explica Joel. Dacă nu erai învățat, cum puteai înțelege? Dacă nu știai, cum îți puteai învăța propriii copii? Iubirea era totul, spunea el, iar un rebel era încuiat în hambar fără mâncare și apă. Iubirea era tot ce aveau în lumea pe care o clădeau și tot ce o să rămână după ce lumea exterioară o să se prăbușească.

***

Joel a remarcat-o pe Ivy încă din seara în care a sosit. De obicei, era inabordabil și nu se sinchisea să-i salute pe nou-veniți decât în cazul în care erau bărbați fără adăpost, așa cum fusese și el înainte să-și schimbe viața, însă de această dată a fost captivat. Ivy și Kayla au fost aduse în biroul lui, unde lucra până târziu, după ce fetele ajunseseră la fermă mergând prin întuneric pe Route 17. Joel și-a trecut degetele prin părul negru. Avea o aroganță înnăscută care-i irita pe unii și îi atrăgea pe alții. Joel stătea la birou, în timp ce Kayla perora despre cum părinții ei n-o înțelegeau.

— Este povestea tuturor celor care vin aici, a întrerupt-o el.

Apoi s-a întors către Ivy, care nu rostise niciun cuvânt. A privit-o de parcă ar fi fost singura persoană din încăpere, iar ea a simțit că-i tresaltă inima. A simțit că el o vede pe ea cea adevărată, nu pe fata frumoasă și bogată, pentru că el părea să privească mai atent. O vedea pe fata care avea sentimente și idei și care acum era îngrozitor de pierdută. Joel nu i-a pus nicio întrebare, s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de ea și a cuprins-o în brațe.

— N-o să mai suferi niciodată. Îți promit, i-a zis.

Ivy s-a lipit de pieptul lui, plângând, și și-a dorit ca Noah și tatăl ei să-i fi spus același lucru, dar n-o făcuseră.

— O să am grijă de tine, a adăugat Joel.

Vorbea încet, ca nimeni altcineva să nu-l audă.

Kayla o privea fix pe Ivy, cu ochii sticloși, enervată de toată atenția pe care aceasta o primea.

Ivy s-a șters la ochi cu dosul palmei și a dat din cap recunoscătoare. În vremurile ce vor urma, avea să-i mulțumească de o mie de ori — câteodată sincer, dar, cel mai adesea, nu. Însă în acea seară era sinceră.

— Dacă rămâi aici, o să mă asigur că nu vei regreta, i-a promis Joel.

— Super! Ne băgăm, a răspuns Kayla, deși Joel o privea doar pe Ivy.

***

O femeie pe nume Evangeline le-a condus într-o casă locuită de câteva femei. Aveau să împartă o cameră. Era modestă, dar confortabilă. Paturile aveau așternuturi albe, curate.

— Te-a plăcut, i-a spus Evangeline lui Ivy.

Evangeline fusese colegă de facultate cu prima soție a lui Joel, Carrie, și renunțase la catedra de psihologie de la Tufts ca să-l ajute pe Joel cu ferma după moartea lui Carrie. Era căsătorită cu Tim Hardy, pe care Joel îl considerase o partidă bună pentru ea. Tim fusese pastor în armată și venise în Comunitate pe vremea când era dependent de droguri și fără adăpost. Joel îi oferise ceva mai presus de caritate; îi oferise o formă de apartenență. Tim purta în continuare haine la mâna a doua, de parcă voia să-și amintească de vremurile în care își pierduse orice speranță și să nu și-o ia în cap, deși acum era șeful echipei de constructori. Evangeline se ocupa de casa copiilor, de birou și cam de toate celelalte. În Comunitate existau mai multe cupluri căsătorite, dar unele erau mai respectate decât altele, iar Tim și Evangeline erau cei mai apropiați de Joel.

— Joel a suferit mult, i-a zis Evangeline lui Ivy, pentru că observase felul în care Joel o privise și intuia ce avea să urmeze. Iubirea vieții lui i-a fost răpită de cancer. Să nu-l faci să sufere.

Ivy știa că Joel o studiase întreaga toamnă, în timp ce fâșii de roșu și de galben începeau să coloreze pădurea. Îi simțea privirea în timp ce aduna frunzele căzute sau îi supraveghea pe copii la locul de joacă. A observat că toți copiii erau politicoși și bine-crescuți; nici măcar cei mai mici nu aveau voie să fie gălăgioși. Uneori îi venea să le spună să se prostească, să se ia la întrecere pe câmp, să se cațăre în copaci, să glumească, dar n-o făcea niciodată. Ochii vigilenți ai lui Evangeline erau mereu ațintiți asupra ei.

Munca preferată a lui Ivy era în livadă, unde se simțea în siguranță ascunsă printre copaci, cu gândul la basmele la care se întorcea mereu să caute alinare. Acum, când se apropia toamna târzie și întunecată, se simțea ca un personaj pierdut în pădure.

De curând, Joel primise câțiva oameni fără adăpost din Northampton să muncească și să locuiască la fermă, iar acum aceștia se strigau cu voci vesele, deși era o muncă grea să culegi fructele din livadă. Ivy îi văzuse în seara în care sosiseră, după ce fuseseră conduși în sala de mese. Joel însuși le adusese cina, apoi se așezase cu ei la masă, de parcă i-ar fi cunoscut de-o viață. Fusese atât de bun cu ei, încât lui Ivy i se umpluse inima de un devotament stăruitor. Cei mai mulți membri ai Comunității erau intimidați de Joel, dar el se deschisese în fața acestor oameni care nu aveau nimic și îi primise cu bucurie. Își ridicase ochii spre Ivy, iar în acel moment toți cei din încăpere dispăruseră.

Ivy era acum în luna a patra, sarcina devenise vizibilă. Era o dimineață răcoroasă, iar ea se afla afară, adunând fructe în coșul din nuiele. Știa că familia ei avusese cândva livezi de meri, dar nu fusese niciodată fructul ei preferat. Purta o eșarfă, mănuși și o jachetă bărbătească. Când s-a întors, Joel o privea. Le auzise pe celelalte femei spunând că nu era înțelept să-l trădezi sau să-l înfurii. Trebuia să-i câștigi încrederea, iar dacă îndrăzneai să i-o înșeli, plăteai scump. Văzuse bărbați și femei purtând pancarte de gât după ce încălcaseră regulile. I se spusese că mințiseră sau furaseră, că fuseseră vanitoși sau lipsiți de respect. Joel era un bărbat onest și aștepta aceeași onestitate din partea celorlalți. Asta spunea mereu Evangeline.

— Oriunde aș privi, te văd pe tine, i-a zis Joel când s-au întâlnit în livadă. Văd adevărata frumusețe.

Ivy se simțea atât de neatrăgătoare, cu fața umflată, cu trupul mai greoi decât oricând, încât n-a putut să nu se simtă flatată.

— Probabil că te uiți la meri, nu la mine, a râs ea, îmbujorată de rușine și de ceva mai mult.

— Tu ești mult mai frumoasă.

Ochii lui erau atât de întunecați, aproape negri.

— Unele lucruri sunt menite să existe, a continuat el.

— Ca merele, i-a răspuns Ivy, privindu-l scurt.

Era copleșită. Simțea în mâini greutatea coșului, așa că l-a lăsat în iarbă, conștientă că Joel o privea. Aproape că i se tăia respirația.

— Ca noi. M-am întrebat adesea dacă aș mai putea iubi pe cineva vreodată, i-a spus Joel.

Când s-a apropiat de ea, Ivy nu s-a dat înapoi. Nu-și putea închipui că el ar fi dorit pe cineva ca ea, o fată nesigură, care nici măcar nu terminase liceul, care nu învățase să conducă mașina, o fată însărcinată care nu știa nimic despre ce înseamnă să fii mamă. Nu-și închipuia că viața ei putea fi reparată. Joel a sărutat-o așa cum nu mai fusese sărutată niciodată. Nu era de mirare că oamenii făceau tot ceea ce le spunea și credeau în el. Era mai puternic decât majoritatea bărbaților; știa ce vrea, deși Ivy se întreba cum putea fi atât de bun cu cineva care venise acolo cu autocarul, fără să posede nimic, fără să aibă nimic de oferit. Când i-a spus asta, Joel a zâmbit și a clătinat din cap.

— Tu ai tot ce-mi doresc. Tu ești fructul, tu ești copacul, tu ești livada.

Joel n-a așteptat prea mult ceea ce-și dorea. Ivy a fost impresionată, după ce fusese cu un student care se aștepta ca totul să i se ofere pe tavă. La două zile după ce s-au întâlnit în livadă, Joel a îngenuncheat în fața ei. Era un gest de modă veche și poate că altă femeie în locul ei ar fi râs de chipul lui grav, dar, de îndată

ce el a făcut asta, Ivy a devenit a lui. Chiar atunci, în acea zi de octombrie. Ea era un copac în pădure, era iubirea vieții lui, era atât de tânără și incapabilă să vadă viitorul, iar în acea zi a pășit înainte sperând ca totul să fie bine. Nu știa decât că era femeia care se plimba printr-o livadă, simțindu-se prețuită și iubită, ceva ce nu mai simțise niciodată până atunci.

***

Aceea a fost iarna în care a nins zile în șir, în care vântul a devenit viscol, în care râul Lost a înghețat și s-a albăstrit, aceea a fost iarna iubirii, când au străbătut împreună troienele până la cabana părăsită de la marginea pădurii ca să fie singuri. Ivy avea o burtă enormă, trebuia să nască în martie. Cu toate acestea, Joel i-a jurat că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, iar ea aproape că l-a crezut. Până la urmă, erau într-un glob cu zăpadă. Într-o lume doar a lor.

— Ce-ți dorești cel mai mult în viață? a întrebat-o Joel.

— O fiică. Fiica ta, a adăugat ea, când i-a văzut dezamăgirea din ochi.

Ivy știa că rostește lucruri care să-l mulțumească, că într-un colțișor al sufletului ei era un sine ascuns pe care n-avea să i-l arate niciodată. Nimic nu era perfect, dar asta se apropia cel mai mult. Nimic nu dura o eternitate, deși Joel jura că ceea ce era între ei avea să dureze o veșnicie. Se adânceau tot mai mult în zăpadă, iar lumea pe care o cunoscuse Ivy era foarte departe. Ivy s-ar fi putut afla oriunde, dar era acolo, în brațele lui, la doar câțiva kilometri de cel mai apropiat oraș, însă atât de departe, încât ar fi putut să se afle la vest de lună.

***

În ziua în care s-a născut Mia, era o primăvară înșelătoare. Liliacul înflorise dintr-odată și albinele ieșiseră din stupi, doar ca să înghețe odată cu lăsarea întunericului rece și albăstrui. Petalele s-au înnegrit. Albinele au căzut pe pervaz, înghețate în strădania de a ajunge în camerele încălzite. Copacul Vieții plantat de Johnny Appleseed n-a avut nicio frunză în acel an. Ivy nu știa nimic despre naștere și s-a gândit că avea să moară în travaliu. A rugat-o pe moașă să-i curme suferința, dar acolo nu foloseau medicamente de niciun fel.

— Nu pot face asta, a strigat ea.

Dar apoi Joel s-a apropiat de ea și i-a vorbit în șoaptă la ureche. N-a lăsat-o singură nicio clipă.

— Trebuie să străbați iadul ca să ajungi în rai, i-a spus.

Ea l-a ascultat și s-a liniștit. În felul acesta, devenise legată de el, indiferent de ceea ce fusese înainte.

— Respiră, i-a spus el, și ea asta a făcut.

Ai încredere în tine, s-a gândit Ivy. *Ai încredere în el*.

Când i-au pus-o în brațe pe fiica ei, inima inimii ei, adevărata dragoste a vieții sale, toată durerea pe care o simțise a dispărut imediat.

— Fiica noastră, a spus Joel, și Ivy a fost recunoscătoare că micuța avea să aibă un tată, chiar dacă acolo, în Comunitate, copiii erau crescuți în casa copiilor, iar bebelușii erau îngrijiți de femeile care lucrau la creșă.

I-a pus numele Mia, citise undeva că înseamnă *a mea* și, oricare ar fi fost regulile, copilul îi aparținea. Ivy a petrecut șapte zile singură cu fiica ei înainte să fie nevoită s-o ducă în încăperea nou-născuților. Șapte zile de iubire, răbdare, solitudine și gingășie. Valuri de iubire o străbăteau ori de câte ori își ținea fiica în brațe, dar timpul a trecut și toate acestea au luat sfârșit. Lui Ivy i s-a frânt inima când Evangeline i-a luat-o pe Mia din brațe. Dar încă mergea s-o hrănească la ore fixe și acestea erau cele mai prețioase momente din zi. În acea încăpere era un balansoar lângă fereastră, cu o priveliște minunată, dar Ivy nu se uita niciodată afară. Ținea în brațe întreaga lume, iar când timpul ei cu Mia se termina, Ivy rămânea afară, lângă casa copiilor, plângând.

Câteva femei au văzut-o și au dat-o de gol, așa că a fost chemată în biroul lui Joel.

— Trebuie să fii un exemplu. Nu poți încălca regulile, i-a spus el.

Copiii le aparțin tuturor.

Orice altă femeie ar fi fost pedepsită, izolată, ținută departe de copilul ei sau, dacă ar fi continuat să încalce regulile, ar fi fost dusă pe câmp și bătută, dar Joel a luat-o în brațe pe Ivy și, cu blândețe, a pus-o să promită că va accepta ca fiica ei să aparțină Comunității. I-a reamintit că iubirea e peste tot, iar când lui Ivy îi venea să plângă din nou după ce pleca de la casa copiilor, se oprea îngrijorată că cineva ar putea s-o vadă. Nu era foarte greu să nu arăți ce simți, dacă exersai, dacă închideai ochii și îți imaginai că fiica ta e cu tine, chiar și atunci când era altundeva, dacă lăsai vântul să vuiască în jurul tău, dacă ascultai doar cântecul păsărilor din pădure, un loc atât de întunecat, încât era ușor să te rătăcești chiar și în plină zi, chiar și cu ochii deschiși.

Ivy a așternut pe hârtie scrisoarea la zece zile după ce s-a născut Mia. Zece zile i-au trebuit să-și dea seama că făcuse o greșeală. S-a dus seara în birou, a luat un plic timbrat și o coală albă și s-a așezat la biroul lui Joel. Fusese desemnată să lucreze în birou, să ajute cu facturile. *Am încredere în tine*, îi spusese Joel când îi dăduse cheia.

Evangeline păruse nemulțumită și în acea clipă Ivy înțelesese că Evangeline îl dorește pe Joel pentru ea însăși. *Ia-l*, și-ar fi dorit Ivy să poată spune. *Ia tot*.

Se gândise întreaga zi la acea scrisoare, iar acum prinsese formă în mintea ei. Pentru prima dată, știa exact ce vrea să spună, chiar dacă nu îi era permis.

Dragă Helen,

Dacă fiica mea va veni vreodată la tine și va dori să știe ce s-a întâmplat, te rog să-i dai această scrisoare. Poate nu va fi prea târziu ca ea să înțeleagă că a fost întotdeauna a mea.

Când a terminat scrisoarea, Ivy a trecut adresa pe plic și l-a strecurat în cutia poștală, printre facturi. Dimineață avea să plece cu celelalte plicuri și nimeni n-avea să observe că nu are adresa expeditorului și că plicul e umed, de parcă cineva ar fi plâns, de parcă și-ar fi pus inima și sufletul într-o scrisoare care poate că nu avea să ajungă niciodată la destinatarul plănuit, un copil care acum dormea în pătuțul său, supravegheat de una dintre femei, în timp ce mama îl privea de afară, pe fereastră.

Odată ca niciodată te-am iubit mai mult decât orice. Te-am iubit mai mult decât însăși viața, a șoptit Ivy în aerul rece de martie.

***

Nunta s-a desfășurat pe pășune în prima zi de iunie. A fost o ceremonie simplă, pură în spirit și în faptă. Oamenii spuneau că Ivy e norocoasă, că e aleasa. În timpul ceremoniei, întreaga Comunitate a format un cerc pe iarbă, iar mirele și mireasa au stat sub un umbrar din lemn tânăr, acoperit cu frunze de stejar.

Ivy a purtat o rochie făcută de cusătoresele Comunității. Creaseră propriul tipar, iar apoi lucraseră la rochie până le sângeraseră degetele. Celelalte femei o invidiau pe Ivy pentru frumusețea ei. Se spunea că fusese crescută în răsfăț și bogăție, iar apoi apăruse acolo într-o zi și li-l răpise pe Joel, când atât de multe dintre ele tânjeau să fie al lor. Cu toate acestea, o nuntă era un eveniment fericit, și veșmântul alb cu mâneci lungi pe care femeile îl cususeră avea să fie purtat ani de-a rândul, modificat să li se potrivească viitoarelor mirese.

Evangeline o ținea în brațe pe Mia care, la trei luni, avea ochii mari și era tăcută. Înfipseseră torțe în pământ și, pe măsură ce văzduhul se întuneca, lămpile rustice se aprindeau, sfere de lumină care străluceau ca stelele. Cerurile deasupra lor, pământul, dedesubt, dar aici, la fermă, virtutea și iubirea oamenilor erau tot ce conta. Ivy avea un buchet din trandafiri rozalii, legați cu o sfoară

maronie. Nu s-au făcut fotografii, ar fi fost un semn de vanitate, dar cei prezenți aveau să-și amintească cât de frumoasă fusese Ivy mireasă. În acea zi își lăsase părul pe spate, despletit. Joel o aștepta la altar cu un zâmbet larg.

Ai venit aici să-ți lași în urmă vechea familie și să o iei de la capăt, spunea Joel la fiecare întâlnire de duminică. Asta făceau acum. Mirele și mireasa se țineau de mână pe pajiștea cu iarbă atât de înaltă, încât câțiva dintre copiii care participau tăcuți aproape că nu se vedeau. De parcă ar fi dispărut în lumina cenușie a serii. De parcă magia ar fi fost posibilă aici.

Tim Hardy, soțul lui Evangeline, purta un costum negru, cu un număr prea mare, și își ținea mâna la inimă în timp ce vorbea. Ivy și Joel au repetat jurămintele rostite de el. Joel o strângea de mână cu putere și nu și-a luat ochii de la ea.

Fii sinceră, iar eu voi fi sincer cu tine. Fii loială și îți voi întoarce loialitatea înzecit. Femeia trebuie să-și cinstească mereu soțul, iar el o va ocroti.

Ivy a simțit că-i ard ochii. În următoarea clipă, a încercat din răsputeri să-și stăpânească lacrimile, dar ce mireasă nu este emoționată în ziua nunții? În ciuda evenimentului fericit, simțea o dorință arzătoare de a alerga spre pădure și a se ascunde în spatele copacilor căzuți, acoperiți cu licheni de un verde-pal. Se întreba dacă Helen îi citise scrisoarea și dacă cineva avea să vină s-o salveze de propriile decizii pripite, dar era un gând prostesc, nici măcar nu știau unde se află, așa că a rămas acolo, lângă Joel. Gândul de a pleca i se părea foarte greu de pus în practică. Nu avea studii, nu avea bani, nu avea prieteni în afara Comunității, nu avea familie, nu avea profesie, nu avea ajutor, nu avea credință, nu avea bagaje, nu avea bilet de autobuz, nu avea altă casă, nu avea pe nimeni care s-o ajute cu copilul.

Ivy și-a dat seama că iarba îi pătase poalele rochiei albe. Trebuia dusă la spălătorie și curățată cu înălbitor. S-a gândit că e posibil ca nimic să nu dureze. I-a trecut prin minte că tot ceea ce păruse bun fusese prea bun ca să fie adevărat. În acea seară, licuricii aveau să strălucească pe pajiște și peste puțin timp ea avea să se afle în patul lui Joel. Urma să-i aparțină cuiva care jurase să n-o trădeze niciodată. Oare nu era de-ajuns?

Joel a sărutat-o sub umbrarul decorat cu frunze. Verighetele erau un semn de vanitate. Luna de miere era un obicei inacceptabil în Comunitate. Uniunea însemna mult mai mult, însemna totul, un angajament pentru eternitate. Când și-au rostit jurămintele, pe pajiște era liniște. Singurul sunet a fost cel scos de micuța Mia, care a scâncit. Dar Evangeline i-a acoperit gura cu mâna și în acea clipă trei păsări au zburat pe cerul palid. Una pentru prezent, una pentru

viitor, una pentru trecut.

Ivy și-a amintit prima zi în care tatăl ei a dus-o la biblioteca Athenaeum, aflată la doar câteva străzi distanță de casa lor, una dintre cele mai vechi biblioteci particulare din țară, printre ai cărei membri s-au numărat Ralph Waldo Emerson, Louisa May Alcott, John Quincy Adams și Nathaniel Hawthorne. Tatăl ei i-a spus că se putea duce ori de câte ori dorea, iar ea avea să petreacă nenumărate după-amiezi ploioase acolo, într-un fotoliu vechi, cufundată într-unul dintre romanele pe care le iubea. Începuse cu basme și continuase să citească până ajunsese la romanul *La răscruce de vânturi*. *Cititul nu e niciodată o pierdere de vreme*, îi spusese tatăl ei. Acum își dorea să fie lângă ea, dar ar fi stricat totul. *Trezește-te*, i-ar fi zis el. *Ce cauți aici? Ce fel de lume e o lume fără cărți? Caut să fiu în siguranță*, i-ar fi răspuns Ivy. *Caut stelele de pe cerul nopții, caut speranță acolo unde nu există*. Își dorea ca el să n-o fi lovit când ea îi mărturisise adevărul. Fusese mereu fata lui tati, iar el îi iertase multe, dar acum nu mai avea tată. Acum era fata lui Joel.

În acele clipe, Ivy s-a gândit că e normal să nu fie permis cititul în Comunitate. Erau atât de multe lucruri de făcut, atât de multă muncă și atât de puțin timp pentru orice altceva. Și-a înfrânat gândurile prostești care încălcau regulile. Viața era diferită aici. Viața fusese diferită de când coborâse din acel autocar alături de Kayla și intrase pe poarta fermei, deși Kayla fusese nefericită toată iarna. Într-o zi, merseseră în oraș cu un grup de tinere să vadă Copacul Vieții înflorit, un măr plini de flori ca niște fulgi de zăpadă plutind prin aer. După aceea, Kayla se apropiase de ea pe câmp și îi șoptise:

— Crezi că ești singura? Nici măcar nu-l cunoști.

Kayla se îndepărtase cu un zâmbet triumfător, pentru că intenționase s-o rănească pe Ivy și s-o facă să aibă îndoieli, și chiar reușise.

După aceea stătuseră departe una de cealaltă. Kayla avea probleme și problemele erau din ce în ce mai grave. Se spunea că furase mâncare din bucătărie, că nu se supusese, că lenevea în loc să muncească. Joel decretase că încălcase regula moralității. Kayla se alesese cu un **M** pe braț drept pedeapsă și fusese izolată, încuiată în hambar. Când îi dăduseră drumul, avea o privire rătăcită, mai ales în preajma lui Ivy.

— Locul ăsta e la fel ca toate celelalte, îi șoptise Kayla într-o zi, când lucrau la câmp.

Nu mai vorbea ca o răzvrătită, părea să aibă spiritul frânt.

— El face tot ce vrea, iar eu rămân cu povara.

— Ce povară? întrebase Ivy, simțind un fior rece pe ceafă.

— Ce povară crezi? răspunsese Kayla, atingându-și abdomenul.

Nu pot să-l nasc și nu am voie să scap de el, deci ce-mi rămâne de făcut?

La marginea orașului Blackwell era o clinică unde se făceau întreruperi de sarcină, dar Joel considera că astfel de proceduri erau niște acte criminale, împotriva firii, considera că trupul unei femei nu îi aparține ei, ci Comunității. Unul dintre bărbații de la fermă stătea de pază în fața clinicii într-o camionetă. În plus, chiar dacă vreuna dintre femeile din Comunitate ar fi îndrăznit să intre, n-avea asigurare medicală și nici economii și știa ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prinsă.

Kayla dispăruse într-o noapte în care ningea abundent. Nu fusese găsită, deși un grup de bărbați plecase în căutarea ei. Vremea era prea rea și oamenilor li se spusese că probabil luase autocarul înapoi spre Boston. Dar în februarie, când se topise gheața, găsiseră un trup neînsuflețit în pădure. Nu fusese identificat nici după autopsie. În oraș se zvonea că, atunci când o femeie încerca să scape de sarcină folosind ierburi otrăvitoare, ca măselarița și ruta, organele îi cedau.

La întrunirea de duminică, Joel le spusese că, de fapt, Kayla n-avusese puterea de a clădi o societate nouă. *O femeie slabă nu e o femeie demnă să fie ajutată,* le explicase. *Nu ca voi, nu ca fiicele voastre. Voi sunteți toate frumoase, pe dinăuntru și pe afară. Sunteți regine care nu au nevoie de coroană*. Se apropiase de fiecare femeie și făcuse o plecăciune în fața ei, iar când ajunsese la Ivy, avea lacrimi în ochi.

— Știi că ești singura, îi spusese el, de parcă i-ar fi citit gândurile, de parcă ar fi înțeles că ea are îndoieli, deși Ivy știa că n-ar trebui să aibă.

N-a spus nimănui că în noaptea în care Kayla dispăruse, se auzise un ciocănit slab în ușa casei pe care o împărțea cu Joel.

— Joel! strigase Kayla.

Tonul ei, de obicei revoltat, era blând și rugător. Stătuse mult timp acolo, în ninsoarea care nu contenea.

— Dacă nu mă lași s-o fac așa cum trebuie, o s-o fac cu mâinile mele.

Joel plecase la o ședință cu echipa de constructori, iar Ivy era singură acasă. Se lipise de perete, rămânând tăcută, iar în cele din urmă Kayla încetase să mai bată la ușă.

Poate că mințise. Kayla mințise că e bolnavă ca să nu meargă la muncă și că are nevoie de o cameră doar a ei pentru că are un somn ușor. Cu toate acestea, Ivy își reproșa că nu-i deschisese ușa prietenei sale. Își spunea că nu-i deschisese pentru că toți cei din Comunitate avuseseră mare grijă de ea când ajunsese, iar Joel nu se dezlipise de patul ei în cele trei zile de travaliu când o adusese pe

lume pe Mia. Dar, dacă privea adânc în propriul suflet, știa că adevăratul motiv era că se temuse să audă ce-avea de spus Kayla.

În ziua în care auzise că găsiseră un cadavru în pădure, Joel îi adusese lui Ivy un cadou special, o pereche de ghete roșii, de la magazinul universal, care ei îi plăcuseră mult.

— N-ar fi un semn de vanitate? îl întrebase ea.

— Probează-le.

Când ea o făcuse, Joel îi zâmbise larg.

— Nu e vanitate să-i faci pe plac soțului, insistase el.

Voia ca ea să-l ierte, Ivy își dădea seama de asta, sau poate că, de fapt, voia ca ea să uite; oricum ar fi fost, Ivy i-a oferit ce-și dorea și n-a mai pomenit de Kayla niciodată. Cu toate acestea, se gândea la ea în fiecare zi. De fiecare dată când își punea ghetele roșii, se întreba ce s-ar fi întâmplat în acea noapte dacă ar fi deschis ușa și ar fi ascultat-o pe Kayla. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi dus amândouă în camera copiilor, ar fi luat-o pe Mia și ar fi fugit împreună.

Ivy începuse să creadă că viața e făcută dintr-o serie de accidente și de greșeli grave. Imprevizibilul devenea previzibil, o luai pe drumul corect sau pe cel greșit, dar toate se adăugau la calea pe care deja te aflai. Fericirea apărea, apoi dispărea, era imposibil de păstrat. Și iat-o pe ea în Western Massachusetts, soția unui bărbat care-i spunea că ea e lumea lui. Dar uneori auzea bătăi în ușa lor. El dormea profund, însă ea se ridica din pat și se ducea să deschidă, dar nu era nimeni. Doar noaptea întunecată și țârâitul greierilor, ca și cum Kayla nu existase niciodată.

De fiecare dată când îi venea rândul să stea la standul pe care Comunitatea îl avea la târgul fermierilor, care se ținea duminica în oraș, Ivy se simțea atrasă de bibliotecă. Era o clădire veche din cărămidă, cu acoperiș din țiglă îmbrăcată în mușchi și cu o turlă cu ferestre din sticlă cu striații. Uneori, Ivy spunea că se duce la toaleta din primărie, dar se strecura să se uite pe geamurile bibliotecii și rămânea acolo plângând. În jur erau o mulțime de arbuști de liliac, putea spune că venise să culeagă câteva ramuri pentru sala de mese. Se uita înăuntru, tânjind după cărțile de pe rafturi, dar nu îndrăznea să intre. Acestea erau regulile după care trăia acum și jurămintele pe care le făcuseră membrii Comunității erau respectate cu sfințenie. Nu mai avea de-a face cu băieți răsfățați și egoiști ca Noah Brinley sau cu bărbați nepăsători ca tatăl ei. Dacă vreunul dintre ei ar fi ținut la ea, oare n-ar fi căutat-o? Nu Noah, de la el nu se aștepta la nimic, ci tatăl ei, care îi spusese că e o prințesă, tatăl ei, care o lovise în holul casei lor, care plănuise s-o trimită departe, care nu ascultase niciodată ce-și dorea ea, care cu siguranță o auzise plângând noaptea când trecea pe lângă camera ei

fără să se oprească vreodată.

Dar acum era ziua nunții ei și vremurile în care s-ar fi putut întoarce acasă luaseră sfârșit, așa că s-a forțat să nu se gândească la viața pe care o trăise cândva. N-avea să-și mai revadă niciodată camera sau cărțile din bibliotecă, n-avea să mai petreacă nicio zi ploioasă citind în Athenaeum, plină de speranță pentru viitor. Acum era o femeie măritată, cu responsabilități. Inima ei îi aparținea soțului și viața ei îi aparținea tot lui.

La finalul zilei, când cerul devenea trandafiriu, s-au așezat cu toții la mesele din lemn neșlefuit, pentru festinul de nuntă. Aici căsătoriile trebuiau aprobate de Joel și, pentru că erau atât de rare, nunțile reprezentau cu adevărat un motiv de sărbătoare. Femeile gătiseră întreaga zi și pe mese erau pâini proaspete și vase cu tocăniță de legume. Tortul era un lux, de obicei interzis, dar câteva femei preparaseră un tort de vanilie cu trei etaje, îndulcit cu miere din stupii de la fermă. Nu era permis niciun fel de băutură alcoolică, în afară de cidrul făcut din merele Look-No-Further cultivate de ei, o băutură care te amețea instantaneu; se spunea că era băutura alcoolică preferată a lui Johnny Appleseed însuși.

Copiii au fost lăsați la joacă, să alerge pe pajiște după licurici, instruiți să nu-i supere pe adulți cu strigăte de bucurie nepoliticoase. Ivy s-a dus s-o caute pe Evangeline. O copleșea gândul că fetița ei fusese răpită, așa cum se întâmpla adesea în basme, și că n-avea s-o mai vadă niciodată. Dar a găsit-o pe Mia adormită în brațele lui Evangeline.

— Pot s-o iau eu, a spus Ivy.

Era mereu surprinsă de cât de profund putea iubi pe cineva. Știa că aici copiii le aparțineau tuturor celor din Comunitate, dar, pentru Ivy, Mia era a ei și doar a ei. Fiica ei iubită, cu păr roșcat și ochi întunecați, tăcută, dar plină de viață, o făptură drăgălașă, născută în inima pădurii.

— Tu ești mireasa, du-te și bucură-te de această zi, s-a opus Evangeline, continuând s-o țină pe micuță în brațe.

Joel observase că Ivy se îndepărtase și i-a făcut semn cu mâna să se întoarcă la el. Se apropia momentul tăierii tortului și își dorea să-i ofere chiar el prima îmbucătură. Umbrele arborilor de tisă din spatele lui erau de un verde atât de întunecat, încât frunzele păreau negre. Ivy nu-și putea da seama dacă Joel îi zâmbea în timp ce-o chema la el.

— La revedere, micuțo, i-a zis ea Miei.

Și-a mușcat buza, spunându-și că era seara ei, sărbătoarea ei, începutul viitorului lor, dar, pe când se îndrepta spre Joel, a trecut-o un fior rece și s-a simțit goală pe dinăuntru. S-a gândit la Kayla, singură în pădure, căutând o cale de a-și revendica destinul și

propriul corp. Întunericul se lăsa în panglici șovăitoare de albastru. În scurtă vreme, pădurea și pajiștea aveau să devină de un negru smolit. Tufele de brumărele sălbatice străluceau ca stelele și vocile copiilor răsunau pline de veselie, în timp ce ei alergau prin iarba înaltă, deși a doua zi aveau să rămână fără cină, pedepsiți că fuseseră prea zgomotoși. Era o seară perfectă, o seară binecuvântată, o seară care te-ar fi putut convinge că miracolele sunt posibile dacă mai crezi în ele, dacă iubești o persoană mai presus de orice altceva, dacă-ți spui că nu ai făcut o greșeală îngrozitoare.

---

1 Sămânță de măr.
2 Nu mai căuta.

Capitolul doi
TOT CE AM NEVOIE

La cincisprezece ani, Mia Davis era înaltă, cu părul lung și roșcat, cu ochii întunecați și buze pline, cea mai aparte trăsătură a ei. Într-o zi avea să fie frumoasă, dar n-ar fi crezut pe nimeni care i-ar fi spus asta. Era stângace și timidă, cu o expresie pierdută și fusese învățată că a avea o părere bună despre tine e un semn de vanitate. Nu mersese niciodată mai departe de orașul Blackwell, aflat la câțiva kilometri, unde se ducea doar sâmbăta să lucreze la standul de legume al Comunității de la târgul fermierilor.

Când era mai mică, nu avusese niciun motiv să creadă că în alte locuri viața era diferită de cea de la fermă, dar, după ce mersese la târg, observase că oamenii din oraș aveau mai mult din toate. Aveau case, mașini și haine care nu erau ponosite; mergeau la școala publică și sâmbăta jucau fotbal pe terenurile de lângă râu, în timp ce Mia începea munca la răsărit. Oare din acest motiv oamenii respectivi păreau fericiți, iar pe Mia o cuprindea mereu melancolia? Presupusese întotdeauna că nefericirea ei era cauzată de propriile eșecuri. Poate că nu muncea îndeajuns, așa că încerca să lucreze mai mult. Poate că era egoistă, așa că dăruia tot ce avea, chiar și porția de fructe de la cină; dulciurile erau interzise. Respingea lăcomia și vanitatea, purtase aceleași ghete mai bine de un an, deși îi crescuse piciorul, și nu ceruse o haină nouă, deși a ei avea buzunarele găurite. Celelalte fete de aceeași vârstă nu se plângeau și nu păreau să-și dorească mai mult decât aveau, așa că Mia încerca să facă același lucru, deși simțea povara nefericirii în suflet, ținând-o trează nopțile în camera fetelor. Se străduia din greu să creadă sincer în regulile după care trăiau, convinsă că le va respecta mereu, până în ziua în care totul s-a schimbat, o zi pe care o așteptase, deși n-o știa, când în cele din urmă i s-au deschis ochii și a înțeles ce-i lipsește.

Se aflau la târgul fermierilor, aranjând mesele de la stand. Ivy și Mia lucrau una lângă alta; se întâmpla adesea, deși, conform regulilor, nu trebuia să te apropii de părinții biologici mai mult decât de restul adulților. Mia fusese crescută de Comunitate și le datora loialitate tuturor în egală măsură, dar lucrurile nu stăteau așa. Mia și Ivy se purtau de parcă n-aveau nimic de-a face una cu

cealaltă, își vorbeau doar când nimeni nu era atent. Dar între ele exista ceva mai mult și o știau, cu toate că o ascundeau în fiecare zi.

E posibil ca înfățișarea lui Ivy, combinată cu felul ei rece de-a fi, să fi fost motivul pentru care n-avea prea multe prietene, deși era membră a cercului de cusut și participa la toate întrunirile Comunității. Mia auzise alte femei spunând că Ivy păstra distanța, că se considera specială pentru că e căsătorită cu Joel. Adevărul este că nu semăna cu celelalte femei care te certau în clipa în care făceai o greșeală și care-ți spuneau că te pedepsesc pentru binele tău. Adesea, Ivy părea să fie cu gândurile în altă lume, o lume doar a ei, o lume a posibilităților și a speranței.

În acea dimineață, Ivy și Mia așezau pe mese lădițele cu roșii. Mia își amintea cum Ivy îi spusese că, în legendele străvechi, roșiile erau considerate otrăvitoare pentru că aparțin aceleiași familii de plante ca beladona. Unii credeau că o roșie ar putea face pe cineva să se îndrăgostească, o poveste atât de larg răspândită, încât francezii numeau roșia *pomme d'amour*, mărul iubirii. În Comunitate, oamenii erau instruiți să trăiască în prezent, erau învățați să nu citească prostii și să nu spună povești, iar Mia se întreba cum de mama ei cunoaște atât de multe despre folclor. Când era mai mică și mergeau amândouă în pădure la cules de ciuperci, Ivy îi înșira legende și basme pe care le știa pe dinafară. *Să nu spui nimănui*, îi zicea ea. Așa începeau mereu poveștile ei. Susținea că, odinioară, trăise în povești și citise câte o carte pe zi.

Odată, când se duceau la întrunirea de duminică, Mia îl auzise pe Joel mustrând-o pe mama ei. Îi zisese: *Ești aici, lângă mine, draga mea*?, fiindcă Ivy părea absentă. Mia îi urma cu grupul de copii care îl considerau pe Joel tatăl lor, pentru că doar vorbele lui erau cele care contau și după valorile lui trăiau. Mia simțea mereu o răceală în preajma lui, un fior înghețat care-i pătrundea în oase. Era tatăl ei, dar nu părea foarte interesat de ea. Se purta de parcă ar fi considerat-o o povară. Dar în acea zi, când a tras cu urechea, Ivy îl luase de mână și îi spusese: *Bineînțeles că sunt aici, unde aș putea fi*?

Acolo, în trecut, îi răspunsese Joel precaut, cu o expresie de îngrijorare pe față.

Ivy râsese. Avea un râs minunat, care îi amintea Miei de ciripitul păsărilor. *Acel loc nu mai există, a dispărut*, îl asigurase Ivy.

Acum, în timp ce munceau la târgul fermierilor, Mia s-a pomenit că se gândește la toate cărțile pe care le citise mama ei.

— Mă întrebam…, a bâiguit ea, dar s-a abținut să mai adauge ceva.

Ivy și-a ridicat privirea de la coșul din nuiele uriaș, plin cu roșii. Unele erau galbene, altele, verzi, corai sau vineții, părând aproape

negre. Aveau mai multe soiuri, Black Krim, Green Zebra, Early Girl și Better Boy.

— Ce te întrebai?

Mia a clătinat din cap și s-a întors la aranjatul legumelor. Le vindeau la prețuri exorbitante, dar oamenii spuneau că ei cultivă cele mai bune roșii din ținut, așa că de fiecare dată vindeau tot.

— Nu contează, a răspuns Mia.

Avea unghiile murdare și palmele pline de bășici. Ca toate fetele de la fermă, își purta părul împletit și prins în creștet, așa încât ceafa îi era arsă de soare. Poate că de aceea îi era atât de cald. Poate că de aceea avea sentimentul sâcâitor că existau prea multe lucruri pe care nu le știa. Era cea mai frumoasă perioadă din an, sfârșitul verii, cu seri foarte lungi, iar Mia și Ivy se strecurau adesea în pădure. Odată, se duseseră să se scalde goale în râu. Din fericire, când se întorseseră pentru cină, nimeni nu observase că aveau părul ud, deși Joel o chemase pe Ivy și o privise aspru, până când ea se apropiase de el și îi șoptise ceva la ureche, iar el râsese. Când nimeni nu era atent, Ivy se uitase la Mia și scosese limba, ceea ce o făcuse pe fată să izbucnească în râs. Dar adesea farmecele lui Ivy nu funcționau, iar Mia vedea semnul ars pe brațul mamei sale, deși nu putea desluși ce literă e, pentru că Ivy purta mereu bluze cu mânecă lungă.

— Ți-a înghițit pisica limba? a întrebat-o Ivy la târg când Mia a rămas tăcută.

— Mă întrebam de unde vii.

— De la vest de lună, i-a răspuns Ivy.

N-ar fi trebuit să spună nimic, ar fi trebuit să schimbe subiectul, dar răspunsul pe care obișnuia să-l dea înainte să vină aici i se rostogolise de pe buze. Trebuia să cauți la vest de lună și la est de soare, dacă voiai să găsești iubirea adevărată.

— E un loc dintr-un basm, a explicat ea, când a văzut-o pe Mia derutată.

Miei mai că-i venea să creadă că Ivy venea dintr-un loc fermecat. Avea impresia că-și amintește o replică dintr-o poveste pe care i-o spusese mama ei cândva. *Ai călătorit într-un loc îndepărtat, dar cea mai grea parte a călătoriei este mereu următorul pas*.

— Am crescut în Boston, a recunoscut Ivy. Și n-a fost un basm. Cel puțin nu pentru mine. Cineva s-a oferit să mă ajute, dar eu am venit aici. Am crezut că ferma e la vest de lună, dar acum nu mai sunt sigură că există un astfel de loc.

Și-au dat seama că erau urmărite atent de Evangeline, care nu-și ținea gura niciodată, așa că Ivy n-a mai spus nimic. Dar, de îndată ce Evangeline și-a întors privirea, Mia a îndrăznit să mai pună o întrebare. Mama ei deja îi răspunsese la una, poate că i-ar fi răspuns

și la a doua. Pe Mia o făcuse mereu curioasă clădirea din cărămidă cu turle și ferestre verzi din celălalt capăt al pajiștii.

— Acela e un castel? a întrebat ea.

— Ești foarte amuzantă, i-a răspuns Ivy râzând.

Apoi și-a dat seama că Mia vorbește serios. Ivy crezuse în ideea Comunității conform căreia să-ți ții copiii departe de societate era un mod de a-i proteja de cruzimea lumii. Dar în acea zi nu mai era atât de sigură.

— E o bibliotecă, Mia.

Văzând privirea încă pierdută a fetei, Ivy a clătinat din cap tulburată.

— Știi ce e o bibliotecă, aveți una la școală.

Biblioteca de la școala Comunității era un dulap unde se țineau materialele educative. Evangeline le verifica pe toate să se asigure că nu se strecura printre ele ceva discutabil. Unele broșuri erau de matematică, altele, de caligrafie și ortografie. Erau și ghiduri de vânătoare, pescuit și agricultură. Cele de istorie aveau paragrafe întregi acoperite cu cerneală neagră. Mia le citise pe toate și nu descoperise nimic interesant.

— Biblioteca la care mergeam eu se numea Athenaeum. Când ploua, stăteam acolo toată ziua, i-a mărturisit Ivy melancolică.

Mia avea întipărită pe chip o expresie atât de visătoare, încât Ivy a luat imediat o decizie. S-a uitat peste umăr și a văzut că nimeni din Comunitate nu era atent la ele. Bărbații se ocupau cu descărcatul camionetelor, iar Evangeline se întorsese la fermă să ia mai multe produse.

— Du-te, dacă vrei s-o vezi. Doar de data asta. Dacă te întreabă cineva ce cauți acolo, să zici că te-ai dus la toaletă. Dar să te întorci repede, ai înțeles? i-a spus Ivy fiicei sale.

Mia a încuviințat din cap, a traversat în fugă pajiștea și a intrat cât a putut de repede în holul răcoros al bibliotecii. S-a oprit acolo, gâfâind. Nu-i venea să creadă că există atâtea cărți pe lume. În sală erau mese lungi și fotolii lângă ferestre, iar, după ce a înaintat puțin, Mia a dat peste o cameră pentru copii cu o pictură murală înfățișând un băiat îmbrăcat în verde și o fată care îl ținea de mână; amândoi păreau să zboare. Pe rafturi erau cărți de basme și povești populare. Mia a găsit *La vest de lună* și a început s-o citească, cu ochi arzători, înlăcrimați.

— Uite, fata aia plânge, i-a spus un băiețel mamei lui.

Mia a ieșit din încăpere și în următoarea a descoperit rafturile cu romane. A întins mâna și a luat prima carte pe care a nimerit-o. Nu arăta prea grozav, era o carte veche, roasă de vreme, cu litere aurii pe coperta maronie. Dar, când a deschis-o, a văzut câteva cuvinte scrise cu cerneală albastră.

Pentru Mia, Dacă a fost un vis, a fost doar al nostru, iar tu ai fost a mea.

Mia a pus cartea înapoi pe raft. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Trebuia să fie un șiretlic la mijloc. Probabil că Joel îi întinsese o capcană. S-a uitat peste umăr să vadă dacă o urmărise cineva, dar nu era decât bibliotecara care lucra la biroul ei. Și totuși se părea că cineva știuse că ea avea să fie acolo. Mia a rupt-o la fugă, aproape așteptându-se ca Joel să apară și s-o prindă, neîndrăznind să tragă aer în piept până când nu s-a văzut din nou afară. S-a uitat către standul Comunității. Inima stătea să-i plesnească. Acolo se afla mama ei, care venise de dincolo de lună cu ochii ei cenușii frumoși. Oare era posibil ca amândouă să fi fost vrăjite? Ivy a întâlnit privirea fiicei sale și a ridicat mâna să-i facă semn că era în regulă să se întoarcă.

— Cum ți s-a părut? a întrebat-o în șoaptă, când Mia a ajuns lângă ea.

— E un loc magic.

— Știi bine că nu există magie, a mustrat-o Ivy. Dacă ar exista, am mai fi aici?

— Ești sigură? Cred că am găsit ceva într-o carte.

— Ce-ai găsit?

— Cred că era o carte scrisă pentru mine.

— Magia este o născocire care te face să crezi că poți controla lucrurile asupra cărora n-ai niciun control.

— Ca viețile noastre? a întrebat Mia, plină de amărăciune.

— Mia, am făcut ce-am putut.

Mia a constatat surprinsă că mamei sale îi venea să plângă. Ar fi vrut s-o întrebe de ce, dar tocmai sosise camioneta care aducea și mai multe legume, iar Evangeline și Tim se dăduseră jos din ea. Lăzi peste lăzi cu roșii, unele din soiuri care nu mai fuseseră cultivate de sute de ani.

— Ține minte: nu poți trăi într-un castel, i-a spus Ivy fiicei sale înainte de a se duce să ajute la descărcat.

Dar acum, după ce fusese în bibliotecă, Mia se întreba dacă e adevărat. Mama ei nu știa totul. Până la urmă, nu știa cum să fie fericită. În fiecare noapte, Mia visa că evadează și în fiecare dimineață, când se trezea și se uita pe fereastră, era dezamăgită să vadă aceleași câmpuri și aceiași stejari și, dincolo de ei, același munte, pe care, cel puțin o dată pe an, cineva plecat în drumeție se rătăcea și dispărea pe vecie. Acum, ori de câte ori venea în oraș, Mia se furișa în bibliotecă. De fiecare dată, căuta cartea maronie în care era scris numele ei, dar nu-și putea aminti unde o găsise. Poate că nu citise bine. Poate că se înșelase. Citea tot ce-i cădea în mână și strecura în rucsac cărți la întâmplare. Neavând niciun fel de

reper, a luat-o în ordine alfabetică, începând cu Alcott. A citit *Micuțele doamne* în hambar și a fost de-ajuns, a rămas vrăjită pentru totdeauna. Mia nu s-a oprit până când, într-o zi, bibliotecara a observat-o.

Sarah Mott, care avea în jur de patruzeci de ani, venise în Western Massachusetts după ce își terminase masteratul în biblioteconomie la Simmons, în Boston. Nu era din partea locului și nu-i stătea în fire să-i judece pe ceilalți. Încerca mereu să fie deschisă, dar avea o presimțire urâtă legată de Comunitate. În anii '60, în Blackwell existase un mic grup care trăia izolat, dar în cazul lor fusese vorba despre pace și iubire, o reacție la războiul nedrept și controversat. Comunitatea părea mult mai întunecată, condusă de legi secrete. Sarah și-a dat seama imediat că Mia trăiește la fermă după părul împletit, hainele cenușii și modeste și ghetele negre de lucru. Auzise că la fermă sunt interzise cărțile și oare asta nu spunea totul? Într-un loc în care cărțile erau interzise, nu puteau exista libertate personală, speranță și visuri de viitor. Sarah era bucuroasă că fata cu păr roșcat venea la bibliotecă, chiar dacă fura cărți. Fă din cineva un cititor și poți schimba lumea. Dar gesturile Miei erau atât de stângace și de evidente, încât Sarah a simțit că nu poate decât s-o abordeze așa cum știa cel mai bine: primind-o cu brațele deschise.

— Ai nevoie de ajutor ca să alegi cărțile? a întrebat-o ea.

Odată prinsă, Mia a intrat în panică. Probabil că ar fi trebuit să fugă, dar a rămas încremenită. Ar fi preferat să fie trimisă la închisoare decât să-i fie anunțat tatăl și să fie pedepsită public.

— Nu, n-am nevoie de ajutor, a reușit ea să bâiguie.

— Atunci bucură-te de cele pe care le-ai ales, dar să știi că ne-ar plăcea să aduci cărțile înapoi, ca să le poată citi și alții.

Sarah i-a dat Miei un permis de bibliotecă.

— Acum e oficial. Poți lua câte cărți vrei.

În acea clipă, o ușă i s-a deschis în față și Mia a pășit înăuntru. A luat recunoscătoare permisul și i-a mulțumit doamnei Mott. Când s-a întors la fermă, s-a dus în hambar. Majoritatea oilor o evitau, dar preferata sa, Dottie, a venit lângă ea, în timp ce Mia ascundea permisul de bibliotecă în spatele unei scânduri, acolo unde, din acea clipă, avea să-și ascundă toate comorile.

— Oare faci ceea ce cred eu că faci? a întrebat-o Ivy peste câteva săptămâni, când s-au întâlnit în sala de mese.

Întâmplător, stăteau la rând una lângă cealaltă; nimeni nu s-ar fi gândit că o făcuseră intenționat. În acea seară, la cină aveau macaroane, cartofi-dulci și salată de roșii.

— Te duci acolo?

— Unde? a replicat Mia, de parcă habar n-avea la ce se referă mama ei.

— Știi tu… la castel, a zis Ivy, atingând-o ușor cu cotul.

— Ai spus că nu există castele în viața reală, a replicat Mia veselă.

Ivy a privit-o stăruitor.

— Ai grijă!

— O să am, a asigurat-o Mia.

— Vorbesc serios, a adăugat Ivy, înainte să se îndepărteze ca să le salute pe câteva dintre femeile care spuneau că nu le acordă niciodată atenție.

Și ea trebuia să aibă grijă, știa asta.

Din acel moment, tot ceea ce a învățat Mia despre lume a aflat din cărți. Știa cum arată iarba-neagră și ce distrugeri poate provoca un taifun. A memorat nume de străzi din Paris, San Francisco și New York. A descoperit Băieții Pierduți[3] și o lume din viitor în care pompierii ardeau cărți, iar oamenii învățau pe dinafară romane întregi pentru a se asigura că aveau să existe mereu. A citit piesele lui Shakespeare și a înțeles că transformările sunt întotdeauna posibile. Devenea o persoană care nu putea fi văzută de nimeni din Comunitate și se gândea adesea la replica ei preferată din *Henric al IV-lea, Partea I. Avem o buruiană cu care putem umbla nevăzuți*[4]. Adevăratul ei sine era ascuns alături de cărți în hambar, cu oile. Ori de câte ori putea să dispară fără să observe nimeni, mergea în pădure, pe malul râului Last Look, să citească cel mai recent roman luat de la bibliotecă. Când dădea pagina, păsările își luau zborul, iar frunzele se desprindeau de pe ramurile copacilor. *Dacă există magie, a mea să fie*, șoptea Mia în pădure.

***

În Comunitate, copiii încetau să meargă la școală după ce împlineau cincisprezece ani. Nu exista nicio ceremonie de absolvire, pur și simplu schimbau un set de sarcini cu altul. Joel considera că munca e mai valoroasă pentru mințile tinere și, din când în când, Mia lucra alături de Ivy în birou, sortând și expediind corespondența. Așa le-a găsit Evangeline, mamă și fiică, împreună la birou, calculând câștigurile de la târgul fermierilor.

— Are voie să fie aici? N-ar fi mai bine dacă ar munci afară, să facă mai multă mișcare? a întrebat Evangeline când a văzut-o pe Mia.

Copiii aparțin tuturor. Iubirea este pretutindeni. Există o singură familie și aceea suntem noi.

— De ce nu-l întrebi pe Joel?

Ivy era mereu politicoasă cu Evangeline, fiindcă știa că părerea ei contează. Acum își asumase riscul de a-i răspunde astfel doar pentru că Joel era în prag. Din felul în care o privise, Ivy înțelesese

ce o să vrea de la ea când o să rămână singuri, așa că simțise că e în avantaj.

— Mia învață câte ceva despre contabilitate, i-a spus Ivy soțului său.

— Foarte bine, a aprobat Joel. Fii isteață, dar nu foarte isteață. Nimănui nu-i plac fetele care sunt prea istețe pentru binele lor, a sfătuit-o el pe Mia.

Fata a tresărit și a lăsat privirea în pământ, așa cum făcea mereu în preajma tatălui ei. Se spunea că el avea puterea de a vedea până în străfundul sufletului cuiva. Membrii Comunității jurau că Joel își putea da seama în cinci minute dacă cineva mințea și în mai puțin de un minut dacă cineva furase. De aceea Mia era atât de agitată. Ea făcuse și una, și alta.

— Mia e foarte întreprinzătoare, a comentat Evangeline, de parcă ar fi fost un lucru rău.

— E sârguincioasă, a ripostat Ivy, ridicându-și ochii spre soțul ei.

Îl cunoștea mai bine decât majoritatea. Mai bine decât Evangeline. Până la urmă, își petrecea fiecare noapte în patul lui.

— La fel ca mine, a adăugat ea, privindu-l pe Joel drept în ochi.

După ce Joel a plecat, Evangeline s-a dus în chicinetă să-și facă un ceai. Mia terminase ce avea de făcut în acea zi și se pregătea să închidă sertarul cu dosare, când, în spate, a zărit ceva ce părea uitat acolo de ani întregi. A scos hârtia și, când a desfăcut-o, a descoperit o acuarelă mică și delicată cu muntele Hightop, cu câmpurile aurii și ferigile de pe malurile râului. Era o imagine a ținutului dinainte să se stabilească aici cei din Comunitate. Pentru prima dată, Mia a văzut cât de frumos e ținutul Berkshire. Mica acuarelă era o comoară, primul lucru pe care și-l dorise vreodată doar pentru ea. Pe spate era scris ceva cu litere greu de descifrat, trasate cu cerneală roșie, cel mai probabil obținută din dude, acum estompată, ștearsă. Mia abia a reușit să citească, dar cuvintele nu i-au spus nimic. Micul desen îi captase întreaga atenție. În Comunitate, arta era interzisă, iar Mia nu fusese niciodată la muzeu, nu-și amintea să fi văzut vreodată o pictură sau un desen.

Evangeline a intrat ținând în mână cana aburindă cu ceai negru. Susținea că e singurul lucru fără de care nu poate trăi și păstra frunzele de ceai într-un borcan ascuns în cel mai întunecat colț al dulapului din chicinetă, fiindcă Joel spunea că, dacă simți nevoia să te bucuri de același lucru în fiecare zi, asta se numește dependență, indiferent că e vorba de heroină, cafea sau ceai.

— Ce ai acolo? a întrebat-o pe Mia, văzând-o că ține în mână o hârtie.

— Nimic, a răspuns fata, deși știa că e răspunsul greșit.

— E o pictură, a intervenit Ivy, în timp ce Evangeline se uita la

desen.

Lui Ivy i se părea ceva îndeajuns de inofensiv și nu i-a plăcut felul autoritar în care Evangeline i se adresase fiicei sale.

— Mia vrea să facă o pictură murală pentru micuții de la școală și s-a gândit să copieze această imagine.

Mia i-a fost recunoscătoare mamei sale pentru intervenție. A împăturit desenul și l-a băgat în buzunar. Nu acordase prea mare atenție celor scrise pe spate, dar observase semnătura. Carrie Oldenfield Starr, numele primei soții a lui Joel. Nu se vorbea prea mult despre ea, deși în fiecare an, de ziua morții sale, un buchet de flori de câmp era lăsat pe mormântul ei. Ivy îi spusese că tot ceea ce au i se datorează lui Carrie, și Mia se întrebase întotdeauna de ce numele acestei femei, binefăcătoarea lor, nu e niciodată pomenit la întrunirile de duminică. Acum se gândea că poate asta se întâmpla pentru că fusese pictoriță.

— O operă artistică? Nu se va supăra Joel? a întrebat Evangeline.

— Prima lui soție a fost artistă. Cred că nu se va opune, a asigurat-o Ivy.

Până la urmă, ea era cea de-a doua soție a lui și trebuia să aibă un cuvânt de spus în această privință.

Câteva momente, Evangeline a rămas privind în gol, apoi s-a adresat Miei:

— Bine. Ia-l.

Nu avea de gând să intre într-o discuție în contradictoriu și adevărul era că școlii i-ar fi prins bine o față nouă.

— Dar ai grijă să pictezi un peisaj. Să nu existe niciun fel de redare vanitoasă a vreunei forme omenești.

Pictura murală n-a ieșit perfect și câteva săptămâni i-a ocupat Miei cea mai mare parte a timpului liber, așa că a fost nevoită să renunțe la citit, dar s-a simțit foarte bine lucrând la ea. Tim, care avea grijă de toate lucrările de construcție, i-a dat voie să folosească niște resturi de vopsea, albastră, galbenă și verde, iar dacă ai fi fost copil mic și n-ai fi văzut până atunci o pictură murală, ai fi privit uluit desenul, recunoscând în el munții și câmpurile pe care porumbul creștea în șiruri ordonate. Chiar și Evangeline a fost nevoită să admită că Mia făcuse o treabă bună. Acuarela lui Carrie Oldenfield Starr fusese dată uitării de toată lumea, în afară de Mia, care o ținea ascunsă în hambar, lângă permisul de bibliotecă. Adesea o scotea și se uita la ea, încercând să-și închipuie pământurile pe care trăiau așa cum le redase acel desen, pe vremea când nu exista decât o singură casă albă lângă un mic hambar, înainte să fie clădită Comunitatea. Mia și-ar fi dorit să se afle acolo, pe câmpurile de floarea-soarelui, unde poate că îți era permis să fii cine-ți doreai, unde puteai citi toată ziua și nimeni nu avea nimic

împotrivă. Un loc în care nimeni nu te pedepsea pentru că erai cine erai.

***

Odată ce-ți asumi un risc, vei ajunge să-ți asumi și mai multe. E dependență sau curaj, nebunie sau disperare. Din ce în ce mai des, Mia mergea să se plimbe mult dincolo de poarta de la capătul drumului noroios. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi dus departe, spre vest, pe Route 17. Oare ar fi putut ajunge la lună? Oare ar fi găsit orașe cu străzi pline de librării și cafenele în care putea fi invizibilă și în care putea face orice voia?

Cel mai bun moment să încalce regulile era în orele de contemplare, sâmbătă după-amiaza, între patru și șase, când membrii Comunității trebuiau să mediteze, să-și cerceteze propriul sine, apoi, indiferent unde s-ar fi aflat, să îngenuncheze și să-și arate recunoștința pentru tot ce aveau și pentru tot ce le fusese oferit de Comunitate. De obicei, acesta era momentul în care Mia citea, dar, după ce începuse căutarea cărții inițiale, cea în care era scris numele ei, devenise necugetată și începuse să hoinărească. Se ducea la terenul de sport și se uita la copiii din oraș care jucau fotbal, bucurându-se pentru echipa învingătoare, deși nu înțelegea regulile jocului. Se ducea la cofetărie și se uita la minunatele torturi cu trei etaje ce purtau numele unor păcate capitale ca Lăcomia, Invidia și Mânia. Într-o zi s-a așezat pe o bancă în fața secției de poliție.

— Te simți bine? a întrebat-o un polițist cu o expresie nedumerită.

Oamenii din Comunitate nu apelau niciodată la poliție, indiferent de circumstanțe.

— Aveți o priveliște frumoasă, a spus Mia.

Sediul poliției era chiar în dreptul bibliotecii, de cealaltă parte a pajiștii.

— Așa este, i-a răspuns polițistul.

Mia s-a ridicat și a plecat repede, nedorind să atragă și mai mult atenția asupra sa. *Am nevoie de ajutor*, ar fi vrut să spună. *Trebuie să găsesc o cale de scăpare*.

Într-o după-amiază, în timp ce se plimba prin împrejurimi, Mia a ajuns la Taverna Jack Straw. Celor din Comunitate nu le era permis să intre în bar; consumul de alcool și compania oamenilor din oraș le erau strict interzise. Cu toate acestea, Mia a avut curajul să se uite pe fereastră înăuntru. Un tânăr frumos, care tocmai ieșise să ducă gunoiul, a observat-o stând acolo, de parcă ar fi așteptat ceva.

— Nu cred că ești suficient de mare ca să bei, a tachinat-o el.

Își dăduse seama că e unul dintre copiii din Comunitate, aveau cu toții aceeași privire sălbatică, aceeași siluetă firavă și îi era milă de toți cei care trăiau la acea fermă amărâtă, unde, din câte auzise el, totul era strict supravegheat: ce mâncai, cât dormeai, cu cine vorbeai.

— N-ai vrea niște cartofi prăjiți? a întrebat-o.

Mia nu auzise niciodată de așa ceva, dar a răspuns:

— Sigur.

Apoi l-a urmat înăuntru. Taverna era întunecată și primitoare, cu separeuri cu banchete din piele.

— Îți aduc imediat, i-a spus barmanul.

La bar stătea un bărbat în vârstă, care își savura berea de după-amiază. Era Max Starr, membru al unei vechi familii din Blackwell, care nu putuse înțelege niciodată de ce verișoara lui, Carrie, renunțase la o parte foarte mare din pământurile lor. Bătrânul și-a dat seama că fata aparține Comunității care pusese stăpânire pe fermă. Avea părul împletit într-o manieră demodată și era îmbrăcată foarte modest. Dar era o fată frumoasă și i-a zâmbit când l-a surprins privind-o.

— Verișoara mea deținea terenul pe care locuiți. Aparținea familiei noastre de peste trei sute de ani, i-a spus el Miei.

— Carrie Oldenfield. Era pictoriță, a zis Mia.

Bătrânul s-a lăsat pe spate în scaunul lui, surprins de cunoștințele și farmecul fetei. Nu avea acea privire goală ca majoritatea copiilor din Comunitate.

— Așa este. A studiat la Museum School, în Boston, apoi la Paris, dar se pare că nu i-a folosit prea mult.

— De ce? a vrut să știe Mia.

Max Starr a pufnit dezgustat.

— Pentru că s-a căsătorit cu el.

— Îmi pare rău că a murit, a zis Mia, simțindu-se vinovată fără să-și dea seama de ce.

— Cu toții murim. Problema a fost felul în care a ajuns să trăiască. O fată minunată. Ca să vezi cum poate distruge un bărbat viața unei femei, a explicat bătrânul, clătinând din cap.

Mia se întreba cum ar fi arătat viața mamei sale dacă nu s-ar fi căsătorit cu Joel Davis. Poate că s-ar fi aflat acum la vest de lună, într-un loc în care n-ar fi fost obligată să-și ascundă adevăratul sine. La ultima întrunire de sâmbătă, cusătoresele se plânseseră de Ivy, care se văzuse silită să-și ceară iertare pentru greșeală. Delictul ei fusese că recitase un vers de Emily Dickinson în timp ce lucrau la o cuvertură. *Sunt afară cu un felinar, căutându-mă pe mine însămi*. În fața întregii Comunități, Ivy fusese nevoită să se ducă la soțul său pentru ca el să-i prindă o pancartă de gât. Cu litera **V**, de la

vanitate, pe care avea s-o poarte șapte zile. Dar, în ochii fiicei sale, Ivy era la fel de frumoasă. Asta a făcut-o să-și urască tatăl și mai mult decât până atunci.

Când barmanul a adus farfuria cu cartofi prăjiți cu ketchup alături, Mia s-a așezat și început să-i devoreze ca un om flămând. Mâncarea era dumnezeiască.

— Ia-o mai încet, i-a spus Max Starr, în timp ce-o privea înfulecând cartofii. Nu vă dau de mâncare la fermă?

— Doar cartofi fierți. În niciun caz așa ceva, a răspuns Mia printre îmbucături lacome.

— Sunt săriți de pe fix?

— Poate, a zis Mia.

Nu se gândise niciodată în acel fel la Comunitate, dar acum, că Max Starr o sugerase, a rămas o clipă pe gânduri, reflectând la viața pe care o duceau.

— Așa cred.

— Dar tu nu pari să fii ca ei, a decretat Max, care începuse deja s-o îndrăgească.

— Dar cum par? l-a întrebat Mia, sincer curioasă să afle răspunsul lui.

Era cea mai lungă conversație pe care o avusese cu cineva din afara Comunității.

Max a reflectat câteva clipe înainte să-i răspundă.

— Pari o fată căreia îi plac cartofii prăjiți.

Mia a zâmbit. Într-adevăr, asta era. O fată obișnuită care ceruse o a doua porție și căreia i se împlinise dorința chiar într-o zi în care încălcase regulile și era la fel ca toți cei din oraș.

Acela a fost momentul în care Mia a început să se gândească la viața pe care ar fi putut-o avea dacă ar fi evadat. Se gândea la asta în timp ce plivea grădina, în timp ce spăla și călca rufe, după-amiaza, când se ocupa de copii, în birou, când îndosaria facturi. Se gândea la asta în grădina de legume și de fiecare dată când culegea mere în livadă. Începuse să-și plănuiască evadarea și, de fiecare dată când o vedea pe mama ei, în celălalt capăt al încăperii sau în livadă, se gândea: *Hai s-o facem împreună! Într-o noapte întunecată, când nu ne poate auzi nimeni, o să fugim până la șosea și o să oprim prima mașină pe care o vedem, n-o să privim în urmă nici măcar o dată, nici măcar pentru o clipă și vom ajunge la vest de lună. Hai să devenim invizibile și să dispărem!*

***

La sfârșitul verii, un grup de femei a găsit-o pe Mia în grădină. Era ora de cusut și Mia crezuse că e în siguranță, dar se pare că

trebuia culeasă o recoltă bogată de roșii și ora de cusut fusese anulată. Mia a încremenit când le-a văzut. Începuse să-și noteze pe-o foaie de hârtie un plan de evadare. *Pleacă noaptea. Ieși pe fereastră. Nu căra multe cu tine. Nu privi în urmă. Nu lua decât lucrurile de care ai cea mai mare nevoie. Cere-i lui Sarah Mott, bibliotecara, bani pentru biletele de autobuz. Întâlnește-te cu Ivy în pădure. Fugi cât poți de repede*.

Mirosul roșiilor era puternic, înțepător, iar Mia simțea cum soarele îi arde umerii. Când femeile din cercul de cusut au intrat pe poartă, Mia deja rupsese foaia de hârtie ca s-o îngroape în pământ. Rămăsese doar o bucățică pe care o ținea în pumnul încleștat. I se strângea stomacul gândindu-se ce i s-ar întâmpla dacă ar fi descoperită. Se confruntase doar o dată cu furia tatălui său, la vârsta de opt ani, când sărise într-o baltă noroioasă, și de-atunci nu se mai purtase niciodată urât. O închiseseră într-un beci întunecat unde țineau compoturile și gemurile. Timp de o oră, bătuse cu putere în ușa încuiată și plânsese atât de tare, încât Ivy îl convinsese pe Joel să renunțe la pedeapsă, promițându-i că Mia își învățase lecția. Dar acum era mai mare și ceea ce făcuse era mult mai rău.

În timp ce femeile se apropiau de ea, ochii cenușii ai lui Ivy i-au întâlnit pe ai Miei. Ivy a înțeles totul de îndată ce și-a văzut fiica. Ceva era în neregulă.

— Ia uite cine a venit la plivit în afara programului, a spus Evangeline.

Avea o voce caldă, dar o privea pe Mia printre gene.

— Am spus mereu că ești întreprinzătoare, a adăugat ea.

Mia s-a străduit să pară calmă. Și-a ținut mâinile la spate, în timp ce femeile s-au împrăștiat printre răzoarele de roșii, nerăbdătoare să culeagă ultimele fructe coapte. Mia își putea închipui pedeapsa ce-o aștepta dacă era prinsă, loviturile de bici pe câmp, în văzul tuturor, izolarea în întuneric, orele suplimentare de muncă. Dar, dintr-odată, a simțit ceva atingându-i spatele. Fără să se uite la ea, Ivy a apucat-o de mână și i-a deschis-o, luând ultima bucată din lista Miei. *Fugi cât poți de repede*. Doar asta rămăsese. Ivy și Mia s-au uitat una la cealaltă și, în acele câteva clipe, cu un zâmbet firav, Ivy a băgat hârtiuța în gură și a înghițit-o. Mia a trebuit să se abțină să nu izbucnească în râs. Părea că dorința ei de a încălca regulile fusese moștenită de la cineva.

— Ce…? a întrebat Evangeline bănuitoare, văzând-o pe Ivy că mesteca.

Cerul era de un albastru-cobalt; era o zi foarte frumoasă, indiferent de locul în care te-ai fi aflat, acolo sau la mii de kilometri depărtare.

— O muscă. O fi crezut că sunt broască, a răspuns Ivy cu promptitudine.

***

Sarah Mott a învățat-o pe Mia să folosească computerul de la bibliotecă. De obicei, tinerii erau cei care o învățau pe ea tot felul de trucuri, dar Mia nu știa nimic despre tehnologie, așa că Sarah a trebuit s-o ia de la zero. Mia i-a mulțumit pentru lecții și apoi, când Sarah s-a întors la ale ei, a început să se uite prin necrologurile din Blackwell. Căuta numele lui Carrie Oldenfield Starr, dar nu găsea nimic. Părea că pictorița dusese o viață invizibilă. În căutările ei, Mia a descoperit că nenumărate persoane se înecaseră în râul Last Look și în cel învecinat, Eel. Cel mai interesant caz i s-a părut al unei fetițe despre care se spunea că bântuie râul și care era numită Apariția. În fiecare an, în august, la Festivalul Zilei Întemeietorilor orașului Blackwell se juca un spectacol despre felul în care se înecase și despre cum se întorcea ca fantomă să bântuie râul Eel. Mia văzuse afișele cu Ziua Întemeietorilor, dar nu participase niciodată. Acum a hotărât să meargă să vadă spectacolul cu orice preț. Din fericire, în seara respectivă, majoritatea adulților se adunaseră la Centrul Comunității pentru o întrunire legată de culturile următorului an. Mia s-a furișat afară pe fereastră, a alergat la poartă și s-a îndreptat către Route 17. A privit spectacolul de la marginea pădurii acoperite de mușchi.

Era sfârșitul unei zile pline de evenimente care celebrau întemeierea orașului de către câteva familii venite din Boston în ceea ce pe atunci era o regiune sălbatică. Pajiștea era plină de lampioane și fuseseră montate câteva chioșcuri unde se vindeau hotdog, înghețată și plăcintă cu afine. Scena fusese ridicată chiar de dimineață și cei mai mulți locuitorilor priveau ca vrăjiți. Și Mia se uita fermecată. Era ceva magic, întreaga lume schimbându-se sub ochii ei. Un băiat și o fată, cu felinare în mână, își căutau sora dispărută. Mia simțea că inima îi bate din ce în ce mai repede. Era absorbită și, pe nesimțite, spectacolul s-a apropiat de final. Apariția îi spunea surorii ei că e prea târziu pentru a fi salvată, dar că avea să fie mereu văzută lângă râul în care dispăruse. Când actorii au ieșit din scenă, Mia a simțit că se trezește dintr-un vis. Se pregătea să se întoarcă la fermă, când a zărit-o pe Ivy privind-o.

— Știi ce-o să ți se întâmple dacă te prind? i-a șoptit mama sa.

O văzuse pe fiica ei străbătând în fugă câmpul și o urmărise până în oraș. Voise s-o ia de-acolo și s-o ducă acasă, dar, până să ajungă la ea, spectacolul începuse, iar Ivy fusese la fel de captivată ca și Mia, la rândul ei vrăjită.

Acum se întorceau împreună prin întuneric, mergând cât puteau de repede, teama crescând în ele când își închipuiau ce ar păți dacă ar fi prinse. Dar, în ciuda gândurilor negre, Ivy zâmbea. Își spunea că e norocoasă că n-o pierduse pe Mia, că avea în fața ochilor o fată vie și nu o fantomă.

— Știi care e pentru mine cea mai frumoasă zi?

Mersul prin întuneric o făcea pe Ivy să simtă că poate vorbi mai liber. I se părea că este din nou fata de odinioară, cea care evada pe fereastră noaptea.

— 16 martie.

Mia s-a uitat la mama ei. Habar n-avea despre ce vorbește.

— E ziua ta de naștere, a informat-o Ivy, poate ți-ar plăcea să știi.

Mia își dorise mult să afle asta, dar la fermă zilele de naștere erau considerate un semn de vanitate și nu se sărbătoreau niciodată; copiilor născuți în Comunitate nu li se spunea niciodată când e ziua lor, pentru ca acea dată să fie ca oricare alta și ei să nu cadă pradă trufiei. Acum, că își știa data nașterii, Mia avea senzația că, în sfârșit, își aparține. Noaptea era magică. O simțea. Iată-le, mamă și fiică, invizibile pentru ceilalți, libere să facă și să spună ce voiau. Mia și-ar fi dorit să poată merge astfel întreaga noapte. Să nu se oprească până nu ajungeau în California, până nu ajungeau oriunde la vest de lună.

— A fost un spectacol frumos, nu-i așa? a zis Ivy.

— Așa este, a încuviințat Mia.

Nu avea termen de comparație, era primul pe care îl vedea, dar știa că nu-și putuse lua ochii de la scenă după ce spectacolul începuse. *Sora mea, caută-mă în nopțile fără stele*, spusese Apariția.

— Nu există fantome, i-a explicat Ivy pe un ton liniștitor. Știi asta, da? Totul e inventat. Nu există nici spirite și nici eroi și nimic nu e un basm. Poveștile pe care ți le-am spus sunt doar povești. Nimic mai mult.

— Poate, a spus Mia și, după o pauză, a adăugat: Poate ar fi mai bine ca toate astea să existe.

— N-ar fi. Trăim cu propriile greșeli, iar spiritele și poveștile nu le pot îndrepta.

— Poveștile ar putea s-o facă, a replicat Mia.

— Te credeam mai inteligentă.

Ivy s-a oprit atât de brusc, încât Mia aproape că s-a lovit de ea. Se apropiau de poartă, Comunitatea se zărea în fața lor prin întuneric, iarba și câmpurile erau negre ca smoala. Ivy trebuia să inventeze un motiv bun pentru care Joel n-o găsise la acea oră în dormitor. Uneori spunea că e somnambulă și că se trezește pe pajiște, iar el părea s-o creadă, și acum nu putea decât să spere c-avea s-o facă din nou.

Toată lumea dormea. Toată lumea visa. Dar aici, ea și Mia erau împreună.

— Cel puțin, sper că ești, a rostit Ivy cu voce blândă.

Era vocea unei persoane care iubea pe cineva mai mult decât orice pe lume.

— Sper că ești mai inteligentă ca mine.

***

Atunci n-au fost pedepsite, dar curând li s-a schimbat norocul. La scurt timp, a fost găsită în hambar o carte interzisă. Mia citea și, dintr-odată, dându-și seama că întârziase la munca din grădină, lăsase cartea sub paie, în țarcul lui Dottie, în loc s-o ascundă în spatele scândurii. Era *Mândrie și prejudecată*. Mia o luase de la bibliotecă fără să știe nimic despre Jane Austen; nu mai auzise acest nume, dar titlul cărții o făcuse să se gândească la oamenii din Comunitate.

— O să-ți placă la nebunie cartea asta, îi spusese Sarah Mott când completase fișa. O să vrei să citești și celelalte cinci romane pe care le-a scris Jane Austin.

La întrunirea de duminică, Joel a ridicat cartea ilicită peste care dăduse unul dintre bărbați în timp ce curăța hambarul. În încăpere era o liniște mormântală. *Mândrie și prejudecată*.

— Cine își va recunoaște mândria în seara asta? a strigat Joel.

Neprimind niciun răspuns, a început să se plimbe de colo-colo, așa cum făcea când era nervos.

— Există un motiv pentru care nu avem cărți aici. Ne dezbină. Ne fac să credem că lumea de-afară ne poate învăța mai multe decât putem învăța aici. Niciun scriitor nu vă cunoaște mai bine decât mine. Nu vă poate spune cum să vă trăiți viața.

Mia stătea pe ultimul rând, pe un scaun tare din lemn. Inima îi bubuia în piept și se temea că Evangeline, care stătea lângă ea, i-ar fi putut auzi bătăile nebunești. Se temea că, dacă nimeni nu recunoaște, Joel ar fi mers la bibliotecă s-o ia la întrebări pe doamna Mott, poate chiar s-o amenințe, și atunci avea să descopere că Mia se ducea acolo adesea. Sau poate că deja fusese la bibliotecă și scrisese numele Miei în diferite cărți ca să-i aducă aminte că-i aparținea lui. Era cuprinsă de panică, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să fugă chiar atunci în pădure, când, dintr-odată, Ivy s-a ridicat în picioare pe rândul din față. De pe locul ei, Miei i se părea foarte mică.

— Este a mea, a spus Ivy. Am găsit-o într-un coș de gunoi la târg. Am început s-o citesc, dar n-am terminat-o. N-avea nicio noimă.

În sală s-a stârnit rumoare, cu toții se întrebau ce-avea să se

întâmple. Ivy era soția lui Joel, preferata lui, dar regulile erau reguli. Trebuia să plătești dacă le încălcai, indiferent cine erai. Mia auzea frânturi din ce spuneau oamenii, că Ivy e răsfățată și merită pedeapsa pe care avea s-o primească, că probabil citise toată cartea și mințise, că probabil mai citise și altele. Joel i-a făcut semn lui Ivy să se apropie, de parcă ar fi fost singurii doi oameni din încăpere. Îndreptându-se spre podium, Ivy nu s-a uitat la nimeni altcineva.

Hai să fugim! Hai să devenim invizibile! Hai s-o facem acum! s-a gândit Mia.

— Îngenunchează! i-a poruncit Joel.

Ivy l-a străfulgerat cu privirea, dar s-a supus. A făcut-o într-un fel care i-a iritat și mai tare pe ceilalți, pentru că și-a păstrat demnitatea, fără să pară că se căiește. Joel a cerut o foarfecă, care i-a fost adusă imediat. Mia a închis ochii. Îi era imposibil să se uite la ceea ce urma, iar când i-a deschis, a văzut că tot părul negru și frumos al lui Ivy fusese tăiat de la rădăcină. Șuvițele acopereau podeaua ca niște pene de corb.

— Asta, ca pedeapsă pentru mândrie, a spus Joel cu blândețe, ceea ce a înrăutățit lucrurile, de parcă ar fi fost generos față de o păcătoasă, iar cea pedepsită trebuia să-i fie recunoscătoare.

Ivy era cunoscută pentru părul ei frumos și negru, iar Joel adora să-l privească și să-l atingă. Avea o privire înflăcărată, privirea unui credincios pus la încercare de propriile legi.

— Asta mă rănește mai mult decât îți poți închipui, a spus el.

Ivy s-a întors la locul ei și s-a așezat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Stătea cu spatele drept, cu o privire impenetrabilă. De pe locul ei, Mia a putut citi mândrie pe chipul mamei sale. Ivy părea și mai frumoasă fără pletele ei bogate, ca o Ioana d'Arc sau ca o vrăjitoare din Salem gata să fie arsă pe rug.

După întrunire, Mia a fugit în pădure, pierzându-se printre copaci. Ea era de vină că altcineva plătise pentru mândria ei. Și-a amintit cuvintele spuse de vărul lui Carrie Oldenfield, la Taverna Jack Straw: *Un bărbat poate distruge viața unei femei*. Mia tânjea după magie neagră, ceva care să le salveze, o vrajă care să distrugă acel loc, să ardă toate casele din temelii. Shakespeare invocase și el magia în piesele sale, iar Mia putea rosti cuvinte care să-l străpungă pe Joel Davis ca niște pumnale. *Dacă altceva nu va hrăni, va hrăni răzbunarea mea*[5]. Acela a fost momentul în care Mia a hotărât că n-avea să se îndrăgostească niciodată. Iubirea te înlănțuia, te făcea să plătești, îți cerea tot ce aveai de oferit și te recompensa cu deznădejde. N-avea să se apropie niciodată de nimeni, avea să rămână invizibilă, o fată fără suflet. Avea să se ascundă, chiar și în văzul tuturor.

Mia voia să-și străpungă brațul cu un țăruș, să lase sângele să se

scurgă în pământ, de parcă ar fi fost ea însăși o vrăjitoare, de parcă ar fi avut puteri, deși nu era așa. A ridicat țărușul și a izbucnit în plâns ca o fată obișnuită. Acolo, în pădurea întunecată, cineva reușise să o găsească. O mână a tras-o înapoi. Doar luna lumina pădurea, dar Mia a văzut-o foarte clar pe mama ei. Ivy părea feroce fără pletele ei negre.

— Data viitoare nu-ți mai lăsa cartea în hambar. M-ai înțeles? a spus Ivy.

Mia a făcut ochii mari, iar Ivy i-a răspuns cu un râs gutural și întunecat.

— Crezi că nu știu că te duci la bibliotecă? Și eu citeam mult la vârsta ta. M-am lăsat pedepsită în locul tău pentru că ți-am dat voie să mergi la bibliotecă și probabil că de la mine moștenești pofta de citit, deci consider că ce-ai făcut e vina mea. Am citit zile-n șir și la ce mi-a folosit?

— Nu e o moștenire, e o alegere, a răspuns Mia, fără să-și dea seama exact ce simțea.

Era deopotrivă recunoscătoare și mânioasă.

— Oricum ar fi, ai mai multă grijă, a implorat-o Ivy.

— Am putea pleca de-aici, a rostit Mia încet, sigură pe ea. Am un plan.

Când Ivy a privit-o, ochii li s-au întâlnit într-un adevăr nerostit. Mia nu ținea cont de regula lui Joel conform căreia copiii le aparțineau tuturor. Știa cine are grijă de ea. Știa pe cine se poate baza. Vorbeau în șoaptă, una lângă cealaltă, aproape că-și puteau citi gândurile.

— Și unde ne spune planul tău să mergem?

— În California, a răspuns Mia.

Văzuse la bibliotecă fotografii din Monterey, Bolinas și San Francisco. Toate acele locuri se aflau în celălalt capăt al țării, departe de fermă.

Câteva clipe, Ivy a rămas tăcută, iar Mia s-a gândit că e supărată, apoi Ivy a oftat și a spus:

— Draga mea, California e foarte departe.

— Asta e și ideea.

Ivy a clătinat din cap.

— N-o să ajungem niciodată până acolo.

— Atunci, Boston?

Mia plângea.

— Să mă întorc de unde am venit? a rostit Ivy cu tristețe. Ce să fac acolo? Nici n-am terminat liceul. N-aș fi în stare să te întrețin.

— O să-mi găsesc de lucru, a spus Mia cu încăpățânare.

Ivy a râs, însă, din nou, în glasul ei se simțea ceva mai întunecat decât râsul.

În primul an, când Joel observase că Ivy e neliniștită, îi spusese că, dacă intenționa să plece, el avea s-o păstreze pe Mia. Ține minte asta, o avertizase, iar ea nu uitase niciodată.

— Fetița mea, poți visa, dar asta e tot, a zis Ivy.

În pădure era atât de întuneric, încât li se părea că nu sunt decât niște umbre. Aproape invizibile, dar nu întru totul. Auzeau vocile oamenilor care ieșeau din Centrul Comunitar.

— Ai mai multă grijă. Până acum am reușit să-l liniștesc atunci când se înfurie, dar nu știu ce va face dacă întindem coarda. Nu mai este cel pe care l-am cunoscut și nu știu de ce e capabil.

După ce Ivy s-a îndepărtat, Mia a rămas în pădure ascultând păsările nopții, bufnițele care se zbăteau printre ramuri. Și-a dat seama că fusese atât de surprinsă de apariția neașteptată a mamei sale, că uitase să-i mulțumească pentru că luase vina asupra ei. A făcut-o acum, deși era singură; a spus-o în noaptea pustie, sperând că, într-un fel sau altul, Ivy avea să știe că îi este recunoscătoare. Mia n-o să uite niciodată cine avea grijă de ea, cine luase vina asupra sa și cine o urmase în pădure s-o avertizeze că nimic nu rămânea la fel.

---

3 Referință la personajele din *Peter Pan*, de J.M. Barrie.

4 William Shakespeare, *Henric al IV-lea*, Univers, București, 1985, traducere de Dan Duțescu. Referire la ferigă, despre ale cărei săculețe cu spori culese în anumite condiții se spune că îl pot face invizibil pe acela care le poartă asupra sa.

5 William Shakespeare, *Negutătorul din Veneția*, Adevărul Holding, București, 2009, traducere de Petre Solomon.

Capitolul trei
TULBURĂTOAREA CONCLUZIE

Septembrie era o lună minunată, întreaga lume devenea aurie. Era perioada recoltei, când se culegeau și se alegeau merele. Look-No-Further era singurul soi pe care îl cultivau, deoarece se spunea că, și dacă mâncai doar asta trei zile la rând, tot nu te săturai de gustul lor extraordinar. În acele zile, munca nu se termina niciodată și membrii Comunității trudeau între 12 și 14 ore pe zi. Chiar și copiii mici lucrau în livadă, echipați cu bocanci rezistenți și mănuși mici din pânză ca să nu se înțepe la degete când culegeau fructele de pe ramurile joase.

În acel an recolta era uriașă, așa că au angajat muncitori din afară. Membrilor Comunității li s-a spus să nu discute cu ei și să-i ignore pe copiii care se jucau printre pomi, cântând într-o limbă pe care Mia n-o înțelegea. La sfârșitul zilei, Mia se furișa pe câmpul îndepărtat, unde erau parcate rulotele, și privea familiile de zilieri pregătind cina pe grătar, la jar. Copiii își strigau părinții și aceștia le răspundeau. Băieții jucau baseball și țipau unii la alții. Mia se întreba pe unde merseseră acești oameni înainte de-a veni să lucreze pentru Comunitate și unde aveau să meargă după aceea. Se întreba dacă, în călătoriile lor, văzuseră toate lucrurile despre care ea citise în cărți. Într-o seară, o femeie cu părul negru și lung s-a îndepărtat de rulotă și s-a apropiat de Mia, îngrijorată să vadă o fată stând singură în întuneric, privindu-i ascunsă în iarba înaltă.

— Ai nevoie de ceva, draga mea? a întrebat-o. Vrei să mănânci?

Mâncarea mirosea minunat, dar Mia a clătinat din cap. Nu voia mâncare, ci informații.

— Nu, mulțumesc, a răspuns ea, dar, când femeia s-a îndepărtat, Mia i-a strigat: Ați fost vreodată în California?

Femeia s-a întors către ea zâmbind.

— Nu încă. Tu?

— Nu încă, a răspuns Mia și i-a făcut cu mâna, îndreptându-se către fermă.

În acea perioadă a anului, țârâitul greierilor răsuna dezlănțuit, ultimul lor cântec dulce. Poate că rupsese hârtia pe care își notase planul, dar nu conta, Mia știa totul pe de rost. Nu plecase în acea zi, nu o implorase pe acea femeie s-o ia și pe ea cu toate merele

culese, dar asta nu însemna că n-avea să se întâmple. Nu însemna că n-avea să ajungă în San Francisco, Paris și New York. În cărți, nimeni nu ajuta o fată dacă nu se ajuta ea însăși și fiecare basm se încheia cu aceleași lecții. *Păcălește-ți dușmanul, fă ce trebuie făcut, crede în vrăji, salvează-te.*

***

S-a întâmplat spre sfârșitul zilei, la finalul recoltatului. Evenimentele care-ți schimbă viața sunt mereu neașteptate, la fel de bruște ca ploaia ce cade din cer, ca un fulger, devin momentul pe care nu-l uiți niciodată. Mia era la școală, în curte, având grijă de copii în pauză, privindu-i cum se dau în leagănele vechi din lemn. A înțeles că se întâmplase ceva îngrozitor când a auzit țipete, urmate de o liniște adâncă. Cele mai rele lucruri se întâmplă adesea în tăcere. Îți dai seama cât de mult ai pierdut nu în momentul exploziei, ci după aceea, când începi să vezi prin fum și cenușă.

De obicei, auzea vocile celor care munceau în livadă până seara; Mia lucrase și ea acolo de dimineață, alături de Ivy, până când Evangeline îi spusese că au nevoie de ea la școală. Acum Mia a observat că nu se mai aud camioanele, nici vocile zilierilor strigând unii la alții, nici măcar ciripitul păsărilor. Era încă o vreme caldă, de vară, și întregul peisaj era presărat cu rumeioară, în timp ce iedera-canadiană creștea nestingherită în toate vâlcelele. Mia a încremenit când i-a văzut pe bărbați alergând. Evangeline a venit să-i spună că se petrecuse un accident. Camioneta în care puneau lăzile cu mere nu avusese frâna trasă și cineva fusese strivit sub roțile ei.

— Nu poți decât să accepți ce s-a întâmplat.

Vocea lui Evangeline era mai blândă decât de obicei, dar chipul îi era palid.

Mia i-a văzut pe bărbați purtând pe brațe trupul unei femei. Mierlele s-au înălțat în zbor, strigându-se, până n-a mai rămas niciuna în urmă. Mia avea degetele încleștate pe gardul de sârmă al locului de joacă, în timp ce privea cum bărbații duceau trupul neînsuflețit către clădirea principală. Era anotimpul în care albinele ieșeau din stupi și se înălțau în roiuri, în ultimele suflări ale vremii calde. Doi dintre bărbați fuseseră înțepați pe câmp. Niciunul nu tresărise, nu se auzise niciun țipăt.

— Hai să mergem, i-a spus Evangeline Miei, care privea atentă.

Dar fata a rămas pe loc, transfigurată. Recunoscuse veșmintele gri și ghetele roșii pe care Ivy le purta mereu.

Hai să fugim la noapte! Hai să devenim invizibile! îi spusese Mia în acea dimineață, în timp ce culegeau mere. Se urcaseră amândouă

în pom, de parcă ar fi fost singure pe lume, ascunse printre ramuri. Ivy zâmbise la propunerea fiicei sale. Începuse să-i crească din nou părul, iar în ochii Miei părea o prințesă din basme, o prințesă care s-ar fi putut gândi să evadeze, dar apoi Ivy clătinase din cap. *Ne-ar găsi*, răspunsese ea. *Și, oricum, unde am putea să ne ducem?* I-a povestit că odată o fată de la fermă încercase să plece și să-și recapete controlul asupra propriului corp și a propriei vieți, dar regulile o uciseseră. *Nu suntem păsări. Nu putem zbura*, adăugase Ivy.

Acum o aduceau din livadă. Părul ei semăna cu niște pene negre în lumina puternică a soarelui. Ghetele îi căzuseră din picioare, în timp ce bărbații o cărau spre Centrul Comunitar. Ghetele zăceau acolo în iarbă și nimeni nu părea să le observe. Acesta era sfârșitul, mut și dureros. *N-am reușit să evadăm*, s-a gândit Mia. *Am fi putut să fim păsări și să zburăm departe, am fi ajuns deja la vest de lună.*

Soarele îi ardea spatele și Mia nici nu-și dăduse seama că plânge până când a scăpat un suspin. Îi cunoștea pe bărbații care duceau trupul, le știa numele, soțiile și copiii, dar acum păreau niște străini. Joel le-a ieșit în întâmpinare, năpustindu-se să îmbrățișeze trupul soției sale. I se auzea bocetul de pe cea mai îndepărtată pajiște. Nu-i păsa că ei îl văd plângând. Nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi observat-o pe Mia la locul de joacă. Nu conta. Ce se sfârșise se sfârșise, ce fusese făcut fusese făcut, aceasta era o lume a iubirii, iar cei care îi aparținuseră aveau să fie iubiți pentru totdeauna. Joel și-a șters lacrimile și s-a ridicat în picioare. Avea să le trimită pe femei să spele trupul soției sale, iar apoi aveau s-o îngroape pe Ivy în micul cimitir îngrădit de la poalele muntelui Hightop.

Slujba de înmormântare s-a ținut a doua zi, lângă mormântul primei soții a lui Joel, Carrie. Muntele era acoperit de nori prin care doar câteva raze rebele reușeau să pătrundă. Toate femeile erau îmbrăcate în negru sau în cenușiu și pe cap purtau văluri care le acopereau părul. Copiii erau adunați în cerc, ținând în mână crizanteme mov, care înfloreau până toamna târziu. Evangeline le învățase pe fetele de vârsta Miei un cântec despre o mierlă, o odă pentru sufletul înălțat.

Trupul lui Ivy a fost învelit într-o pânză albă și coborât în pământ. Nu se foloseau sicrie, Comunitatea credea că e mai bine ca morții să se întoarcă în pământul din care s-au născut. Cu toții o auzeau pe Mia plângând. Stătuse întreaga noapte în fața Centrului Comunitar unde fusese depus trupul mamei sale, iar când femeile care o pregăteau pe Ivy pentru lumea de apoi, spălându-i picioarele, ieșiseră s-o alunge, nu reușiseră. În cele din urmă, Joel le spusese:

— Lăsați-o în pace.

Dar acum, în timp ce groapa era umplută cu pământ negru, bolovănos, Mia s-a aruncat peste mormânt, strigând că mama ei nu avea ce căuta acolo. Ci în California, departe de acel loc. A arătat cu degetul spre Joel, parcă blestemându-l:

— Ai nenorocit-o! E numai vina ta!

Joel a făcut semn către doi bărbați s-o ia pe Mia de-acolo.

— Acum, le-a spus el dezaprobator.

Îi avertizase mereu că prea multă emoție e nesănătoasă, iar comportamentul fetei dovedea perfect acest lucru. A privit cum bărbații se luptă s-o țină pe Mia, care n-arăta nici cea mai mică remușcare pentru comportamentul ei și își încleștase mâinile pe ferigile din jurul mormântului, zbătându-se să rămână acolo. Când au reușit s-o ridice, încă strângea în pumni ferigile acum smulse din pământ. *Avem o buruiană cu care putem umbla nevăzuți.*

Cu fața scăldată în lacrimi și arzându-i, Mia a privit din pădure ultimele clipe ale ritualului de înmormântare. Iubirea împărtășită cu mama ei era invizibilă, așa fusese mereu. Nimeni altcineva nu știa adevărul. Mia nu aparținea nimănui altcuiva, în ciuda a ceea ce spuneau. După slujbă, s-a dus în hambar și s-a cuibărit lângă oaia ei preferată, bătrâna Dottie. Această lume se sfârșise, o știa. Lumea în care visase că mama sa avea să vină la ea într-o noapte și să-i șoptească *Hai să fugim! Hai s-o facem împreună! Hai să fim invizibile!*

***

La o săptămână după înmormântare, Mia încă refuza să se dea jos din pat. Chiar și când se apropia ora mesei, refuza să se îmbrace și să-și îndeplinească sarcinile. Femeile din cercul de cusut veneau s-o ia și s-o îmbrace, dar ea le respingea. Evangeline jura că Mia încercase s-o muște. În cele din urmă, Joel a venit să stea de vorbă cu ea, deși era prima oară când punea piciorul în dormitorul fetelor. Celelalte fete au ieșit de îndată ce l-au văzut, dar au rămas toate în prag, întrebându-se ce pedeapsă o aștepta pe Mia.

— Ridică-te, i-a spus Joel.

Când Mia l-a sfidat, a prins-o de braț cu putere. Ea s-a smucit, dar în zadar, iar mai târziu pe braț i-a rămas o urmă vineție. Gesturile lui Joel din acea zi arătau cine era cu adevărat. Mia nici nu se putea uita la el, pentru că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi fost imposibil să nu-l blesteme în față. Se întreba dacă și alții se simțeau ca ea atunci când își înfruntau tatăl, distanți, temându-se de pedeapsă, neîndrăznind să spună adevărul.

— Ești a mea, dar n-o să mă port cu tine mai blând decât cu ceilalți, i-a zis Joel.

Nu, n-avea s-o facă. N-o făcuse niciodată. *Copiii le aparțin*

tuturor. Iubirea este pretutindeni. Există o singură familie și aceea suntem noi.

— Trebuie să plătești pentru că ai stat în pat și nu ți-ai îndeplinit obligațiile.

A luat foarfeca de pe masa de cusut la care fetele lucrau înainte să meargă la culcare și i-a spus Miei să-și desfacă părul care-i ajungea până la talie. Mia a ținut ochii închiși, în timp ce el i-a tăiat părul până la baza gâtului, cu mișcări rapide, ferme. Mia nu suporta să-l simtă atât de aproape. Când Joel a terminat, ea a rămas pe loc, tremurând. Părul împletit zăcea pe podea, încolăcit ca un șarpe. De obicei, Joel le tăia părul de la rădăcină fetelor care greșeau, dar în acea zi chiar a fost mai blând cu Mia decât cu ceilalți.

— Fiica mea, a rostit el cu tristețe.

În amintirea lui Ivy, Joel i-a lăsat părul până la bărbie. Considera că e un act de bunătate, dar Mia îl ura mai mult decât oricând, mai mult decât crezuse că e posibil.

— Crezi că mie nu mi-e dor de ea? i-a spus Joel pe un ton mai blând. Crezi că eu nu jelesc în fiecare zi și în fiecare noapte? Ce simți tu simt și eu, dar asta nu-ți dă dreptul să fii nesupusă.

Părea să nu mai aibă nimic de adăugat, dar, chiar când Mia credea că o s-o lase în pace, Joel a zărit ceva sub patul ei.

— Ce sunt astea? a întrebat-o cu voce aspră.

Mia găsise ghetele mamei sale la gunoi după ce lucrurile îi fuseseră aruncate. Nimic din ce-i aparținuse lui Ivy nu mai exista acum. Hainele ei ponosite, jacheta ei, peria ei de păr. Posesiunile erau malefice, le spusese Joel, și dacă le ascundeai, trebuia să fii pedepsit, dar Miei nu-i mai păsa de regulile sau de filosofia lui mincinoasă.

— Sunt ale ei? a întrebat el.

— Sunt doar niște ghete, a bâiguit Mia.

Joel a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi s-a aplecat, a luat ghetele și le-a legănat ușor înainte să i le dea Miei. Generozitatea lui surprinzătoare a făcut-o pe Mia să se uite la el cu suspiciune, dar a luat ghetele și le-a strâns la piept. Se mulțumea cu orice-ar fi putut primi. Învățase deja asta. Ghetele miroseau a iarbă și a pământ, ca pădurea în care ea și Ivy se plimbaseră noaptea, adesea sub clar de lună, de parcă ar fi ajuns în locul în care tânjeau să meargă, de parcă deja ar fi evadat.

— Ne ținem durerea pentru noi și mergem mai departe. De-acum înainte, mă aștept să faci ce ți se spune, ai înțeles? a încheiat Joel.

Mia a văzut cât de întunecați îi sunt ochii, cum privesc adânc în tine doar pentru propriul interes, cum ridurile de pe chipul lui spun o poveste pe care o păstra pentru sine. Nu-l cunoștea cu

adevărat și n-avea să-l cunoască niciodată, dar a înțeles ce-i transmitea. Voia ca lucrurile să fie făcute așa cum hotăra el și, dacă nu se întâmpla asta, cineva trebuia să plătească.

— Am înțeles, i-a răspuns Mia.

Înțelesese că mama ei ar fi trebuit să-l părăsească în urmă cu mult timp, că el nu accepta să i se împotrivească cineva și că își crease propria lume pentru a o controla, iar ea nu voia să facă parte din acea lume. Joel a scos din buzunar o frunză de măr, verde, dar cu marginile îngălbenite. Mia a recunoscut-o, era din livada lor, din livada de Look-No-Further, și, în acea clipă, și-a jurat că n-avea să mai mănânce mere niciodată.

***

Mia a făcut ce i s-a spus, dar asta nu însemna că n-avea în minte un plan. Nu însemna că ferma era acasă sau că Joel era tatăl ei, sau că ceilalți o cunoșteau, sau că avea să continue să respecte regulile. Peste două săptămâni, urma să lucreze la târgul fermierilor. Exact asta aștepta și a lăsat ochii în pământ când Evangeline i-a dat vestea, străduindu-se să nu se trădeze. Era șansa ei și știa că n-avea să se mai ivească alta. Mama ei nu mai era și nu îi mai rămăsese nimic. Dar, chiar dacă n-avea unde să se ducă, nu intenționa să-l lase pe Joel să-i hotărască soarta. Avea să devină invizibilă și să dispară pentru totdeauna. Își lua viața în propriile mâini, avea s-o trăiască așa cum dorea, singurul lucru care-i aparținea, singurul lucru pe care îl putea revendica.

În acea zi, la târg, Mia lucra cu un membru nou al Comunității, Tom Miller, și considera de bun augur această potrivire. Tom era un bărbat greoi, care nu reușise să-și păstreze niciodată o slujbă în lumea reală, și era atât de nou, încât nu cunoștea regulile. Când Mia i-a spus că trebuie neapărat să meargă la toaleta de la bibliotecă, Tom a dat aprobator din cap și i-a făcut semn că nu e nicio problemă.

— Du-te liniștită, i-a spus în timp ce aranja coșurile cu dovleci, zucchini și ultimele roșii ale sezonului. Nu sunt gardianul tău.

Dar era, doar că încă n-o știa, iar Mia a traversat în fugă pajiștea. Intenționa să părăsească această lume și să-și lase spiritul să se înalțe către cer ca o mierlă. Putea evada ieșind pe ușa din spate a bibliotecii, care dădea direct spre pădure. Nu voia să atragă atenția, intrând și ieșind din bibliotecă prea repede, așa că a făcut ca de obicei și s-a dus la secțiunea de romane, unde a încercat să se liniștească. Hotărâse ca aceea să fie ultima ei zi în această lume și totul părea mai intens. Șoaptele din jur, scârțâitul podelei vechi de lemn. Mia a luat un roman fără să se uite la titlu sau la autor.

Plănuia să meargă în pădure după ce trecea cartea în fișă, pentru ca proстănacul de Tom să n-o vadă.
— Excelentă alegere, i-a spus doamna Mott când Mia s-a apropiat de biroul ei. Nathaniel Hawthorne este unul dintre preferații mei.
Era cartea în care îi apărea numele, cea cu copertă maronie și litere aurii. Miei îi tremurau mâinile și spera că bibliotecara n-o să observe, dar, firește, Sarah a observat. Mereu își făcea griji pentru fată, când o știa mergând pe Route 17, unde traficul era mai periculos și cu greu vedeai în curbă după lăsarea întunericului. Comunitatea se afla la câțiva kilometri de oraș, la capătul unui drum neasfaltat pe care localnicii n-aveau voie să-l folosească. Cândva, acolo crescuseră tufe de afine sălbatice și ferigi cu parfum de scorțișoară. Sarah era atât de adâncită în gândurile despre Comunitate, încât n-a remarcat că Mia luase ediția princeps, care nu trebuia împrumutată, pentru că fusese tipărită la Boston, de Ticknor, Reed și Fields, în 1850.
— Știai că Hawthorne a trăit într-un loc precum Comunitatea ta, numit Brook Farm, care a fost un dezastru? A mai existat un experiment eșuat, Fruitlands, fondat de tatăl Louisei May Alcott, o inițiativă absolut dezastruoasă.
— Am citit *Micuțele doamne*, s-a grăbit Mia să mărturisească, deși știa că n-ar fi trebuit să-i spună nimic unui străin.
— Louisa n-ar fi putut s-o scrie niciodată, iar copiii familiei Alcott ar fi putut pieri din lipsă de hrană la Fruitlands, dacă vecinii nu le-ar fi adus fructe și ouă. Asta nu se întâmplă acolo unde trăiești tu, nu? a întrebat-o Sarah Mott îngrijorată.
— Avem ouă, a asigurat-o Mia.
Băgase cartea în rucsac și, din câte vedea Sarah, fetei îi tremurau mâinile.
— Vrei să te conduc acasă? N-ar fi nicio problemă. Te-aș putea duce până la poartă, a spus Sarah Mott.
— Nu e nevoie. Sunt bine.
Dar nu părea să fie bine. Într-un impuls de moment, Sarah și-a scris numărul de telefon pe o bucată de hârtie și i-a dat-o Miei.
— În caz că ai vreodată nevoie de ceva.
Mia i-a zâmbit firav.
— Mulțumesc, dar n-am telefon. Nu te-aș putea suna.
Sarah a deschis un sertar și i-a dat fetei o cheie de la bibliotecă.
— Sună-mă de aici.
— N-ar trebui să ai încredere în mine. Nici măcar nu mă cunoști, a spus Mia.
— Știu că-ți place să citești și asta mi-e de-ajuns, a răspuns Sarah, ridicând din umeri.
Mia și-a amintit că Ivy primise cândva o cheie pe care n-o

folosise și se părea că regretase, așa că a luat cheia de la bibliotecă. Nu voia să fie nepoliticoasă, dar trebuia să se grăbească. Dacă cineva din Comunitate ar fi întrebat de ea, Tom Miller s-ar fi gândit, probabil, s-o caute.

— Mulțumesc, i-a spus doamnei Mott.

Când Mia a ieșit pe ușa din spate, soarele era orbitor, dar, imediat ce-a intrat în pădure, s-a făcut întuneric. În loc să se îndrepte spre drumul pietruit care șerpuia spre munte, așa cum făcea de obicei când se întorcea la fermă, Mia s-a îndreptat către un câmp plin de rugi sălbatici, niște plante scunde cu flori mici, albe ca zăpada. În apropiere erau două râuri, Eel, despre care se spunea că e bântuit de Apariție, și Last Look, care luase viața câtorva băieți ce săriseră în apă fără să fie atenți și fuseseră înghițiți de curenți. Mia se apropia acum de Last Look. Margaretele sălbatice de pe mal atrăgeau roiuri de albine și, când Mia s-a întins în iarbă, zumzetul lor i-a invadat auzul. Apele râului erau învolburate după furtunile recente și aproape că ieșiseră din matcă. Mia era o bună înotătoare, dar intenționa să-și umple buzunarele cu pietre ca s-o tragă la fund. Dacă ar fi plecat cu Ivy în noaptea dinaintea accidentului, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Acum s-ar fi putut afla în California, privind apele Oceanului Pacific, la mii de kilometri depărtare.

Mia și-a dus mâna streașină la ochi să se uite în jur pentru ultima oară. Când și-a coborât privirea, a observat cartea luată de la bibliotecă. Căzuse în iarbă, deschisă, și Mia a văzut din nou acele cuvinte. Deci nu visase.

Pentru Mia, Dacă a fost un vis, a fost doar al nostru, iar tu ai fost a mea.

Coperta era roasă pe margini și literele, de un auriu estompat. Părea o carte importantă, o carte care și-ar fi găsit locul într-o colecție de cărți rare. *Litera stacojie*. Oare era pentru ea sau pentru altcineva? Mia a răsfoit-o.

Nu simțise cât de grea era povara până nu dăduse de libertate[6].

Era povestea unei tinere care făcuse un copil din flori și care fusese umilită și judecată de cei apropiați, căsătorită cu un bărbat malefic și îndrăgostită de un bărbat slab, silită să poarte în piept litera **A** de la adulter. Era povestea unei femei care-și iubea fiica mai mult decât orice, mai mult decât însăși viața.

Mia a mai dat câteva pagini, apoi s-a oprit și a citit din nou.

Visăm cu ochii deschiși și umblăm în somn[7].

Și-a simțit inima bătându-i cu putere în piept. Fusese o somnambulă, iar acum, în după-amiaza în care hotărâse să-și pună capăt vieții, se trezise într-un nou început. Indiferent dacă dedicația era sau nu pentru ea, simțea că autorul o cunoaște, că-i vorbește direct, pentru că povestea pe care o spunea despre puritani și povestea vieții în Comunitate erau atât de asemănătoare. În acea clipă, s-a simțit mai aproape de el decât de oricine altcineva. Soarele după-amiezii, de culoarea lămâii, se strecura printre ramuri. Brotăceii de pe mal își strigau cântecul apos. Rocile cenușii erau un amestec străvechi de lut și noroi, în care puteai găsi fosile de plante, viermi tubulari și insecte primordiale. Era o cititoare înnăscută, așa cum fusese și mama ei, și, odată ce începea o carte, nu se mai putea opri.

S-a întins pe iarbă și a început să întoarcă repede paginile, îndrăgostindu-se de autor și de carte deopotrivă. Când apusul liliachiu a colorat văzduhul, Mia ajunsese la jumătatea romanului. Renunțase la ideea de a aduna pietre, iar înecul părea o irosire prostească a vieții. Crezuse că singura ei opțiune era să părăsească această lume, dar acum descoperise cât de vie este. Simțea furnicături în tot corpul, de parcă ar fi fost înțepată de albine. Asta însemna să-și dorească să fie mai mult decât invizibilă.

Când întunericul a început să se lase în valuri, Mia și-a pus ghetele în picioare și a alergat până la fermă, unde, din fericire, nimeni nu-i remarcase absența. Când l-a văzut pe Tom Miller descărcând camioneta, i-a explicat că avusese probleme femeiești și trebuise să se întoarcă acasă.

— Te rog să nu spui nimănui, l-a implorat ea și, pentru că îl stânjenea subiectul, Tom a fost dispus să se conformeze.

În acea noapte, Mia a lăsat cartea în hambar, sub o scândură veche. Avea cărți ascunse peste tot în hambar, aproape douăzeci de cărți pe care doamna Mott i le dăduse. A terminat de citit *Litera stacojie* a doua zi, în lumina palidă a dimineții, în hambarul umed, cu spatele sprijinit de lemnul aspru. Simțea cele scrise în carte până în adâncul sufletului, pentru că povestea îi amintea atât de mult de viața pe care o duseseră ea și Ivy. Când a terminat de citit, a ascuns cartea în locul ei special, alături de acuarelă, în spatele scândurii pe care o desprinsese din perete.

La sfârșitul zilei, Mia s-a dus la cimitirul de pe deal. Ultimele raze de soare erau strălucitoare, aerul, dulce, iar bătăile propriei inimi dădeau naștere unui ritm constant în mintea ei. A început să smulgă buruienile de pe mormântul mamei sale, lăsând doar ferigile pe care le plantase. Se gândea la toate lucrurile care o

așteptau în viitor: cărți, raze de soare, povești și mirosul proaspăt al ferigilor. Și-ar fi dorit ca Ivy să poată vedea cerul și norii de deasupra muntelui Hightop. O, lume minunată! O, zi ce n-avea să revină! Cum de îi trecuse prin minte să lase toate astea în urmă?

***

S-a întâmplat la o săptămână după ce Mia hotărâse că vrea să trăiască. Mergea adesea la cimitir și stătuse acolo de câteva ori citind *Litera stacojie*, dorindu-și să-i poată povesti mamei despre carte. *Ar fi trebuit să mergem să trăim în pădure. N-ar fi trebuit să ne supunem niciodată viziunii lui Joel despre viață.*

În sala de mese, la cină aveau tocană de legume, pesmeți și o salată din ultimele frunze de lăptucă și kale. Părea încă o seară liniștită de joi, până când Mia a observat că toate fetele se uită la ea când s-a dus să-și ia tava cu mâncare. Evangeline stătea în prag, privind-o la rândul ei cu buzele strânse. Când și-a luat tacâmuri, a trecut-o un fior rece. Ce știau ei și ea nu știa? Înainte să-și ia și mâncarea, Tim Hardy și un alt bărbat s-au apropiat de ea.

— Te-așteaptă, i-a spus Tim, iar asta putea însemna un singur lucru.

Încălcase regulile. Nu mai era nimeni care s-o apere. Ivy nu-l mai putea domoli, iar Mia trebuia să plătească pentru faptele ei. Nu mai era specială.

În timp ce bărbații o conduceau spre pajiște, Mia se simțea copleșită de o mulțime de gânduri. Câmpul era luminat de torțe, iar pe iarbă zăceau adunate toate cărțile ei. Nu-și dăduse seama că are atât de multe pe care nu le înapoiase la bibliotecă. Toți cei din sala de mese îi urmaseră. Joel o aștepta, îmbrăcat în cămașă albă și pantaloni negri, ținând în mână o pancartă. **A** de la acte de viclenie. S-a apropiat de Mia și i-a prins pancarta de gât. Luna se ridica deasupra câmpului, o fâșie subțire și palidă de lumină.

— Așa îmi răsplătești bunătatea? a întrebat-o Joel pe un ton întunecat, grav.

Era vocea pe care o adopta chiar înainte să pedepsească pe cineva, calmă și periculoasă.

— Cu un astfel de comportament rușinos?

Mia l-a privit fără cea mai mică urmă de ezitare, deși era îngrozită și îi tremurau genunchii.

— Ce bunătate? a replicat ea, fiindcă simțea că nu primise niciodată bunătate din partea lui.

Aprinseseră un foc de tabără, flăcările se înălțau, strălucind fierbinte în noapte. Folosiseră lemne uscate, din merii doborâți de furtună, numai bune de foc. Cărțile au fost aruncate în flăcări una

câte una, în timp ce Mia privea uluită, cu mâinile și picioarele amorțite. Joel a insistat să facă asta cei mici și fiecare băiețel și fetiță care se apropia de foc arunca solemn cărți în văpaie. Paginile fremătau ca niște porumbei în flăcări, bucățele de hârtie arsă plutind prin noaptea întunecată și mută. Dimineață, Mia avea să fie însemnată cu fierul roșu; avea să poarte litera **A** pe trup pentru tot restul vieții.

— Gândește-te la asta, i-a spus Joel, în timp ce-o ducea spre hambar, unde urma să stea încuiată peste noapte.

Mia s-a așezat în întuneric și s-a gândit. A ascultat focul trosnind până s-a stins, apoi a hotărât că a sosit timpul. Ascunsese în fân ciocanul pe care îl luase de la bărbații care lucrau pe câmp. *În caz că o să am nevoie vreodată*, se gândise atunci. A reușit să desfacă lacătul. Niciodată nu se simțise mai vie.

***

Dimineață, când a plecat, încă se vedea pe cer o fâșie aurie de lună. Nu se luminase încă, dar ochii ei străpungeau bezna; era obișnuită să meargă la muncă înainte de răsărit, când ceața se ridica. Când a traversat câmpul, câinii nu au lătrat; o cunoșteau toți pe Mia, care se străduise mereu să le păstreze o parte din cina sa. Unul dintre ei, un collie pe nume Jester, a însoțit-o prin iarba înaltă. Era un câine bun, mai prietenos decât alții, și Mia ar fi plâns la gândul de a-l lăsa în urmă, dacă ar fi fost o altfel de persoană, dar nu era. Știa că supraviețuiesc doar fetele care se salvează pe ele însele.

— Șșșt, du-te acasă, i-a spus câinelui când a ajuns la gard.

A bătut din palme, iar sunetul a speriat animalul, care a dispărut în întuneric. Când a pornit mai departe, nu mai exista nimic care s-o tragă înapoi. Era camuflată de noapte și se simțea protejată de vastitatea peisajului pustiu. Nici măcar nu deținea suficiente lucruri ca să-și facă un bagaj, dar avea un rucsac în care își pusese desenul și cartea. A sărit gardul și a luat-o pe drumul neasfaltat, încercând să rămână ascunsă, în caz că venea vreo mașină. A trecut pe lângă stejarii uriași și pe lângă poarta dinspre pășunea vacilor, care se bloca mereu deschisă. Greierii cântau într-un ritm atât de alert, încât Mia își simțea inima bătând tot mai repede. În timp ce mergea spre oraș, s-a străduit să uite tot ce ținea de trecutul ei.

***

Când a ajuns la intrarea din spate a bibliotecii, Mia a folosit cheia pe care i-o dăduse Sarah Mott. N-a îndrăznit să aprindă nicio

lumină, s-a îndreptat către birou pe întuneric. Razele lunii pătrundeau prin fereastră când Mia a pus mâna pe receptor. Învățase pe de rost numărul pe care i-l dăduse bibliotecara.

Nu se crăpase de ziuă, Sarah încă dormea când a sunat telefonul.

— Poți veni la bibliotecă? M-am ascuns în birou, a spus Mia.

Sarah s-a îmbrăcat în grabă și s-a dus la bibliotecă. Locuia într-o căsuță din spatele casei întemeietorilor orașului, în a cărei grădină creșteau doar flori și legume roșii, tomate, ardei grași și sfeclă. În bibliotecă luminile erau stinse, așa că Sarah s-a îndreptat către birou pe întuneric. Când a văzut-o pe Mia ghemuită cu genunchii la piept, cu rucsacul alături, Sarah s-a așezat lângă ea. Biblioteca era un loc liniștit și sigur, dar simțeau nevoia să vorbească în șoaptă.

— Ești bine? a întrebat-o doamna Mott.

Părul minunat al fetei era acum tăiat până la nivelul bărbiei, însă, în salopeta ei cenușie, continua să arate de parcă ar fi venit dintr-un alt timp și dintr-un alt loc. De obicei, Mia evita să-i privească în ochi pe ceilalți, dar în acea zi părea diferită. Inima îi bătea foarte repede încă de când se îndepărtase de râul Last Look. Dacă se înșela, dacă n-ar fi trebuit să se încreadă în doamna Mott și bibliotecara avea să-i spună lui Joel unde era ea, Mia nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat. Dar doamna Mott o asculta, ar fi putut să fie ultima ei șansă.

— Trebuie să plec din Blackwell. La fermă ne pedepsesc dacă citim. Mi-au ars toate cărțile.

Nimeni altcineva din Comunitate nu venise vreodată la bibliotecă. Sarah se gândea la toți copiii de la fermă pe care-i văzuse la târg în hainele lor ponosite. Femeile, cu părul împletit și prins în coc, cumpărau de la băcănie provizii precum făină sau mălai, iar bărbații zăboveau în fața magazinului de bricolaj, ursuzi și fără să stea de vorbă cu nimeni. De fiecare dată când vedea pe cineva din Comunitate, doamna Mott era cuprinsă de neliniște. Iar acum o tulbura să vadă frica din ochii Miei.

— Ce au de gând să-ți facă?

— Să-mi distrugă viața.

Sarah a privit-o atent, ochii îi erau întunecați, expresia, sumbră.

— Cum aș putea să te ajut? Vrei să chem poliția?

Mia a privit-o și mai alarmată.

— Nu, te rog, nu face asta. M-ar trimite înapoi. Crezi că mi-ai putea găsi un loc în care să stau? Nu-mi pasă unde, atâta vreme cât e departe de Blackwell. M-ai putea ajuta? a întrebat-o ea, gâtuită de spaimă.

Sarah știa care sunt consecințele dacă ajuta o minoră să fugă, ar

fi putut fi acuzată de răpire. Dar era o persoană pragmatică, genul care arareori folosea superlative.

— Sigur că te ajut, indiferent de consecințe.

Pe autostrada Mass Pike s-au oprit la o benzinărie pentru ca Mia să meargă la toaletă. Sarah îi adusese haine de schimb, o pereche de blugi, un tricou bleu și un pulover galben. Mia s-a îmbrăcat cu ele și și-a aruncat hainele vechi la gunoi. Când și-a văzut reflexia în geamul mașinii, i s-a părut că este o cu totul altă persoană, cu părul tuns până la nivelul bărbiei și hainele cumpărate din magazin. O străină. Cu atât mai bine. Așa și trebuia.

Doamna Mott o aștepta la volan, bând cafea dintr-un pahar de carton.

— Ești gata? a întrebat-o ea.

Nu se făcuse încă cinci dimineața.

— Da, i-a răspuns Mia.

Deja luase hotărârea. N-avea să se întoarcă niciodată.

***

Prietena căreia doamna Mott îi povestise despre situația Miei era Constance Allen. Ea și Sarah aveau o relație încă din facultate și locuiau împreună vara și în vacanțe, în așteptarea momentului în care Sarah avea să se pensioneze și să se mute împreună definitiv.

— Am deplină încredere în ea, i-a spus Sarah Miei în timp ce se îndreptau spre est, către Concord.

Sarah și Constance se îndrăgostiseră din clipa în care se întâlniseră, deși Sarah se căsătorise o dată, ceea ce se dovedise a fi o greșeală. Însă iubirea ei pentru Constance era ceva ce n-avea să regrete niciodată. În timp ce conducea spre răsărit, Sarah s-a gândit la momentul în care se cunoscuseră, în fața colegiului Simmons. Constance era o blondă elegantă, dintr-o familie înstărită din Glen Cove, Long Island, în timp ce Sarah provenea dintr-o familie de muncitori din New Hampshire, chiar de lângă Nashua. N-aveau nimic în comun, iar Sarah își făcuse deja un grup de prietene, fete istețe, cu chef de distracție, dar niciuna n-o interesa în felul în care o interesa Constance.

Într-o după-amiază însorită, Constance se apropiase de ea în sala de mese.

— Te tot uiți la mine. Vrei să-mi spui ceva?

Sarah ar fi vrut, dar era incapabilă să-și mărturisească dorința sau poate că nu înțelesese întru totul ce voia să-i spună lui Constance decât după ce se căsătorise și se mutase în Western Massachusetts. Constance fusese una dintre domnișoarele ei de onoare și, cu o zi înainte de nuntă, o luase de mână pe Sarah.

— Ai vorbit de multe ori despre Josh, dar n-ai spus niciodată că-l iubești.

Sarah râsese. Ce sugera prietena ei? Să renunțe la tot? Cortul fusese instalat în curtea părinților lui Josh, mâncarea de la Taverna Jack Straw urma să ajungă în scurt timp, iar prietenii lui Josh organizaseră cu o seară înainte o petrecere a burlacilor care ținuse până în zori. Dintr-odată, Sarah își dăduse seama ce voise să-i spună în sala de mese, cu atâția ani în urmă: că nu credea că poate supraviețui dacă n-o avea pe Constance în viața ei. A fost nevoie de câțiva ani de căsnicie nefericită, pentru ca, într-o duminică, Sarah să se urce în mașină și să se ducă în Concord. Când, în lumina dimineții, Constance îi deschisese ușa, surprinsă, încă în cămașă de noapte, Sarah îi spusese:

— În sfârșit, am venit.

Doar de atât a fost nevoie ca lucrurile să se așeze între ele.

***

Pe drum, Mia era îngrozită la gândul că ar putea fi urmărite, că Joel ar găsi-o și ar duce-o înapoi. Era genul de bărbat care nu renunța la nimic. *Nu vrei să afli ce e-n stare să facă. Nu intra în conflict cu el decât dacă ești dispusă să pierzi*, îi spunea mereu Ivy.

Mia se uita continuu înapoi, chiar și când nu mai era nimeni altcineva pe șosea.

— O să fii în siguranță aici, i-a spus doamna Mott când au ajuns în fața casei lui Constance.

Strada șerpuia de-a lungul râului Concord. Pe pajiști erau zeci de căsuțe pentru păsări, mici cutii de lemn vopsite de copiii de la școala din oraș.

Când a coborât din mașină, Mia a inspirat adânc. Aerul era proaspăt, în jur strălucea o lumină verzuie. Era ora prânzului și ziua era însorită. Constance Allen a deschis ușa casei sale albe și le-a făcut cu mâna. Pe lângă aleea pietruită creșteau crizanteme purpurii, cu tulpini înalte, subțiri. Constance avea patruzeci și cinci de ani și, deși copiilor care veneau să asculte povești la bibliotecă li se părea bătrână, în acea zi, în puloverul ei cu cordon și în blugi, părea tânără.

— Intrați, ce mai așteptați? le-a îndemnat ea veselă.

Fiindcă n-avea sens să rămână pe alee ca niște străine, au intrat în casă și în clipa aceea Mia și-a început noua viață.

***

Domnișoara Allen le-a spus prietenilor și colegilor că o nepoată orfană locuiește acum cu ea. Viața era plină de tragedii și, în astfel

de momente, domnișoara Allen era persoana potrivită pe care s-o ai alături. Mia a fost înscrisă la liceu cu numele Maria Allen. Îi făcuseră rost de un certificat de naștere prin intermediul unui tip care era prieten cu tâmplarul lui Constance și care știa un loc de unde se puteau obține acte false.

Mia era o elevă bună, lucra mereu în plus pentru credite suplimentare. Îi plăcea la școală, dar stătea întotdeauna singură, stânjenită de cei de vârsta ei. Însă adora camera pe care o primise în casa domnișoarei Allen, cu rafturi pe toți pereții și o fereastră mare cu vedere spre salcia uriașă din fața casei. Dincolo de ea era râul Concord, iar dimineața se auzeau gâștele în zborul lor spre sud și brotăceii care-și îngânau ultimele cântece ale anului.

Domnișoara Allen i-a acordat timp Miei să se acomodeze, iar în weekend Mia își petrecea după-amiezile la bibliotecă, citind, în timp ce domnișoara Allen lucra. A vizitat casele marilor scriitori care au trăit în Concord, Emerson, Alcott și Thoreau, dar cel mai adesea mergea la Old Manse, unde locuiseră după căsătorie Nathaniel Hawthorne și soția lui, Sophia Peabody, plătind o chirie anuală de o sută de dolari. Mia citise despre ei și aflase că Sophia fusese pictoriță și că, înainte să-l cunoască pe Hawthorne, își petrecuse toată viața țintuită în pat. La treizeci și patru de ani renunțase la pictură, iar la scurt timp după ce devenise mamă pentru prima dată, în timp ce privea lumea înzăpezită și înghețată, scrisese pe geam cu diamantul de la inel. *Toți copacii erau candelabre din sticlă*.

Mia își petrecuse ore întregi în curtea verde de la Old Manse, ascunsă printre arbuștii de liliac, citind cuvintele pe care mirele și mireasa le scrijeliseră pe geam cu inelul, declarație a iubirii adevărate. Știa toate cuvintele pe de rost, le putea rosti ca pe o incantație.

Întâmplările omului, planul lui Dumnezeu.
Sophia A Hawthorne 1843
Nath'l Hawthorne
Acesta este biroul lui
1843
Și cea mai mică ramură
se răsfrânge limpede pe cer
Compuse de soția mea
și scrise cu dia-
mantul ei.
Gravate de
soțul meu la apus
3 aprilie 1843

Razele soarelui băteau în geam în timp ce Mia studia atentă biroul în care lucrase Hawthorne, divanul verde pe care se odihnise și pe care își creease poveștile. Îi căutase mormântul în cimitirul vechi, pe Authors Ridge, locul de odihnă al marilor scriitori din Concord, unde oamenii lăsau adesea ofrande, flori, creioane și stilouri, în memoria lui Hawthorne. O dată sau de două ori, văzuse câte un bilet adresat scriitorului care trecuse în neființă de mai bine de o sută cincizeci de ani. Înțelesese că, atunci când o carte îți vorbea, voiai să-i răspunzi. În tot acest timp, purtase cu autorul o conversație unilaterală, deși uneori își imagina care ar fi fost replica lui.

Îl visa pe Hawthorne, iar când se plimba prin cimitir, își închipuia că el o însoțește. Credea că se îndrăgostise de el, îi acapara gândurile. Era atât de absorbită de imaginea lui Hawthorne, încât uneori nici nu observa convoaiele funerare care treceau pe lângă ea, rudele îndoliate care încercau s-o ocolească. Odată a adormit lângă mormântul lui, iar când s-a trezit, cu fire de iarbă în păr, nu se putea elibera de visul în care scriitorul venise la ea, fiindcă erau meniți să fie împreună. Se simțea mai apropiată de el decât de oricine altcineva și, de multe ori, scotea cartea pe care o furase de la bibliotecă și recitea dedicația. Celelalte fete de vârsta ei mergeau la întâlniri, se îndrăgosteau nebunește de băieții de la școală, plângeau pe coridoare când erau părăsite și de fiecare dată o luau de la capăt cu altcineva, dar pe Mia nu o interesau astfel de lucruri prostești. Ceea ce își dorea ea era imposibil, dar nu se îndoia că în lume există magie și, dacă aștepta îndeajuns de mult, dacă și-o dorea cu adevărat, el avea să fie al ei. Trebuia să existe iubire în lumea reală, altfel de ce s-ar fi scris atât de mult despre ea? Dar ce însemna și cum te făcea să te simți reprezenta pentru Mia un mister. Nu putea fi ceea ce văzuse în copilărie, când se ascundea cu mama ei în pădure pentru a putea vorbi liber.

***

După ce Mia a plecat de la fermă, Joel Davis s-a dus imediat la poliție și a anunțat că fiica lui minoră fugise de acasă. După ce au căutat în oraș și prin împrejurimi, polițiștii l-au informat că făcuseră tot posibilul. Evident că erau de părere că oricine ar fi fugit din Comunitate avea motive întemeiate și, după atâția ani de ostilitate, nu se simțeau obligați în niciun fel să facă eforturi pentru a-l ajuta pe Davis.

Într-o dimineață, când aranja cărțile pe rafturi, Sarah și-a

ridicat privirea, iar el era acolo, în sala de lectură. Nu s-a întrerupt din lucru nici când Joel Davis s-a apropiat de ea. Și-a spus că nu are de ce să se teamă, că nu există niciun motiv pentru ca mâinile să-i tremure.

— Tu i-ai dat toate cărțile alea? a întrebat-o Joel.

Avea o privire dură și nu se sinchisise să-și curețe cizmele de noroi. Intrase în bibliotecă de parcă ar fi fost la el acasă.

— Sunt sigur că tu ai fost. Pun pariu că-ți place să-i faci pe ceilalți să gândească la fel ca tine și să le umpli capul cu prostii.

— Aveți permis de bibliotecă? l-a întrebat Sarah.

— Accesul e permis publicului, deci și mie.

În privința asta nu putea fi contrazis.

— Dacă știi unde e fiica mea și nu-mi spui, o să ajungi la pușcărie.

Deși mâinile încă îi tremurau, Sarah a mijit ochii. N-avea de gând să se lase intimidată.

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Dar recunoști că tu i-ai dat cărțile, nu?

Când Sarah n-a răspuns, Joel a dat din cap.

— Așa mă gândeam și eu. Îi miros mereu pe mincinoși.

A pus pe birou o frunză.

— Dă-i asta și o să-și aducă aminte cui îi aparține. Mama ei nu m-a părăsit și nici ea n-o va face.

A ieșit din bibliotecă fără să mai adauge nimic, iar Sarah a sunat-o imediat pe Constance să-i povestească. Se gândea să nu mai meargă la Concord o vreme, în caz că Joel Davis plănuise s-o urmărească. După ce-a aflat că Davis o luase la întrebări pe Sarah, Constance s-a simțit obligată să-i mărturisească Miei ce se întâmplase.

— Ce-a spus exact? a vrut Mia să știe.

— Tot felul de prostii. Și a lăsat o frunză.

O frunză de măr care să-i amintească de mama sa, de tatăl care avea drepturi asupra ei. Deși a părut calmă, în acea noapte Mia abia dacă a închis un ochi. Nu vorbise niciodată despre viața ei în Comunitate, dar Sarah îi explicase lui Constance că Mia fugise după moartea tragică a mamei sale. Și mama lui Constance murise tânără, și ea știa ce înseamnă să te simți singură la o vârstă prea fragedă ca să reziști după un astfel de abandon. A auzit-o pe Mia ridicându-se din pat la miezul nopții, iar când a ieșit din camera ei, a găsit-o în salon, privind în noaptea întunecată, veghind. Constance n-ar fi înțeles dacă Mia i-ar fi spus că Joel îți poate citi gândurile. Că poate mirosi întotdeauna un mincinos sau un hoț. Că știe ce urmează să faci chiar înainte s-o faci.

— Nu trebuie să te îngrijorezi din cauza lui. Nu știe unde ești și n-o să te ia niciodată înapoi. Eu și Sarah n-o să-i permitem. Dacă e

nevoie, o să angajăm un avocat și o să te declarăm minor cu capacitate deplină de exercițiu, a asigurat-o Constance.

Mia i-a fost recunoscătoare și, mai târziu, i-a spus că o să poată dormi, dar nu era adevărat. Uneori, când stătea în pat, i se părea că Joel încearcă să deschidă fereastra dormitorului ei, un monstru din trecut care nu voia să-i dea pace. Odată a ieșit în grădină și a găsit pe masa din fier o frunză de măr. Poate era o coincidență, poate că fusese adusă de vânt din grădina vreunui vecin, dar chiar și așa, Mia se dădea jos din pat mereu ca să verifice că ușa e bine încuiată. Anumite lucruri te pot distruge dacă le readuci la viață. Anumite lucruri trebuie uitate. Mia s-a străduit să nu se gândească la trecutul ei, dar în zadar. Ziua era bine, dar, odată cu lăsarea întunericului, își amintea totul. Mama ei râzând în pădurea întunecată. Cimitirul plin de ferigi și muntele de deasupra lui. Pietrele din buzunarele ei, pe malul râului Last Look. Mirosul de cărți arse. Dedicația din carte, scrisă cu cerneală albastră. Cum fugise către poartă, printre câini, cu inima bătând gata să-i spargă pieptul. Promisiunea pe care și-o făcuse de a nu se întoarce niciodată.

***

La școală, când au studiat genealogia câtorva dintre scriitorii care trăiseră în Concord, Mia a primit laude pentru prezentarea ei despre Nathaniel Hawthorne. Devenise din ce în ce mai curioasă în legătură cu trecutul mamei sale. Ce fel de viață o împinsese pe Ivy către Comunitate? Nu avusese pe nimeni care s-o ajute, care să-i ofere adăpost? Mia și-a amintit că auzise bârfele celor de la fermă care spuneau că Ivy fusese o fată bogată și răsfățată. Când a început să se intereseze de istoria familiei Jacob din Boston, Mia a descoperit că bârfele nu erau cu totul neîntemeiate. Unul dintre membrii familiei candidase la funcția de guvernator în anii ’50, iar un altul făcea parte din consiliul director al spitalului regional din Massachusetts. Bunicul ei era un mogul imobiliar aparținând unei vechi familii din Massachusetts, descendent al acelei ramuri a familiei care, în mod straniu, se stabilise în ținutul Berkshire după ce sosise din Amsterdam. Una dintre rudele ei, John Jacob, fusese primul pastor din Blackwell. O verișoară, Lucy Jacob, fusese ucisă pe Route 17, același drum pe care Mia mersese de-atâtea ori spre oraș. Familia bunicii ei venise cu vaporul *Mayflower*, numărându-se printre puținii supraviețuitori ai primei ierni cumplite petrecute în așezarea inițială, printre puținii care văzuseră bobocii primăverii în primul an al coloniștilor.

Într-o sâmbătă, Mia a luat trenul către Boston. I-a spus domnișoarei Allen că merge în vizită la niște prieteni, deși nu

cunoștea pe nimeni acolo. Mai fusese de câteva ori la Boston cu domnișoara Allen și știa drumul până în Beacon Hill. Când a ajuns în Louisburg Square, cel mai elegant loc din oraș, a zăbovit în fața casei mari din cărămidă a familiei Jacob. Era octombrie, aerul era înțepător și mirosea a fum. Casa familiei Jacob era atât de mare, încât Miei îi amintea de bibliotecă. Tremura și și-a încheiat puloverul, bucuroasă că purta ghetele mamei ei care îi țineau mereu de cald. Fetele din Comunitate spuneau că sunt ghete de vrăjitoare, dar Mia nu le băgase în seamă niciodată. Știa ce e frumos și ce nu. Știa că Ivy s-ar fi bucurat că acum erau ale ei. În fața casei, Mia a închis ochii și a încercat să și-o imagineze pe Ivy trăind acolo, dar în minte nu i s-a conturat decât imaginea unei femei frumoase, ale cărei plete fuseseră tăiate, care își dorea să trăiască la vest de lună.

Aleile pietruite erau alunecoase din cauza frunzelor căzute. Mia a intrat pe poarta neagră din fier forjat și a mers pe alee. Pe ușă era un mâner din bronz, în formă de cap de leu, și Mia a bătut la ușă de trei ori, la început încet, apoi din ce în ce mai insistent. N-a răspuns nimeni, dar a observat că exista și un buton ruginit, pe care a apăsat. A simțit vibrația soneriei în degete și încheietură. Pentru o clipă, aproape că s-a răzgândit și a vrut să plece, dar a rămas țintuită locului, cu frunzele stejarului înalt căzând în jurul ei.

O menajeră a deschis ușa, surprinsă, cu respirația întretăiată, probabil din cauza scărilor pe care le coborâse în fugă, pentru că nimeni nu venea niciodată în vizită.

— Aveți nevoie de ceva? a întrebat femeia.

Cu ani în urmă, în casă lucrau trei menajere și o bucătăreasă care venea în weekend, dar lucrurile se schimbaseră.

În fața ușii, Mia abia a reușit să rostească:

— Am venit să-i văd pe domnul și doamna Jacob.

— Pe domnul Jacob ar fi complicat, fiindcă a murit, a răspuns menajera.

— Doamna Jacob e acasă?

Menajera era Helen Connelly și a recunoscut ceva special în Mia. Inima i s-a înmuiat când și-a dat seama cine e fata. Așteptase această zi.

— Doamna Jacob își bea ceaiul. Te conduc la ea.

Mia a urmat-o pe Helen în vestibulul larg, răcoros. Podeaua era din plăci de marmură albe și negre, iar pereții erau zugrăviți în albastru și scorojiți de umezeală.

— E de la țevile de apă. Am avut o inundație, a explicat Helen, observând că Mia privea atent în jur.

Au intrat într-o încăpere cu pereți din sticlă, plină de plante,

unele vii, altele veștede, cu frunze maronii și flori ofilite. Mia a presupus că o astfel de încăpere se numește seră. Acolo, la masă, stătea o femeie în vârstă, cu părul cărunt, în cămașă de noapte, citind *Boston Globe*. Ceainicul avea formă de gâscă, lichidul scurgându-se prin cioc. Ceaiul era mereu servit simplu, fără zahăr, fără lapte. Așa îi plăcea doamnei Jacob.

— Aveți un oaspete, a anunțat-o Helen.

— Da? a răspuns doamna Jacob.

Și-a ridicat privirea dezinteresată și a văzut-o pe fata subțire care stătea în prag. A recunoscut imediat forma chipului și buzele pline, frumoase și, bineînțeles, părul roșcat, aceeași culoare vie pe care o avusese și părul mamei doamnei Jacob. Se gândise că o să vină ziua în care cineva avea să apară la ușa ei cerându-i ceva. N-avea de ce să facă lucrurile mai ușoare. Nimeni nu făcuse asta nici pentru ea.

— Cred că suntem rude, a spus Mia.

— Lasă-ne puțin singure și închide ușa, i-a zis doamna Jacob lui Helen. Întoarce-te peste zece minute.

Helen s-a îndreptat către ieșire, dar s-a oprit când doamna Jacob a strigat-o, fiindcă se răzgândise.

— Mai bine peste cinci minute.

— Stai de vorbă cât vrei, i-a șoptit Helen Miei înainte să închidă ușa.

Mia o studia pe bunica ei. Până în acel moment nu știuse cum arată cineva care bea foarte mult. Piele palidă, cenușie și ochi apoși, mâini tremurânde și buze pungite. Nu putea în ruptul capului să și-o închipuie pe Ivy în această casă.

— Cât ai de gând să ceri? a întrebat-o doamna Jacob pe un ton sarcastic.

Sub privirile scrutătoare ale bunicii, Mia și-a pierdut elanul, simțindu-se stingheră. Deși purta puloverul nou și blugii cumpărați de Constance, știa că e prea modest îmbrăcată.

— Sau te-a trimis Ivy? Din păcate, a așteptat prea mult. Nu mai am conturile de altădată.

— N-are nicio legătură cu ea.

Miei i-a venit în minte imaginea mamei sale în salopeta cenușie, cu mâinile pline de pământ de la munca în grădină, cu mirosul merelor în părul negru.

— Știu totul despre Comunitatea aia a ei, a rostit printre dinți doamna Jacob, cu ochii ațintiți asupra fetei.

O străină, nimic mai mult.

— Am găsit articolele despre ei în biroul soțului meu după ce a murit. Ne-a distrus viața pentru tâmpeniile alea. Și, apropo, n-o să primească niciun ban. Să-i spui asta.

— Nu-i pot spune nimic. A murit, a răspuns Mia.

Doamna Jacob a rămas mută. S-a schimbat la față brusc. Părea atât de bătrână. Arăta ca o femeie care pierduse totul.

— A fost un accident, a continuat Mia. Când se culegeau merele. A călcat-o o camionetă.

Doamna Jacob și-a ferit privirea pentru o clipă și a scos un sunet gutural, care a înspăimântat-o pe Mia. Un sunet de jale înăbușit.

— Era de așteptat, a spus doamna Jacob, după ce și-a recăpătat stăpânirea de sine.

Nu simțea nimic pentru fata din fața ei. Nu mai simțise nimic de ani întregi.

— Și acum tu ești aici. Dacă nu vrei bani, atunci ce vrei?

Ce crezi că vreau? O familie, o bunică, pe cineva, pe oricine care să fie interesat de mine, pe oricine care m-ar putea iubi, care ar putea ști ce mi s-a întâmplat, ar fi vrut să-i mărturisească Mia. În schimb, a ridicat bărbia și a spus:

— Doar să vă salut.

— Acum m-ai salutat. Mai e ceva?

S-au uitat una la cealaltă. Mia nu știa dacă bunica ei fusese mereu atât de crudă sau dacă devenise astfel după ce-și pierduse fiica și soțul.

— Nu cred, a răspuns ea.

— Dacă stau să mă gândesc, e numai vina ta, a zis doamna Jacob, țintuind-o pe Mia cu privirea. Când a rămas însărcinată cu tine, a luat-o pe drumul către iad.

— Și eu unde credeți că am fost, la vest de lună? a replicat Mia iritată.

Îi era rușine că vocea i se gâtuise, dar știa foarte bine care dintre ele văzuse iadul.

— De la prostiile cu luna despre care vorbea Ivy au început toate problemele. De la toate basmele pe care le-a citit. Probabil că așa s-a pricopsit cu tine.

— Nu v-ați întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu mine?

Văzând privirea goală a bunicii ei, Mia și-a dat seama că nu se gândise la ea deloc. Nu se gândise la ea decât ca la un păcat, o povară care distrusese viețile tuturor.

— I-ai nenorocit viața mamei tale.

Chipul zbârcit al doamnei Jacob se înroșise de la trăiri pe care nu crezuse că le mai poate avea. Își pierduse fiica și soțul, iar acum era bătrână. Nu-i păsa pe cine rănește.

— Poate că dumneavoastră i-ați nenorocit viața, a rostit Mia încet. Pe-a ei și pe-a mea.

Începea să înțeleagă cum ajunsese Ivy în Comunitate, neavând

pe cine să se bazeze și încotro s-o apuce.
— Am venit aici să vă văd și acum am făcut-o, a încheiat Mia.
Helen o aștepta în pragul ușii. Trecuseră mai mult de cinci minute, dar timpul nu mai conta.
— Te conduc? a întrebat-o Helen, făcându-i semn.
Mia a urmat-o.
— E plină de ură, a zis ea.
— Doamna Jacob și-a pierdut soțul și fiica, a răspuns Helen. Dar da, poate părea dură. Mi-aș fi dorit să-ți spună cât de rău îi pare că a pierdut-o pe mama ta.
Mia a privit-o atent pe Helen. I s-a părut că are lacrimi în ochi. Poate că auzise discuția despre moartea mamei ei.
— N-am știut, i-a spus Helen.
Privirea ei a întâlnit-o pe a Miei și în acea clipă Helen a luat o decizie. În loc s-o conducă spre ieșire, s-a îndreptat către scări și s-a uitat în urmă. Văzând-o pe Mia că ezită, a rostit pe un ton rugător:
— M-am gândit că poate ți-ar plăcea să vezi camera mamei tale.
Miei îi bubuia inima în piept. Se simțea amețită, așa cum se simțise după moartea mamei sale, când înțelesese că anumite lucruri nu mai sunt posibile. Acum știa că n-avea să aibă niciodată o bunică, că n-avea să facă parte niciodată din familia mamei ei, dar a aprobat din cap și a urmat-o pe Helen până la etajul al doilea. Holul îngust era întunecat și prăfuit, iar draperiile, trase. Era limpede că nimeni nu mai urca acolo.
Helen a deschis ușa dormitorului.
— N-au schimbat nimic.
I-a făcut semn Miei să intre.
— Asta ar trebui să-ți spună ceva. Chiar au iubit-o, dar n-au știut să se poarte cu ea. S-au născut în altă epocă.
Pentru o clipă, Mia a ezitat să pășească înăuntru, dar și-a dat seama că în sfârșit putea să pătrundă în lumea mamei sale. A tras aer în piept și a intrat. Camera era exact așa cum Ivy o lăsase în seara în care plecase din Louisburg Square, doar că acum patul era făcut. Fusese opera lui Helen, altfel, probabil că pătura încă ar fi zăcut pe podea. Domnul Jacob nu mai intrase niciodată în camera lui Ivy, dar ani de-a rândul doamna Jacob urcase, se așezase pe scaunul alb-roz din colț și plânsese. Pe pereți erau postere cu imagini din Franța, cu grădina lui Monet și Turnul Eiffel.
— Avea planuri mari… cândva, a spus Helen.
Pe birou era o fotografie înrămată cu Ivy la șaisprezece ani, o fată frumoasă, cu părul bogat și negru, în blugi și tenişi, cu ochii conturați cu creionul și un zâmbet strălucitor.
Mia s-a apropiat de bibliotecă. Și-a amintit de cărțile ei aruncate în foc, de fiecare pagină devenită scânteie în întuneric, în

văzduh. Pe rafturi, Mia a văzut *Preaiubita, La răscruce de vânturi* și *Walden*, a lui Thoreau. Helen s-a apropiat de șifonier și l-a deschis ca Mia să poată arunca o privire înăuntru. Rochii diafane pentru petreceri luxoase, pulovere de cașmir, dar și o mulțime de blugi zdrențuiți și tricouri, tenişi Converse și cizme negre, înalte, iar pe un umeraș de lemn, o haină de iarnă verde-închis. Mia și-a trecut degetele peste mânecă.

— Pare mărimea ta. Astăzi e frig afară. Poate ți-ar prinde bine, a spus Helen, îndemnând-o să probeze haina.

Îi venea perfect. O simțea ca pe o îmbrățișare caldă. Îi amintea de nopțile în pădure când ea și mama ei erau invizibile și puteau face tot ce-și doreau, chiar dacă numai pentru o oră sau două. Helen a închis ușa șifonierului și, odată cu ea, accesul către o întreagă lume.

— Mama ta era drăguță și iubitoare și știa să se distreze, dar pe-atunci lucrurile stăteau altfel, mai ales pentru femei și fete. Mă tem că acele vremuri au revenit, iar femeile sunt din nou lipsite de dreptul de a lua decizii în legătură cu propriul trup. Pe atunci, să rămâi însărcinată, fiind necăsătorită, la o vârstă atât de fragedă, era o nenorocire, cel puțin pentru cei care locuiau în partea asta de lume. Avuseseră pentru ea un vis și cu siguranță nu era acesta. Dar și ea avea visurile ei.

— Ar fi trebuit să fugim de la fermă, a spus Mia.

Dacă ar fi avut o fiică, ea asta ar fi făcut.

— Dacă mama ta mi-ar fi vorbit despre situația în care se afla, aș fi luat-o la mine acasă, a zis Helen. Și atunci ți-aș fi fost ca o bunică. M-am gândit de multe ori la asta.

— Și nu ți-a spus? a întrebat-o Mia.

— Nu. Și adevărul e că nici n-am întrebat-o.

— Mi-aș fi dorit să fii bunica mea.

Mia și-a închipuit cum ar fi mers acasă cu Helen și s-ar fi așezat la masa din bucătărie și ar fi băut ceai cu zahăr și lapte.

— Dar nu ești.

— Oamenii fac greșeli. Auzim asta tot timpul, dar chiar e adevărat. Nici nu-și pot închipui consecințele acțiunilor lor. Nu intenționează să rănească pe nimeni, dar o fac.

Pe birou era o casetă de bijuterii din piele roz și, când Helen a deschis-o, o balerină a început să se rotească înconjurată de coliere, cercei și un plic vechi adresat lui Helen.

— Mi-a trimis această scrisoare ca să ți-o dau dacă ajungi vreodată aici. A scris-o după ce te-ai născut.

Au coborât amândouă scările, fără să-și mai spună nimic până când au ajuns în holul de la intrare.

— Nu uita să citești scrisoarea, a zis Helen.

— Mulțumesc că mi-ai arătat camera ei.
— Era doar o adolescentă. Să ții minte asta. Dar ar fi trebuit să poată alege ce să facă cu propriul corp și propriul destin.

Helen a îmbrățișat-o scurt pe Mia și s-a retras.

După ce ușa s-a închis în urma ei, Mia, îmbrăcată în haina verde, a rămas o vreme în fața casei, studiind-o îndelung. A văzut că vopseaua neagră de pe obloane era scorojită. Porumbeii își făcuseră cuiburi pe acoperiș și nimeni nu se obosise să-i alunge. Nici nu-și putea închipui cum era să crești într-un astfel de loc și ce limite i se impuseseră mamei sale. Știa doar că se bucura că venise și o bucura și mai tare că pleacă având cu ea un mesaj de la mama ei. S-a dus în parc, s-a așezat pe o bancă și a privit frunzele căzând, purtate de vânt, apoi a deschis scrisoarea.

Draga mea Mia,

Dacă citești această scrisoare înseamnă că ai plecat din Comunitate și pentru asta sunt recunoscătoare. Poate că îți voi spune prea multe, dar poate că e mai bine decât să-ți spun prea puține. Poate că ar fi trebuit să-ți spun toate astea când eram încă împreună, dar mă bucur că nu e prea târziu. Părinții mei au crezut că știu ce e mai bine pentru mine și, pentru că împlinisem abia șaisprezece ani și n-aveam drepturi legale, aranjaseră lucrurile astfel încât să te dau spre adopție. Plănuiau să-mi fure tot ce mi-era mai drag. Libertatea, posibilitatea de a alege și pe tine. Pe tine mai presus de orice.

Te-am lăsat să crești crezând lucruri care nu erau adevărate, pentru că mi-am închipuit că lumea din afara Comunității e periculoasă. Te-am lăsat să crezi că suntem în siguranță în acel loc, dar nici asta nu era adevărat. Pentru tine îmi doresc mai mult decât mi-am dorit pentru mine.

Iată adevărul: a existat un băiat pe care l-am iubit, am crezut că și el mă iubește, dar, când i-am mărturisit că sunt însărcinată, a spus că e problema mea. Dar tu n-ai fost niciodată problema mea. Tu ai fost bucuria mea. Era student la Harvard și avea un viitor luminos, îi păsa mult de părerea celorlalți. M-a implorat să păstrez secretul și să nu spun nimănui cine e tatăl copilului meu. Aș fi putut merge la părinții lui, aș fi putut să-l distrug în ochii lor, dar la ce folos? Erai a mea și doar a mea. Erai cel mai bun lucru care mi se întâmplase.

Pe vremea aceea, fetele necăsătorite erau umilite dacă rămâneau însărcinate, de parcă sarcina ar fi fost un delict ce trebuia plătit prin suferință. Sper că, atunci când vei citi această scrisoare, lumea se va fi schimbat și fetele vor putea să ia decizii în privința propriilor corpuri.

M-am dus în Western Massachusetts, unde Comunitatea susținea că

bunătatea e singura regulă. Nu era adevărat, dar pe-atunci nu știam că răul poate avea atâtea înfățișări. Nu mi-am dat seama de asta până când nu m-am confruntat cu el. Aveam un gol în suflet și Joel Davis l-a umplut. Am crezut că m-am îndrăgostit. Mi-am lăsat viața în mâinile lui pentru că eram prea tânără și prea extenuată să fac altceva. Pentru cei nesinceri, întregul univers e fals. Iar el m-a convins de asta ca să nu am încredere în nimeni din afara fermei. Nu era tatăl tău, dar mi-a promis că o să fie mereu alături de noi. Mi-a spus că, dacă o să-l părăsesc vreodată, o să te țină la el. Că o să te găsească și o să mi te ia, iar acesta nu era un schimb pe care eram dispusă să-l fac. Erai a mea și doar a mea.

Nu știu care îți va fi viitorul, dar, dacă citești această scrisoare, trebuie să știi că am rămas acolo pentru tine. Am rămas pentru că m-am temut să nu te pierd. Și pentru asta, și pentru o mie de alte lucruri, îmi pare rău. Am făcut greșeală după greșeală, dar am vrut să știi adevărul. Cândva te-am iubit mai mult decât orice. Te-am iubit mai mult decât viața însăși.

***

Mia și-a petrecut prima Zi a Recunoștinței la domnișoara Allen. Nu știa la ce să se aștepte, pentru că sărbătorile erau ignorate în Comunitate. Se schimbase de când citise scrisoarea, pe care o ținea sub pat, într-o cutie de pantofi, alături de *Litera stacojie* și acuarela lui Carrie. A înțeles că ceea ce avuseseră ea și mama sa nu fusese niciodată invizibil. Fusese acolo mereu. Încă de la început, fusese iubită.

Sarah a reușit în sfârșit să vină în vizită. Timp de câteva săptămâni, Joel Davis stătuse în camionetă, supraveghind-o continuu din cealaltă parte a parcului, dar la un moment dat plecase, iar Sarah presupusese că renunțase la ideea că Mia ar fi fost ascunsă în bibliotecă. În consecință, Sarah a considerat că nu e niciun pericol să meargă în Concord. Sarah nu petrecuse nicio sărbătoare departe de Constance și a plecat la patru dimineața, când străzile erau pustii, ca să se asigure că n-o urmărește nimeni.

Era o zi însorită și răcoroasă și, după ce au luat masa, au făcut o plimbare pe lângă Walden Pond. La un moment dat, Miei i s-a părut că vede printre copaci silueta unui bărbat, dar care a dispărut într-o fracțiune de secundă, așa că s-a gândit că era aceeași vedenie ca atunci când i se părea că-l zărește pe Joel în grădină noaptea. Doar un coșmar. Dar mai târziu a găsit pe masa din grădină o frunză roșie peste care fusese pusă o piatră. A luat frunza. În Concord frunzele copacilor nu începuseră încă să cadă, dar în Blackwell toamna venea mai devreme, iar merele Look-No-Further

aveau frunze cu nervuri roșiatice. Mia a aruncat piatra în râu și a rupt frunza, simțind cum pulsul i se accelerează. După aceea, n-a mai ieșit singură din casă noaptea.

Ajunsese să se teamă de întuneric, dar era o zi însorită când l-a văzut în fața bibliotecii. Nu era un monstru sau o umbră, era un bărbat în carne și oase. O urmărise pe Sarah când venise la ele de Ziua Recunoștinței, dar așteptase momentul potrivit. Îi plăcea să facă lucrurile în felul lui. Îi plăcea să dețină controlul și să-i ia pe ceilalți prin surprindere. Nu era nevoie decât de un indiciu pentru ce urma să facă, o regulă, o amenințare, o frunză roșie. Era primul weekend din decembrie și un strat subțire de brumă acoperea iarba. Mia dormise până târziu, iar acum venise să lucreze ca voluntară la bibliotecă, așa cum făcea aproape în fiecare sâmbătă, iar el o aștepta la intrare. În bibliotecă, domnișoara Allen le citea copiilor din *Half Magic*, cartea lui Edward Eager. Mia s-a uitat prin ușa de sticlă și a văzut-o cu zece copii adunați în jurul ei. Părea că aparțin unei alte lumi, o lume în care copiii nu erau închiși în hambare, femeile nu erau însemnate cu fierul roșu și bărbații nu făceau tot ce li se spunea să facă.

— Hai să mergem! i-a spus Joel. Toanele tale mi-au irosit destul timpul. Când un bărbat nu-și poate controla propria fiică, oamenii încep să vorbească, și nu tolerez așa ceva.

— Nu sunt fiica ta.

Mia tremura, dar l-a privit drept în ochi.

Joel i-a zâmbit.

— Ești ce spun eu că ești. Așa ai fost și așa vei rămâne.

Mia a fost recunoscătoare că un grup de adolescenți juca fotbal pe gazon. Corpurile lor asudate și pline de viață îi aminteau că acum și ea trăia în acea lume diferită.

— Nu merg nicăieri cu tine, i-a spus lui Joel.

Vocea i-a rămas perfect calmă până la ultimul cuvânt, pe care l-a rostit tremurat.

— Bibliotecara aia a ta m-a adus chiar aici. Nu e atât de deșteaptă cum crezi, a replicat Joel și a prins-o de braț.

Mia a încercat să se elibereze, dar strânsoarea lui era prea puternică. Simțea că e în stare să-i rupă mâna dacă se lupta cu el. Și-a amintit de vânătăile de pe brațul mamei sale.

— Mergi, ți-am zis!

Una dintre camionetele Comunității era parcată în apropiere.

— O să te duc acasă și o să faci ce-ți spun. Vorbesc serios, Mia! O să te distrug dacă te opui. Le dai un exemplu prost tuturor.

— Ce crezi că faci? a strigat Constance.

Ieșise în fugă din bibliotecă când o văzuse pe Mia cu un bărbat pe care nu-l cunoștea. Nu era înalt, dar arunca o umbră peste

peluza înghețată.

Joel a tras-o pe Mia după el.

— Nu-mi da bătăi de cap, i-a zis.

— Hei, ai face bine să te oprești imediat! a auzit-o Mia pe Constance strigând.

Joel s-a întors către ea. Era slabă, cu pielea albă, dar acum chipul îi era roșu de furie. Nici nu apucase să lase jos cartea, o ținea la piept ca pe un scut.

— Nu știu unde ai impresia că te afli, dar aici e Concord, Massachusetts. Nu poți să vii și să răpești oamenii în mijlocul zilei, a spus Constance.

— N-ai niciun drept asupra ei, i-a răspuns Joel.

Nu-i plăcuse niciodată să-i stea cineva în cale, iar când se întâmpla, existau mereu repercusiuni. S-a întors către Mia cu ochii arzându-i de furie.

— Mama ta și-ar fi dorit să te întorci la mine.

— Mama e cea care mi-a spus că nu ești tatăl meu.

Mia știa că dorința mamei sale nu era nici pe departe să-l urmeze.

— N-ai fost niciodată. Mi-a lăsat o scrisoare. Ai fost cel mai mare regret al ei.

Joel a privit-o drept în ochi.

— Am drepturi legale asupra ta. Eu și mama ta am fost căsătoriți.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine. Te-aș putea da în judecată pentru privare de libertate. Aș putea să mă duc la poliție chiar acum.

La vest de lună, singurele fete care pot fi salvate sunt cele care se salvează pe ele însele.

Joel a privit-o uluit.

— Așa vorbești cu mine? Eu te-am creat. Ce am creat îmi aparține, indiferent că sunt sau nu tatăl tău, a rostit el printre dinți.

— Cheamă poliția! i-a strigat Mia lui Constance. Sunt răpită!

Mia și-a dat seama după expresia de pe chipul lui că Joel știe că vorbește serios.

— Sun chiar acum, a răspuns Constance.

— Mereu ai fost un nimic, i-a spus Joel fetei.

Zâmbea, deși vocea îi era plină de ură.

— Trebuia să scap de tine în ziua în care te-ai născut. M-am gândit la asta, și Ivy ar fi făcut-o, te-ar fi lăsat pe treptele primăriei dacă i-aș fi spus s-o facă.

— Nu-i adevărat.

Mia se străduia să nu-i pese de cuvintele lui, dar Joel o rănea și știa asta.

— Am cunoscut-o mult mai bine decât tine. Știu că părinții ei n-

au vrut-o, nimeni n-a vrut-o în afară de mine.

— Sună acum la poliție, i-a strigat din nou Mia lui Constance. Spune-le că sunt în pericol!

— Crezi că ai câștigat, a spus Joel.

Și chiar câștigase, deoarece, cu toată furia lui, Joel i-a dat drumul și s-a îndreptat către camionetă.

Constance s-a apropiat de Mia.

— Ce căcat de om!

Mia nu s-a putut abține să nu râdă. Trăise o spaimă îngrozitoare, dar acum râdea din tot sufletul.

— Ce e? a întrebat-o Constance derutată.

— Nu te-am auzit niciodată folosind acest cuvânt. Tu nu vorbești urât.

— Când văd un om de căcat, îi spun pe nume. Mereu am făcut-o, mereu o voi face.

Pentru o vreme au rămas nemișcate în aerul rece și albăstrui. Camioneta dispăruse, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo, dar în aer plutea un nor negru de gaze de eșapament.

— Nu-i aparții lui. Îți aparții ție, i-a spus Constance ferm.

***

Sarah Mott a demisionat de la biblioteca din Blackwell și s-a mutat la Constance chiar în Ajunul Crăciunului. Se eliberase un post la biblioteca școlii din oraș și Sarah se bucura că în cele din urmă ea și Constance puteau locui împreună; toate trei se bucurau. Când a ajuns Sarah, ningea, iar după ce au scos bagajele din mașină, s-au plimbat pe lângă Walden Pond și apoi au pregătit o cină festivă cu sos de merișoare făcut în casă și macaroane cu brânză, și nu tradiționala friptură de curcan.

— O să-ți fie dor de Blackwell? a întrebat-o Mia pe Sarah.

Constance se dusese în bucătărie să pregătească desertul, plăcintă cu nuci pecan și înghețată de nuci cu sirop de arțar. Plănuise să încheie cina cu o plăcintă cu mere, dar Mia mărturisise că detesta merele și că n-avea să mai mănânce niciodată, nici măcar coapte într-o plăcintă.

— Nu, dacă o am alături pe Constance, a răspuns Sarah. Ție ți-e dor?

Mia a clătinat din cap.

— Deloc.

Dar adevărul era că orașul Blackwell îi apărea în vise. Noaptea se vedea pe malul râului Last Look, privind norii din vârful muntelui și câmpurile aurii. Uneori îl visa și pe Joel, care o privea fără să spună nimic, ca o fantomă venită din lumea cealaltă.

Uneori visa că are o fiică, pe care o aducea la vest de lună, unde nimic n-ar fi putut-o răni.

— Am auzit că oamenii pleacă din Comunitate. Se spune că el maltratează copiii și ar trebui să intre la închisoare. Se spune că nu și-a putut ține în frâu nici propria fiică, a zis Sarah.

— Nu sunt fiica lui.

— Cu siguranță. E un mincinos.

— Cine e mincinos? a întrebat Constance veselă când s-a întors în sufragerie cu desertul.

Prinsese frânturi din conversație și îi plăcea să audă ecoul vocii lui Sarah în casa ei.

— Bărbatul acela, i-a răspuns Sarah.

Niciuna dintre ele nu-i rostea numele.

— Poate c-o să dispară pur și simplu.

— Din punctul meu de vedere, a dispărut deja, a zis Constance, punând pe masă farfurioarele de desert cu dungă aurie, pline de plăcintă și de frișcă.

***

Mai târziu, după ce le-a urat noapte bună, Mia a ieșit în curte. În întuneric, auzea apele învolburate ale râului și crengile copacilor fremătând deasupra ei. Stelele umpleau cerul nopții. Era conștientă de răul pe care i-l făcuse Comunitatea, dar îi era dor de anumite lucruri. De cititul în hambar, de oaia ei preferată, Dottie, de ferigile din pădure, de râsul mamei sale în timp ce pliveau grădina, de muntele Hightop, de crenguțele trosnind sub tălpile ei când se întorcea de la bibliotecă, de orele petrecute pe marginea râului, cufundată în lectura cărții ei preferate.

Chiar dacă nu mai putea avea încredere în altcineva, avea încredere în doamna Mott și în domnișoara Allen. Deși se străduise din răsputeri să nu mai simtă nimic, sentimentele apăruseră. Stând în întuneric, și-a dat seama că inima i se deschisese datorită lui Sarah și lui Constance. Dimineață, s-au așezat în jurul micului brad împodobit pentru a-și desface cadourile. Mia a primit un jurnal legat în piele și un fular de cașmir, primele ei daruri de Crăciun. La rândul ei, i-a oferit fiecăreia dintre protectoarele sale câte un exemplar din cartea care îi salvase viața, *Litera stacojie*, cumpărat de la librăria din Concord, pe care îl legase cu fundă albastră, culoarea norocului și a recunoștinței. Celălalt dar pe care li-l făcuse fusese să nu le spună de câte ori găsise o frunză de măr pe masa din grădină sau pe bancă, la școală sau pe aleea bibliotecii.

***

În ultimul an de liceu, Constance și Sarah o duceau adesea pe Mia să viziteze biblioteci. La început fusese doar o joacă, dar în scurt timp și-au făcut o misiune din a vedea cât mai multe. Prima bibliotecă aleasă de Mia a fost cea despre care îi povestise mama ei, biblioteca Athenaeum din Boston. Apoi au mers la biblioteca Houghton de la Harvard, care deține cea mai mare colecție Emily Dickinson din lume, plus nouă manuscrise legate manual, create de surorile Brontë în copilărie. Au vizitat biblioteca din Salem, despre care se spunea că e bântuită de anumiți finanțatori ai săi care iubiseră cărțile atât de mult, încât își doriseră să nu plece niciodată de-acolo. După ce Mia a fost acceptată la NYU, au făcut o călătorie în Manhattan și au vizitat clădirea principală a Bibliotecii Publice din New York. Mia a fost uluită de clădirea frumoasă în stil Beaux Arts, deschisă oficial în 1911. Fusese construită între 40th Street și 42nd Street, unde cândva se aflase Rezervorul Croton, un proiect de inginerie uriaș, a cărui realizare durase aproape șaisprezece ani. Au văzut și leii gardieni de pe 5th Avenue, Răbdare și Curaj, ale căror nume fuseseră inițial Leo Astor și Leo Lenox, în cinstea celor doi bărbați care își donaseră o parte din averile fabuloase pentru a susține construcția bibliotecii.

Când a pășit în biblioteca din New York, parcă ar fi intrat într-o cu totul altă țară. Părea să fie cel mai îndepărtat punct de trecutul ei, de cărțile arse, de câmpurile pe care se muncea douăsprezece ore pe zi, de livezile care înfloreau toate în același timp.

Deschide ușa, dă pagina și iată-te! Ții în mână buruiana și, invizibilă, te poți strecura printre o mie de volume.

În rotondă, Mia a fost impresionată până la lacrimi de picturile murale *The Story of the Recorded Word*, patru picturi uriașe înfățișând evoluția scrisului. Când au ajuns în sala de lectură principală — lungă de aproape 100 de metri și înaltă de 15, având pictat pe tavan ceea ce părea a fi o reprezentare a raiului, cu cerul azuriu perfect și norii pufoși —, Mia a fost atât de uluită și de copleșită de emoții, încât a trebuit să se așeze un moment ca să-și revină. Constance s-a apropiat de ea.

— Te simți bine?

— Totul e-atât de frumos! Nu-mi vine să cred că sunt aici.

Cele mai bune lucruri care ni se întâmplă în viață ne iau adesea prin surprindere.

— Mulțumesc pentru tot, a adăugat.

Ceva ce-și dorise mereu să spună. Le datora totul lui Sarah și lui Constance. Le datora viața pe care o trăia.

Sarah a venit lângă ele.

— Ce norocoase suntem!

— Ce norocoasă *sunt*, a zis Mia.

Și, pentru prima oară în viață, credea asta, pentru că acolo, în biblioteca de pe 5th Avenue știa că-și găsise locul. Pentru această lume era făcută.

***

Nu e ușor să te îndepărtezi de trecut nici dacă îl fereci într-un cufăr fără cheie. Amintirile se zbat să iasă în miez de noapte, încercând să spargă lacătul, evadând atunci când te aștepți cel mai puțin. Mia încă nu putea mânca mere și roșii, iar hainele pe care le purta erau adesea simple, cusute parcă în Comunitate. Când era întrebată, spunea că merele și roșiile îi fac rău la stomac, că prefera să nu-și bată capul cu moda, să se îmbrace simplu, cu excepția ghetelor roșii, cărora le înlocuise tălpile. Încerca să se convingă că nu-și amintește cum stătea în pădurea întunecată și, cu timpul, nu și-a mai amintit că o implorase pe mama ei să plece. Dormea mai bine, acum i se părea imposibil ca Joel s-o găsească în Manhattan, unde puteai să te strecori în mulțime și să devii invizibilă, unde niciunul dintre vecini nu-ți știa numele.

Se gândea adesea la Hawthorne și la dedicația din carte. *Pentru Mia, Dacă a fost un vis, a fost doar al nostru, iar tu ai fost a mea*. Ori de câte ori se întorcea în Concord, în weekend și în vacanță, Mia lua de pe raft exemplarul ei din *Litera stacojie*. Nu returnase niciodată la bibliotecă acea ediție princeps și nici nu îndrăznise să-i spună lui Sarah c-o luase. I se părea că asta făcea din ea o hoață, așa cum îi spusese mereu Joel că este. Dar era cartea care o ținuse în viață, cea care părea să spună povestea vieții mamei sale, cea despre care își închipuise mereu că fusese scrisă pentru ea.

La douăzeci și cinci de ani, Mia deja depășise toate așteptările lui Constance și ale lui Sarah. Clătinau din cap uimite, felicitând-o pe Mia pentru reușitele ei. După absolvirea facultății, obținuse o diplomă în biblioteconomie. Își depusese dosarul pentru o slujbă la Biblioteca Publică din New York și fusese deopotrivă uluită și încântată când obținuse slujba visurilor ei, la departamentul colecțiilor speciale. De fiecare dată când pășea în clădire, era copleșită de frumusețea acesteia. Pentru ea, reprezenta un spațiu sacru. Cât de norocoasă era să se afle acolo, într-una dintre cele mai minunate biblioteci ale lumii!

Uneori se întreba dacă nu cumva faptul că petrecea prea mult timp printre cărți o împiedica să ducă o viață normală. Colegii ei aveau familie, copii, plecau în vacanța de vară în Long Island sau în Maine, aveau apartamente în Brooklyn sau în Queens, în timp ce ea locuia în același apartament din Chelsea pe care îl închiriase după absolvire. Era captivă în trecutul pe care încerca din răsputeri

să-l uite. Știa că Joel n-o poate găsi, dar încă suferea de atacuri de panică. Când se întorcea seara acasă, își închipuia că e urmărită. Nu răspundea la telefon. Când era invitată în oraș de vreun finanțator al bibliotecii sau de vreun vecin, spunea că e ocupată, apoi mergea acasă pentru a fi singură.

În ultima vreme, se surprinsese tentată să folosească baza de date a bibliotecii ca să caute necrologurile publicate în ziarul din Blackwell. Numele lui Joel nu se regăsea niciodată în ele și adevărul este că Mia încă nu se simțea în siguranță, deși trecuseră ani întregi de când el venise după ea în Concord. Credea că n-o să aibă niciodată încredere în lumea din jur, atâta timp cât Joel încă aparținea acesteia.

Îi venea ușor să facă muncă de cercetare și, examinând registrele de la Harvard, a descoperit că Joel nu fusese niciodată student acolo. În schimb, a aflat că ispășise o pedeapsă la închisoarea Bay State. Unii oameni chiar sunt cine crezi că sunt. Iar alții ascund un lup în interiorul lor, pe care, însă, îl poți auzi urlând.

Într-o seară, după ce băuse jumătate de sticlă de vin în bucătăria ei, Mia a sunat la biroul Comunității. Oare își închipuise că putea să se întoarcă în timp ca să-i răspundă Ivy? Când în sfârșit cineva a răspuns, Mia a recunoscut vocea lui Joel și a amuțit, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Știu că ești tu. Nu poți scăpa niciodată de-aici. Știu unde te afli acum, a spus el după câteva clipe.

Mia a închis repede telefonul. Și-a amintit-o pe mama sa îngenunchind în fața lui, luând asupra ei vina pentru delictul Miei de a citi. S-a gândit la ultima ei noapte în hambar. Trecutul încă o bântuia, legat de gleznele ei cu funie neagră. Îi veneau în minte frânturi din el când se plimba pe 5th Avenue sau când mergea la cumpărături ori când pur și simplu privea pe fereastră. Din cauza asta și pentru că jurase că n-o să mai lase pe nimeni s-o lipsească de soarta și de drepturile ei, respectase promisiunea pe care și-o făcuse. Nu se mai întorsese niciodată în Blackwell.

***

Era o tradiție ca Mia să se întâlnească cu Sarah și cu Constance pe 16 martie la barul hotelului Algonquin, ca să-și sărbătorească ziua de naștere. În acel an, ningea cu fulgi strălucitori în seara întâlnirii lor. Se așezaseră la o masă de lângă fereastră să privească fulgii moi căzând. Orașul era liniștit. Mia nu știa niciodată ce-avea să aducă ziua ei, soare și copaci înmuguriți sau gheață și furtuni.

Sarah a băgat mâna în geantă să scoată cadoul Miei, zâmbindu-

i lui Constance.
— Nu trebuie să-mi mai faceți cadouri, nu mai sunt copil, a spus Mia.

Dar pe chip i se citea încântarea când a dezlegat funda. Cadourile de ziua ei de la Constance și Sarah deveniseră o tradiție.

— Ba sigur că trebuie. În plus, vrem s-o facem. Ce e o zi de naștere fără un cadou? a mustrat-o Constance.

De data asta îi luaseră o pereche de cercei mici din aur. Mia își făcuse găuri în urechi, dar nu purta aproape niciodată bijuterii. Împotriva firii ei, Mia considera astfel de podoabe semne de vanitate, dar Constance o contrazicea mereu.

— Ce frumoși sunt! a exclamat Mia, încercând să-și stăpânească lacrimile.

Nu era vanitate, era iubire.

— Sunt perfecți, a spus ea și i-a pus în urechi.

Întreaga seară a stat sub semnul bucuriei, al îmbrățișărilor și al săruturilor. Dar Constance abia s-a atins de mâncare și la un moment dat s-a scuzat și s-a îndreptat șovăielnic spre toaletă. Păruse puțin amețită când se ridicase, dar susținuse că de vină era martiniul prea tare pe care îl băuse. Întotdeauna beau martini de ziua Miei și la toate evenimentele fericite. Abia când Constance s-a îndepărtat, Mia a observat cât de firavă părea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o ea pe Sarah.

Știa că e ceva în neregulă. Dar nu-și închipuise cât era de grav. Constance fusese diagnosticată cu limfom, i-a mărturisit Sarah. Nu dorise să-i dea vestea de ziua ei, dar adevărul era că nu mai aveau prea mult timp la dispoziție.

— Ar fi trebuit să-ți spunem mai demult. Probabil că am sperat într-un miracol, am sperat dincolo de speranță, dar, firește, asta nu funcționează niciodată, nu-i așa?

Mia a izbucnit în plâns, apoi s-a șters la ochi cu un șervețel și s-a străduit să se calmeze, cerându-și scuze pentru reacție. Arareori își arăta emoțiile, dar acum nu le putea stăpâni.

— Ai dreptul să plângi.

Sarah fusese mereu îngrijorată de repercusiunile copilăriei petrecute în Comunitate asupra unei fete atât de sensibile, nevoită mereu să-și ascundă adevăratele trăiri și să urmeze reguli absurde, ridicole.

— Ai dreptul să fii îndurerată, Mia.

Când Constance s-a întors la masă, Mia a observat că poartă perucă. Nu sesizase mai devreme; poate că nu voise să observe. Înțelegea ce înseamnă să speri într-un miracol. Oh, de-ar fi putut să țină în mână o buruiană și să facă acea suferință invizibilă!

Când a văzut că Mia o privește îndelung, Constance și-a dus

mâna la părul tuns bob.

— Ce zici de tunsoarea asta, Mia? Mi se potrivește? a întrebat-o, străduindu-se să zâmbească.

— Tu ești tu, orice-ar fi, i-a răspuns Mia.

Nu spusese niciodată ceva mai adevărat.

— Vei fi mereu unica și minunata Constance Allen.

Stăteau toate trei în fața hotelului, sub marchiză, așteptând taxiul Miei, când i s-a părut că-l vede. În parcarea de vizavi, un bărbat se adăpostea de ninsoare. Și-a spus că nu orice bărbat e Joel Davis.

— A ajuns, i-a spus Sarah, când taxiul a oprit în dreptul lor.

Ningea și mai tare, până dimineață avea să se aștearnă un strat de 30 de centimetri, o raritate în New York. S-au îmbrățișat și și-au luat rămas-bun, iar când Mia s-a întors, n-a mai văzut decât ninsoarea care cădea. *La vest de lună, când ninge, fulgii sunt din zahăr*, îi spusese mama ei. *De aceea se topesc când iese soarele și nu știu că au fost acolo decât cei care i-au văzut înainte să dispară.*

***

Acum Mia mergea în Concord aproape în fiecare weekend și sâmbăta pregăteau la prânz supă de roșii și sendvișuri cu brânză la grătar, preferatele lui Constance din copilărie. Din nefericire, Constance arareori putea să mănânce; părea să supraviețuiască doar cu ceai fad. Dispărea sub privirile lor. Nu exista niciun tratament, iar analgezicele prescrise o deranjau la stomac. Dormea tot mai mult, iar noaptea și ziua se topeau una într-alta. De fiecare dată când venea în vizită, Mia își amintea de ziua în care Constance o întâmpinase în prag, făcându-i cu mâna, primind-o în casa ei. Își amintea de ziua în care stătuse lângă ea în fața bibliotecii și spusese că Joel e un căcat de om. Mia nu se putea opri din plâns când se gândea la viața ei în Concord. Cât de norocoasă fusese să stea aici, într-un loc în care crescuse fără să se teamă. Își dorea ca și Ivy să fi putut trăi astfel, înconjurată de oameni care o iubeau, înconjurată de cărți. Se gândea adesea la ziua în care bărbații duseseră pe brațe trupul neînsuflețit al lui Ivy, în care ghetele îi căzuseră din picioare în iarbă, când întreaga lume păruse amuțită.

Seara, în timp ce Sarah o veghea pe Constance, Mia mergea să se plimbe prin oraș. Nu-și pierduse puterea de a vedea în întuneric și în lumina difuză traversa pajiștile pe care încă se aflau căsuțele pentru păsări, prinse de ramurile copacilor. Oriunde și-ar fi început traseul, drumul o ducea mereu la cimitirul Sleepy Hollow. Pe mormântul lui Hawthorne era trecut doar numele de familie, cu ortografia modificată față de originalul Hathorne, din momentul în

care a început să publice, ca să se poată distanța de strămoșii săi. Mormântul soției și cel al fiicei lui erau chiar alături; fuseseră îngropate în Anglia, apoi deshumate și aduse aici, lângă el. Și totuși era singur. Părea s-o aștepte pe Mia. Ca întotdeauna, mormântul lui era plin de ofrande. Flori, pietre, conuri de brad, creioane și stilouri, în memoria operei lui. Mia se îndrăgostise de carte și apoi de autorul ei. Poate de aceea era încă singură, refuzând să aibă de-a face cu orice bărbat care nu se putea compara cu genialul scriitor. *Ai fost a mea*.

Mia se plimba prin grădina de la Old Manse, concepută de Thoreau drept cadou de nuntă pentru Nathaniel și soția lui. Ce n-ar fi dat pentru o iubire ca a lor… Orice. Totul. S-a uitat înăuntru pe geamurile întunecate, acoperite de cuvinte de iubire, apoi s-a întors acasă, străbătând orașul adormit.

***

În curând, zilele au devenit suficient de călduroase ca să poată sta seara în grădină, sub glicina înflorită, de unde priveau lumina blândă, violet ce se răsfrângea peste râu. Constance se însuflețise, susținând că prefera să aibă dureri, dar să fie conștientă decât să fie amorțită de medicamente. Își ținea o pătură pe umeri și uneori părea să ațipească, dar în câteva clipe tresărea și se trezea din nou. Durerea o cufunda în ea însăși. Durerea și gândul că fiecare zi era un dar și că în curând avea să nu mai fie.

Când Sarah a plecat să aducă o carafă cu apă și câteva pahare, Constance a luat mâna Miei într-a ei. Ar fi putut fi ultima ocazie în care să stea de vorbă doar ele două.

— O să ai grijă de ea? a întrebat Constance, îngrijorată că Sarah rămânea singură.

— Bineînțeles, întotdeauna, a asigurat-o Mia.

— Și tu? De tine cine o să aibă grijă?

— Mă descurc singură.

Așa fusese mereu și așa avea să rămână.

— Să nu-ți fie teamă să iubești pe cineva doar din cauza unui bărbat îngrozitor, i-a spus Constance.

— Sunt îndrăgostită de autorul meu preferat. Asta nu se pune?

— Dacă vorbești despre cel care e mort de mult și îngropat, nu ajută prea tare.

Constance știa cât de des merge Mia la cimitir și într-o zi, când făcea curat în camera ei, dăduse peste ediția princeps din *Litera stacojie*. Dedicația era bizară și se întreba dacă nu cumva Mia o scrisese pentru ea însăși sau era o simplă coincidență. Constance avea dureri, simțea că se prăbușește, dar era prea îngrijorată de

viitorul Miei ca să renunțe.

— Uite ce se poate întâmpla când iubești pe cineva, a spus ea.

— Ce anume? a întrebat-o Mia, sperând să-și poată ascunde lacrimile.

— Asta, a răspuns Constance, arătând cu încântare către tot ce le înconjura.

Râul și glicina înflorită în amurg. Sarah, care se întorcea din bucătărie cu o carafă de apă și trei pahare verzi. Căsuțele pentru păsări și aleea pe care o pietruiseră în vară. Tot ceea ce însemnaseră una pentru cealaltă în decursul anilor.

— Ai o viață, a spus Constance.

Acum ea era cea care plângea.

— Pot să fac ceva pentru tine? Orice, a zis Mia.

Părea să aibă o inimă, ceva ce nu-și dorise niciodată, iar acum simțea că i se frânge.

— Draga mea, mi-ai dăruit de o sută de ori mai mult decât mi-aș fi putut dori vreodată. Am fost o familie. Ce poate fi mai important decât asta?

***

Săptămâna următoare, Sarah a sunat-o la șase dimineață. Era o zi de lucru, iar Mia încerca să mai doarmă puțin înainte de a se îmbrăca și a pleca la bibliotecă. La acea oră Manhattanul era liniștit, păsările din grădina învecinată cântau în copacul care creștea acolo de peste 200 de ani. Mia s-a alarmat imediat ce-a auzit telefonul și, cum a răspuns, și-a dat seama că Sarah plânsese. Stătuse trează toată noaptea, așteptând dimineața ca s-o poată suna pe Mia.

— Constance a așteptat să ies din cameră. Mă dusesem să iau vechiul ei exemplar din *Walden*. Îi citeam din el în fiecare seară.

— Vin cât pot de repede.

Mia și-a făcut imediat bagajul. N-avea nevoie de prea multe lucruri, doar de o rochie neagră și de ghetele roșii ale mamei sale.

***

Tulburată, a luat primul tren către Boston, apoi, din North Station, un alt tren către Concord. A trecut pe lângă bibliotecă, îndreptându-se către râu, gândindu-se la momentul când ajunsese prima dată în oraș, la capătul drumului dinspre Blackwell, în timpul căruia nu scosese niciun cuvânt. Când a intrat în casă, a găsit-o pe Sarah plângând în bucătărie, paralizată de durere.

— Nu te uita la mine. Sunt o epavă, i-a spus ea.

— Cu ce pot să ajut?

— Am aranjat totul pentru înmormântare de dimineață.
— O să sun eu pe toată lumea, a spus Mia.

Erau amândouă devastate de durere, dar s-au îmbrățișat strâns și, după o vreme, au încetat să plângă și s-au hotărât să-și facă un ceai. English Breakfast, preferatul lui Constance. Fără lapte, fără zahăr.

— Nu m-am gândit că o să moară de-adevăratelea, s-a pomenit spunând Mia.

— Nimeni nu se gândește că s-ar putea întâmpla cu adevărat. Viața reală e de necrezut. Sufletele ne sunt smulse, carnea și oasele se transformă în țărână, cei pe care-i iubești te trădează, se duc războaie inutile. Totul este îngrozitor. De aceea avem romane. Să găsim un sens în toate astea.

Au ales unul dintre pasajele preferate ale lui Constance din Thoreau pe care Sarah să-l citească la înmormântare. *Nu contează la ce te uiți, contează ceea ce vezi*. N-au mâncat nimic la cină, niciuna dintre ele nu avea poftă de mâncare. Au stat afară, la măsuța din fier forjat, privind râul și au băut câte un martini pentru Constance; era cocktailul ei preferat.

Liliacul începuse să înflorească și toate grădinile din cartier erau îmbrăcate în purpură. Gardul viu de la poarta din spate era acoperit de flori în toate nuanțele de violet. Brotăceii se treziseră la viață, pentru că în amurg se ridicau nori de țânțari și de efemeride, păsările plonjau în apele râului și câmpul înverzit ce se întindea în depărtare se transforma într-un negru-indigo.

Sarah privea stolurile de sturzi albaștri planând deasupra câmpiei, ultimul zbor înainte de căderea întunericului. Stelele începeau deja să străpungă cerul. În scurt timp, bufnițele aveau să înceapă să se audă în copaci.

— Mi-o amintesc mereu pe Constance în prag, așteptându-ne, a zis Mia. Îmi pregătise deja camera de oaspeți și nu s-a îndoit niciodată de mine așa cum ar fi făcut-o alții. M-a primit în viața ei cu brațele deschise.

Mia a început să râdă amintindu-și cât de îndârjită fusese Constance când Joel Davis apăruse în fața bibliotecii, apoi și-au amintit amândouă cât curaj avea, deși era atât de mignonă.

— Cred că, la nevoie, l-ar fi lovit cu cartea pe care o ținea în mână, deși nu era cartonată.

— Am auzit că are probleme cu legea. N-am știut dacă să-ți spun sau nu, a zis Sarah.

Mia a privit-o.

— Trebuia să aflu.

— În sfârșit au deschis o anchetă. Le-a luat ceva timp, a adăugat Sarah.

— Foarte bine. Sper să-l bage la închisoare, unde îi e locul.

— Comunitatea e o religie, așa a susținut și n-a plătit niciodată taxele, iar acum consiliul local i-a cerut să aducă dovezi că într-adevăr deține terenul și pare că n-o poate face. Oamenii lui încep să-și piardă încrederea și mulți au plecat, mai ales cei tineri.

— Mă bucur să aud asta. Sper să plece toți, a spus Mia.

— Încă mai are susținători fervenți care au grijă de fermă, de livezi, dar am înțeles că toate clădirile au fost lăsate în paragină. Lumea zice că nu va mai rezista mult Comunitatea.

Mia s-a întrebat ce-avea să se întâmple cu cimitirul Comunității dacă într-adevăr consiliul local prelua terenul. S-a gândit la Ivy, care se odihnea acolo, printre ferigi. Mia și-a simțit inima deschizându-se și s-a gândit la toate nopțile petrecute aici, pe malul râului, și la toată iubirea pe care Sarah și Constance i-o oferiseră necondiționat. Își dorea ca Ivy să fi știut că, în cele din urmă, ajunsese în sânul unei familii.

— Ție și lui Constance vă datorez totul. Ce m-aș fi făcut fără voi?

— Draga mea, credeam că ai înțeles. Te-ai salvat singură.

***

Înmormântarea lui Constance a avut loc într-o zi de mai neobișnuit de caldă, sub un cer de un albastru-cobalt. A venit multă lume, colegi de la bibliotecă, vecini, copii cărora le citise povești. Sarah și Constance aveau un cerc loial de prieteni în Boston și în Cambridge, majoritatea absolvenți de Wellesley, care au fost la rândul lor prezenți. În capela bisericii albe și mari, Mia a stat pe rândul al doilea, în spatele lui Sarah, între cele două surori ale lui Constance, care regretau anii în care nu fuseseră apropiate de ea.

Sub cerul senin, convoiul a străbătut drumul către cimitir. Nu mai erau multe locuri de veci în partea împădurită a cimitirului Sleepy Hollow, dar domnișoara Allen avusese norocul să găsească unul într-o mică vale umbrită, unde mulțimea s-a adunat tăcută și smerită, deși Sarah le auzea pe surorile lui Constance plângând. Oamenii își șopteau că domnișoara Allen schimbase nenumărate vieți, așa cum o fac adesea oamenii cărților, și era adevărat că pe mulți dintre cei prezenți probabil că nu i-ar fi recunoscut, bărbați și femei în toată firea care găsiseră alinare la bibliotecă, în copilărie. *Am cartea perfectă pentru tine*, le spunea mereu Constance. Și era adevărat.

Mormântul era înconjurat de flori, trimise atât de cei care se aflau acum acolo, cât și de cei care locuiau mult prea departe pentru a putea veni în Concord. O coroană de trandafiri albi de la

o verișoară, buchete imense de liliac de la prietenii lui Constance și ai lui Sarah de la Simmons. În spate, ascuns printre flori, se afla un vas de sticlă plin cu frunze. Mia a simțit în piept un fior de gheață și i-a rugat pe cei de la pompe funebre să-l ia imediat de-acolo.

— Nu-mi pasă ce faceți cu el, duceți-l de-aici.

Nu se uitase atent la frunze, dar știa de la cine sunt.

După slujbă, Mia a așteptat ca toată lumea să-i prezinte condoleanțe lui Sarah. Urmau să se strângă cu toții la han, să bea martini și să mănânce sendvișuri cu *pimento* și brânză la grătar și macaroane cu brânză. În timp ce Sarah le conducea la han pe surorile lui Constance, Mia a rămas lângă rododendronii înfloriți, cu flori violet și frunze lucioase, închise la culoare. Încă nu se simțea pregătită să stea de vorbă cu oameni pe care abia dacă-i cunoștea. Și-a amintit de ziua înmormântării mamei sale, când Joel purtase un costum negru în arșița ce venise pe neașteptate, iar ea refuzase să plece de lângă mormânt.

Se făcea din ce în ce mai cald, iar Mia purta o rochie lungă, neagră și ghetele lui Ivy. S-a gândit că n-ar fi trăit această a doua viață dacă n-ar fi fugit din Comunitate, dacă Sarah nu i-ar fi dat cheia de la bibliotecă, dacă n-ar fi primit-o Constance în inima ei și și-a jurat să nu lase blestemul să se abată asupra lor în persoana lui Joel Davis. S-a cutremurat la gândul că, dacă n-ar fi găsit *Litera stacojie*, restul vieții ei n-ar fi existat.

A preferat să meargă pe jos, încercând să găsească puțină solitudine și umbră, trecând pe lângă Cat's Pond — conceput de Thoreau atât de simplu și de frumos — pe suprafața căruia pluteau nuferi. Thoreau scrisese despre acel cimitir-grădină: *În mijlocul morții, suntem în viață*. A trecut pe lângă mormântul surprinzător de impunător al lui Emerson, un bloc de piatră imens, pe deal, dar a continuat să meargă pe lângă mormântul modest al lui Thoreau pe care scria simplu *Henry*, până a ajuns la piatra funerară a lui Hawthorne. S-a așezat pe iarbă și a ascultat păsările din copaci. Avea la ea *Litera stacojie*, ca să-i aducă aminte că viața merita trăită chiar și în acea zi întunecată. A pus cartea pe mormântul lui Hawthorne. Tot ceea ce era și avea să fie i se datora lui. Fără el n-ar fi existat. Fără el n-ar fi fost nimic, doar o altă fată înecată într-un râu în care toate pietrele erau ca smoala.

Lângă potecile cimitirului creșteau plante sălbatice, caprifoi, zmeură, sânziene, mușchi. Mia și-a pus o dorință: să-l poată cunoaște pe autorul care o salvase la fel de bine cum îi cunoștea cartea. Apoi i s-a părut o prostie, i s-a părut că e prea matură pentru asemenea lucruri, o femeie care stă într-un cimitir și încă mai crede că există magie în lume. A strâns cartea la piept. Aproape că putea simți cuvintele dinăuntru, de parcă fiecare pagină ar fi avut o inimă

care bătea. *Dacă a fost un vis, a fost doar al nostru*.

S-a simțit străbătută de ceva, de parcă aerul ar fi fost electric, de parcă visurile s-ar fi putut împlini în lumea reală. S-a ghemuit și a privit cerul, care, dintr-odată, s-a întunecat, străbătut de un stol de corbi. Părea că pământul se învârte mai repede decât oricând. Brusc, păsările cântau pe ramuri, soarele răsărea și tot ceea ce-și dorise Mia se împlinise în cele din urmă.

---

6 Nathaniel Hawthorne, *Litera stacojie*, Adevărul Holding, București, 2012, traducere de Alexandru Macovescu, p. 193.

7 *Ibidem,* p. 150.

Partea a doua

1837

Capitolul patru
BĂRBATUL DISPĂRUT

Era bărbatul despre care oamenii spuneau că are totul, cu toate acestea, fusese mereu convins că n-are nimic. Era adesea copleșit de tristețe, deși mama și cele două surori ale sale îl adorau. Era extraordinar de inteligent, dar și atât de atrăgător încât, atunci când se plimba prin Salem, femeilor li se tăia respirația. Se spunea că doar Lord Byron mai provoca asemenea reacții în rândul femeilor, dar Byron era cât se poate de conștient de frumusețea sa, în timp ce Nathaniel Hawthorne nu se privea niciodată în oglindă. Era lipsit de vanitate și se temea că în oglindă n-ar fi văzut decât vina familiei sale, pe care o purta pe umeri, rămășițele veninoase ale suferințelor și ororilor provocate de strămoșii săi, o povară care îl apăsa doar pe el. Istoria întunecată a familiei lui l-a determinat să scrie despre păcat și ispășire și să facă tot ce-i stătea în putință ca să răscumpere crimele pe care nu le comisese. Și-a schimbat numele imediat ce-a putut, adăugând litera *w* pentru a se distanța de predecesorii săi; dorea să țină secret trecutul rușinos al familiei. Stră-străbunicul său fusese unul dintre cei mai cruzi judecători în procesele vrăjitoarelor din 1692 și singurul care nu se căise niciodată; el și toți copiii lui fuseseră blestemați de femeile din Salem, iar acum Nathaniel simțea că trebuie să se căiască pentru păcatele familiei.

Începuse să se simtă diferit la vârsta de nouă ani, după ce se rănise la picior. Astfel de incidente pot schimba o viață, dând o cu totul altă întorsătură destinului, o cale pe care nimeni nu-și imaginase că o s-o urmeze. Într-o clipă, era parte din efervescența lumii, iar în următoarea o putea doar privi printre ulmii umbroși, izolat de tot printr-un perete de sticlă. Se rănise la picior într-un joc cu mingea, fiind nevoit după aceea să meargă în cârje și să stea închis în casă aproape doi ani. Nathaniel își petrecuse tot acel timp citind și uneori simțea că fiecare carte e o plută cu care pleca pe mare — un căpitan la fel ca tatăl său, mort prematur, când el avea doar patru ani.

Rana din copilărie îi cauzase schimbări bruște de dispoziție și îi umbrise gândurile, însă în convalescență devenise un observator atent, capabil să vadă ceea ce alții nu reușeau. Percepea cruzimea

lumii mult mai profund decât băieții de vârsta lui, indiferent că era vorba de un fluture prins în pânza unui păianjen, de un om fără adăpost sau de un câine vagabond ce lătra sfâșietor. Atunci a început să inventeze povești, scrise cu lapte, pe care îl numea cerneală invizibilă, pentru că îl interesa să povestească și să-și imagineze, nu să împărtășească poveștile pe care le născocea. Orice-ar fi spus ceilalți, orice-ar fi crezut ei, el era convins că există magie în lume.

Poate că soarta i-a fost pecetluită atunci când s-a născut, pe 4 iulie, într-o zi norocoasă. Mama lui, Elizabeth Manning Hathorne, căreia apropiații îi spuneau Betsy, le-a zis fraților ei că fiul său avea să fie excepțional, independent și unic și că avea să devină un bărbat ca nimeni. Dar în scurt timp avea să se retragă în suferința văduviei, atât de îndrăgostită de cărți, încât și-a învățat copiii să citească aproape imediat ce-au început să meargă. După moartea tatălui, răpus pe mare în 1808 de febra galbenă din Guyana Olandeză[8], familia a fost nevoită să se descurce cu venituri foarte modeste, bazându-se pe generozitatea a doi unchi care îl priveau pe Nathaniel ca pe propriul fiu și se ocupau de toate cheltuielile familiei. Betsy și copiii săi locuiau în Salem cu cei doi unchi, apoi, când și-au dat seama că Maine putea fi un loc vindecător pentru ei toți, au locuit la o fermă, până când unchii le-au construit o casă a lor. Când s-a apucat să muncească, Nathaniel a conceput un ziar scris în întregime de el, pe care l-a numit *The Spectator* și pe care-l distribuia rudelor și prietenilor. În acea perioadă, a început să aprecieze cu adevărat anii petrecuți în solitudine, distanța față de ceilalți care îi conferise abilitatea de a observa și de a simți ceea ce simt alții, ajutându-l să devină scriitor.

În timp ce toți ceilalți băieți patinau și se jucau cu mingea, Nathaniel medita la condiția umană. Avea în sânge predispoziția către melancolie; adesea mama lui se închidea în camera ei, întinsă în pat, evitând lumea într-un fel pe care Nathaniel îl înțelegea, deoarece Betsy nu-și revenise complet după pierderea soțului. Nathaniel îi înțelegea pe cei care sufereau din cauza unei pierderi. Atunci când doi soți din Maine au murit înghețați, căutându-se unul pe celălalt în timpul unei furtuni de zăpadă, iar unchiul Richard l-a adoptat pe unul dintre orfani, Nathaniel a scris o odă închinată iubirii și devotamentului acelui cuplu. Lucra toată noaptea neobosit, iar cele două surori ale lui au înțeles că, indiferent dacă asta era sau nu de bun augur, viitorul lui Nathaniel se contura limpede. Fratele lor avea să devină scriitor.

***

La Bowdoin College, Nathaniel a avut prieteni apropiați, cu toții bărbați predestinați să devină bogați și faimoși. Longfellow, care intrase la facultate la cincisprezece ani și era cu câțiva ani mai mic decât Nathaniel, nu obișnuia să meargă prin taverne și să se distreze, dar numeroși alții erau mult mai dispuși să savureze timpul petrecut la Bowdoin. Printre ei se număra și Horatio Bridge, alături de care Nathaniel mergea să pescuiască și să înoate în lacurile și iazurile reci ca gheața, și Franklin Pierce, de care Nathaniel era poate cel mai apropiat și care mai târziu a devenit președinte. Cu toate acestea, Nathaniel nu s-a lăsat influențat de prietenii săi care tânjeau după autoritate și putere, deși avea un potențial nemărginit, o minte sclipitoare și o frumusețe pe care niciodată nu și-o recunoștea. Indiferent ce-ar fi spus ceilalți, el nu-și dorea decât să fie scriitor. Fusese visul lui de când învățase să citească și era tot ce-și dorea, deși prietenii îi spuneau că nu-și folosește la maximum potențialul. Îl întrebau dacă într-adevăr voia să-și petreacă timpul singur, cu o foaie de hârtie și un creion, izolat de toți ceilalți.

Nu vezi ce efect ai asupra femeilor? Ai putea s-o ai pe oricare dintre ele dacă ți-ai dori. Ai putea avea un viitor care ne-ar face invidioși pe toți. Ești special și o știm cu toții. Ești unic. Dragul nostru prieten care nu se vede așa cum este.

Pe Nathaniel îl amuzau aceste afirmații și nu le povestea niciodată prietenilor întâmplările stranii prin care trecea, pentru că se pare că îi era destinat să cunoască puterile magiei. De două ori văzuse fantome, dar nu spusese nimănui nimic. Prima dată la Athenaeum, în Salem, când zărise un bătrân stând într-un fotoliu, care apoi dispăruse brusc. Nathaniel a descoperit că unul dintre finanțatorii bogați ai bibliotecii chiar murise în acel fotoliu, un spirit despre care se spunea că refuză să părăsească locul pe care îl iubise atât de mult.

Altădată, când se pregătea să meargă la pescuit, o femeie într-o rochie albastră stătea pe iarbă, udă din cap până-n picioare ca și cum ar fi înotat și, în timp ce el o privea, rochia ei devenise o adiere, iar ea dispăruse încetul cu încetul, fără a-și lua privirea de la el. La scurt timp, unchiul său îi spusese că o femeie în rochie albastră se înecase, exista și o fantomă pe care localnicii o numeau Sirena. Nathaniel a scris un poem pentru ea și a continuat să viseze nimfe, creaturi mitologice cu nuferi împletiți în păr; adesea se trezea din aceste vise excitat, copleșit de dorință. Odată, în timp ce se plimba prin pădurile îndepărtate din Maine, a întâlnit o ghicitoare care aduna vreascuri pentru foc. S-a gândit că e mai bine s-o evite, dar, când l-a văzut, femeia a căzut în genunchi, apoi și-a ridicat privirea, vrăjită parcă. *Ești om sau înger?* l-a întrebat ea, iar el

a răspuns: *Sunt un simplu om. Un om care se simte adesea pierdut*, a adăugat el în gând. *Un om care nu pare să-și găsească locul în lume.*

***

Nathaniel se simțea adesea un bărbat care vorbește cu sine însuși într-un loc întunecat. Era singuratic și se plimba noaptea pe străzi, înlănțuit de ceea ce el numea *solitudinea lui blestemată*. Se închidea în casă zile în șir, acceptând că spiritul său întunecat e o trăsătură de familie. Sora lui mai mică, Louisa, îndrăgită pentru bunătatea și dorința de a-și ajuta familia, era la rândul ei retrasă, dar el era mai apropiat de sora mai mare, Elizabeth, căreia îi spuneau Ebe, nume de alint pe care i-l dăduse Nathaniel când era prea mic să-i poată pronunța numele. Și Elizabeth fusese un copil sclipitor, despre care se spunea că începuse să meargă și să vorbească de la nouă luni. Avea o inteligență extraordinară, citise Shakespeare de la doisprezece ani și detesta să facă orice nu avea legătură cu scrisul și cu cititul, deși nu prea putea să aleagă, cineva trebuia să se ocupe de treburile casei. Dar Nathaniel era unicul fiu și avea o chemare, iar asta l-a salvat; era un cititor devenit scriitor, așa cum se întâmpla adesea când oamenii se îndrăgosteau de povești și erau salvați de paginile unui roman.

Nathaniel a scris un roman intitulat *Fanshawe*, început pe când era la Bowdoin și, cum nimeni nu dorise să-l publice, îl publicase singur, cu o sută de dolari, la vârsta de douăzeci și patru de ani. N-a fost surprins că, în afară de familie și de prieteni, foarte puțini i-au citit prima încercare literară, pe care a regretat-o de îndată ce a văzut-o tipărită, observându-și doar greșelile ori de câte ori o răsfoia. Spera să fie dată uitării, în ciuda câtorva cronici pozitive din partea criticilor. Înclina să creadă că cei care îi lăudaseră cartea fuseseră beți sau torturați de vinovăție după prea multe recenzii negative la adresa altor scriitori.

Singur în camera lui întunecată, pe care n-o părăsea zile sau chiar săptămâni la rând, era stăpânit de sentimentul ratării. Ieșea doar ca să meargă la biblioteca din Salem, unde a citit peste o mie de cărți în doisprezece ani, scriind cât putea de mult despre literatură și istorie, plecând din Salem doar vara pentru a călători cu unchii săi pe valea râului Saco, în munții White sau la Martha's Vineyard, pentru că îi era imposibil să scrie pe o asemenea arșiță, și adevărul era că, odată ce începea, scrisul părea să-l posede, de parcă aceea era viața adevărată, iar cea de acasă, doar un vis.

Pe timpul verii, Hawthorne părea o cu totul altă persoană. În păduri își găsea inspirația, iar înclinația spre solitudine devenea tot mai puternică. *Am trăit în Maine ca o pasăre a cerului*, își amintea

mai târziu, *atât de desăvârșită era libertatea de care mă bucuram*. Vara nu scria și ieșea din pielea băiatului de la fereastră, devenind bărbat, cu dorințele unui bărbat. Timiditatea care îl stăpânea de obicei se evapora peste vară, iar cei care îl cunoșteau atunci vedeau un om complet diferit de bărbatul chinuit din Salem. Era bun la sport, un pescar desăvârșit și lega prietenii de durată, care adesea duceau la nopți zgomotoase petrecute în tavernele din jurul lacului Sebago, din Maine.

Cu fiecare an devenea tot mai atrăgător, cu părul des și negru și ochii cenușii, pătrunzători, care, în funcție de lumină, puteau să pară violet sau albaștri, cu trăsături puternice, cu buzele pline, care se curbau când zâmbea, cu pomeții proeminenți. Îi plăcea să vorbească și îi plăceau femeile, care erau atrase de el ca de un elixir pentru suflet și, nefiind conștient de farmecul său, aproape că s-a logodit de câteva ori. S-ar fi putut trezi prins într-o căsnicie nefericită dacă unul dintre unchii săi, Robert Manning, care îi era ca un tată și nu avea o familie a sa, nu l-ar fi luat deoparte să-i spună:

— Gândește-te înainte să acționezi, băiete, altfel vei ajunge căsătorit cu o străină. Vrei să te trezești lângă această femeie în fiecare dimineață pentru tot restul vieții?

Nathaniel trăia în două lumi: cea a scrisului și cea a casei aglomerate, căreia îi spunea cuibul bufniței. Unchiul său Robert era pomicultor, expert în fructe și cunoscut pentru miile de soiuri de peri pe care le cultiva în livezile sale. Robert lucra la faimoasa lui *Carte a fructelor* și insista că un scriitor poate să trăiască o viață dincolo de cărți. Avea planuri mari pentru nepotul său și își făcea griji că acesta era prea cufundat în propria sa minte. Într-o clipă era prezent, implicat în conversație, iar în următoarea părea să se afle în spatele unui perete de sticlă, ca atunci când era copil, chiar dacă nu mai exista nimic care să-l despartă de restul lumii. Se certa cu unchiul său în legătură cu viitorul lui, susținând că nimeni nu putea fi contabil și poet deopotrivă, iar el își dorea să fie poet.

Robert și-ar fi dorit ca Nathaniel să se trezească din visurile și fanteziile sale și să pășească în lumea plictisitoare a cifrelor și a celor care n-aveau răbdare pentru povești. Nimeni n-a observat că Elizabeth devenea tot mai absentă din cauza restricțiilor cu care se confruntau tinerele în acea vreme. Nu putea să meargă la facultate sau să lucreze ca bibliotecară, să-și găsească alesul dacă nu era aleasă sau să-și hotărască singură soarta. Se întreba cum ar fi să trăiască alături de un străin într-o cameră închiriată, fără să se gândească la posibilele consecințe, un copil nedorit, o reputație distrusă sau excluderea din familie și din societate pentru tot restul vieții.

Și eu am visuri, i-a spus fratelui ei. *Dar asta nu înseamnă nimic*.

Nathaniel era mai norocos decât ea, i se permitea să aibă o educație și o carieră, iar pe Elizabeth o înfuria că nu-și putea găsi fericirea. Vânduse câteva sute de exemplare din cartea lui, înainte ca editura să dispară, dar nu era suficient ca să-și susțină familia, iar unchiul său l-a chemat la o discuție și i-a spus că e timpul să lase visurile deoparte. La acest capitol, frații Manning se arătau de acord; pragmatismul era totul, baza pe care își clădiseră averea. Când Richard s-a stins din viață, lăsând în urmă nouă copii, Robert a continuat să fie ca un tată pentru Nathaniel, ba chiar prietenul de nădejde la care apela nepotul său.

— Vine o vreme când trebuie să renunți la visuri, i-a explicat Robert. Muncesc pentru că trebuie. Mergem înainte, chiar dacă uneori întâmpinăm piedici.

Elizabeth era partenera de discuție perfectă pentru Nathaniel, admira munca fratelui ei, dar nu se temea să o pună sub semnul întrebării cu observații inteligente. Îi oferea mereu cele mai drastice critici, dar și cea mai puternică susținere. Nathaniel spusese odată: *Singurul lucru de care mă tem este să fiu ridicol în ochii lui Elizabeth*. Când a înființat o revistă, sora lui mai mare a contribuit la rândul ei, dar articolele erau publicate sub semnătura lui, pentru că astfel de ocupații nu erau considerate potrivite pentru o femeie. După părerea lui Nathaniel, Elizabeth era mult mai inteligentă decât el, ceea ce îi sporea deznădejdea.

— Eu nu pot găsi niciodată cuvintele potrivite, i se plângea el.

Una dintre marile lui probleme era că se grăbea să renunțe la ceea ce scria, considerând că textele respective erau lipsite de imaginație. Elizabeth i-a spus că judecata le ruinase familia în trecut și că nu trebuia să se judece atât de aspru.

— Nu doar cuvintele îți vor face scriitura minunată, ci și empatia. Simți ce simt ceilalți și vezi ceea ce-ar vedea ei. Ești în toate personajele tale, iar ele sunt în tine, indiferent că sunt bărbați sau femei, tineri sau bătrâni. Asta e mai mult decât un talent, e un dar, i-a spus Elizabeth.

În timp ce scria cu fervoare, Nathaniel devenea una cu personajele pe care și le închipuise și se transforma întru totul în acele ființe umane imaginare, de parcă sufletele lor s-ar fi strecurat în sufletul lui. După ce lăsa jos penița, se simțea timp de câteva ore pustiit, melancolic, în derivă, până când adevăratul lui sine se întorcea la el, revenind ca un spirit captiv în eter, o ființă care ar fi putut dispărea dacă nu era atent.

Când prietenul său Franklin Pierce venea în vizită, mergeau în port, o zonă periculoasă unde se descărcau vasele cu ceai și mătase aduse din China și unde marinarii beau rom jamaican. Și cei doi

tineri beau, dar Nathaniel avea mereu grijă să nu ajungă să facă ceva cu adevărat nesăbuit. Să nu se arunce de pe doc în apa rece ca gheața. Să nu fumeze opiu în încăperi ascunse. Adesea femeile încercau să-l seducă, chiar și cele care de obicei voiau să fie plătite i se ofereau. Nathaniel nu știa cum se poartă ceilalți bărbați, dar el nu-și refuza nicio plăcere carnală și deseori femeile voiau mai mult. Era înger și demon deopotrivă, i-a spus una, adică exact ceea ce își dorește o femeie cel mai mult.

El și Franklin mergeau adesea în pădure, unde femei de o anumită factură dansau pentru bani, îmbrăcate sumar, iar bărbații beau până când ajungeau în brațele vreuneia dintre ele sau până când își pierdeau cunoștința. Lui Pierce i se spunea Frumosul Frank, dar, pe lângă Nathaniel, nu avea nimic remarcabil. Franklin era politician, așa că nu i se părea neobișnuit ca un bărbat să aibă două fețe. Femeile erau nelipsite din aventurile lor nocturne, dar Nathaniel era singurul care le asculta poveștile devastatoare despre copiii la care fuseseră silite să renunțe, despre părinții care nu voiau să aibă de-a face cu fiicele lor desfrânate. Se întorceau acasă spre dimineață, iar Nathaniel dormea adesea în curte, pentru ca surorile și mama lui să nu-l audă intrând în casă și să-i pună întrebări. Îl lăsa pe Franklin să doarmă în coliba din grădină, iar el se cuibărea lângă trandafirii îmbobociți, flori stranii care înfloreau în alb și roșu.

La douăzeci și patru de ani, Franklin fusese ales în adunarea legislativă a statului New Hampshire și plănuia deja să candideze pentru Senat. Își dorea să lucreze alături de prietenul său, încerca să-l convingă să intre în politică, dar Nathaniel râdea. Era mult prea rezervat și taciturn.

— Să le vorbesc mulțimilor? Nu prea cred. E mai bine pentru mine să stau singur în cameră.

— Nu te vezi așa cum ar trebui. Eu cred că e chiar invers. Oamenii sunt atrași de tine. Și femeile, și bărbații.

— Femeile nu mă cunosc. E doar o pasiune de moment, i-a răspuns Nathaniel, în timp ce stăteau întinși pe iarbă, ascunși în umbrele dimineții, conștienți că aveau să doarmă cel mult o oră sau două.

— Nu e nimic în neregulă cu asta, dar nu e adevărat, e mai mult.

Pierce s-a gândit la prietenul său cu inimă mare, naiv când venea vorba de aspectele alunecoase ale vieții.

— Ai putea fi un bun politician dacă ai renunța la poveștile tale.

Unchiul Robert se căsătorise de curând, la o vârstă destul de înaintată, iar Nathaniel lipsise de la nuntă. Îi scrisese să-și ceară iertare, neavând curajul să-i spună că pur și simplu era prea ocupat cu scrisul. Cum ar fi putut să-i explice că nu alegi să fii scriitor, că

scrisul te alege pe tine? Aventura din acea seară devenea deja în mintea lui o poveste despre incursiunea unui tânăr în pădure și pierderea inocenței sale. A început să scrie noaptea, nu pe hârtie, ci în minte. Iar când, în cele din urmă, s-a așezat la birou cu penița în mână, povestea s-a revărsat din el ca o avalanșă. Totul se petrecea în Salemul strămoșilor săi, pentru că viețile lor blestemate stăteau la baza multora dintre poveștile lui, iar când a fost chemat la cină și Elizabeth l-a întrebat de ce are noroi pe pantofi și crenguțe în păr, de ce Franklin Pierce, care în curând avea să fie senator, dormise toată ziua în coliba din grădină, printre răsaduri de fasole și saci de pământ, Nathaniel nu a mințit când a răspuns că n-avea nici cea mai vagă idee.

***

Poveștile și eseurile sale au apărut în tot mai multe publicații, iar în primăvara lui 1837, când avea treizeci și doi de ani, i s-a publicat cel de-al doilea volum, intitulat *Twice-Told Tale*, care a primit recenzii favorabile, inclusiv de la fostul său coleg Longfellow, acum faimos, care l-a numit opera unui geniu. *Să dăinui pentru totdeauna, carte minunată, minunată!* Au existat și alte voci care au considerat cartea remarcabilă, numindu-l pe Hawthorne un geniu american. Chiar și Edgar Allan Poe, care arareori lăuda pe altcineva în afară de sine însuși, a scris că *domnul Hawthorne era original din toate punctele de vedere*. Acesta a fost momentul în care Nathaniel a adăugat litera *w* la numele său, sperând să se distanțeze de istoria familiei și de orice consecință a blestemului aruncat asupra lor în timpul vânătorii de vrăjitoare; cu toate acestea, cartea s-a vândut în doar puțin peste 600 de exemplare, iar când editura a dat faliment, foarte puțini o citiseră. Hawthorne a văzut în asta un alt eșec. Acum scrisul i se părea chinuitor și uneori se închipuia pescar pe malul lacului Sebago, deoarece, în copilărie, să dispară în pădure fusese o plăcere desăvârșită.

Iarna dinainte de publicarea volumului de povestiri fusese deosebit de sumbră, Nathaniel ieșise rareori din camera sa, scriind de parcă însuși actul scrisului ar fi putut șterge eșecurile trecutului său. Tristețea profundă ce-l cuprinsese abia dacă îi permitea să observe lumina zilei. Acum, în sfârșit, se întrezăreau primele semne ale primăverii, iar solitudinea lui acaparatoare luase sfârșit, dar nu așa cum se așteptase. În luna mai, când liliacul din grădină înflorea în bulgări de un violet-închis, viața lui Nathaniel s-a schimbat, așa cum se schimbase în ziua în care împlinise nouă ani și viitorul i se destrămase. Doar că acum ajunsese să creadă că viața lui se

desfășura de partea corectă a panoului de sticlă, că era chiar acolo, așteptându-l și că tot ce trebuia să facă era să iasă pe ușă.

S-a întâmplat după o noapte în care Nathaniel visase că murise și că era dus la groapă într-o trăsură neagră, trasă de un singur cal negru. Visul fusese atât de puternic, încât simțise că inima i se oprise cu adevărat. Zăcea în sicriu, învăluit în negru și, deși nu avea voce, se străduia să strige. Când s-a trezit dintr-odată, nu și-a putut stăpâni urletele. Respira greu, brusc copleșit de convingerea că trebuia să înceapă să trăiască, că timpul pe pământ era îngrozitor de limitat; trecea cât ai clipi. Nu-și trăise viața, existase pur și simplu.

Surorile lui Nathaniel se treziseră din cauza țipetelor lui și băteau la ușă, îngrijorate că se simțea rău. Era foarte devreme, nu era nici ora cinci, și nicio stea pe cer. Nathaniel trebuia să meargă la pescuit de păstrăv cu unchiul său, în New Hampshire, dar nu-și mai putea închipui astfel de ocupații mărunte. În acea dimineață întunecată, se simțea el însuși ca un pește, prins în năvodul unor închipuiri stranii. A încercat să-și alunge visul și a reușit în cele din urmă să se ridice din pat, dându-și seama că adormise îmbrăcat.

— Sunt bine. Lăsați-mă-n pace, a bâiguit el.

Nathaniel a coborât scările în grabă, și-a luat haina neagră și a ieșit din casă în dimineața întunecoasă, așa cum făcea adesea. În toate grădinile pe lângă care trecea, liliacul era înflorit, întregul Salem părea în floare. Lăsând orașul în urmă, a intrat în pădure, în scurt timp fiind înconjurat de ferigi. Se simțea incredibil de viu, își simțea bătăile inimii în tot corpul. Scria despre mistere, despre miracole ce se puteau întâmpla, despre ispășire și damnare, iar acum i se părea că hoinărește printr-o poveste din propria carte.

Aerul dimineții era umed, păsările ciripeau, vrăbiile și rândunelele se trezeau la viață în desiș. În primele fâșii de lumină palidă, parfumul dulceag părea să-l amețească în timp ce străbătea potecile cunoscute. Simțea că întreaga lume se transfigurase și că el e un simplu somnambul, captiv într-un vis. Mai umblase prin somn și înainte, odată în Maine, când mersese cu cortul, împreună cu unchiul său. Stătuse pe malul unui lac întunecat, când îl auzise pe Robert strigându-l.

— Nu mai face niciun pas! îi poruncise unchiul său.

Și acelea fuseseră cuvintele care îl treziseră.

S-ar fi putut îneca, la fel ca Sirena despre care se spunea că bântuie lacul, dacă unchiul său nu l-ar fi prins de umăr să-l tragă de pe mal.

— Nu-ți dai seama unde ești, băiete? îl întrebase Robert, aproape zguduindu-l. Trebuie să faci diferența dintre lumea viselor și lumea care ne aparține.

Dar acum nimeni nu-i striga să se oprească, nimeni nu-l prindea de umăr să-l tragă înapoi, așa că a continuat. Simțea furnicături în degete, cum i se întâmpla uneori înainte să se așeze la birou să scrie. Ca să-și dea seama în care dintre lumi se afla, a smuls o frunză dintr-un stejar. Degetele sale au devenit lipicioase și verzi de sevă, iar când a lăsat frunza să cadă, aceasta a plutit către pământ la fel de reală ca oricare alta. Nu era un vis, asta era clar, iar el nu era somnambul.

În jur roiau musculițe, iar Nathaniel le alunga cu mâna, prea reale și foarte enervante pentru gustul lui. Poveștile lui aveau loc adesea într-o lume în care era imposibil să faci diferența între vis și realitate, iar acum părea că-și privește scriitura prinzând viață, de parcă ar fi intrat într-o lume în care totul era posibil și în care legile naturii nu se aplicau.

În timp ce stătea cu brațele încrucișate la piept, un tablou straniu i-a apărut în față. O femeie cu părul lung și roșcat dormea în iarbă. Nu se auzea niciun sunet, în afară de corbii din pini, nu se zărea nicio umbră în afară de cea a norilor plutind pe cerul luminos. Și-a dus mâna streașină la ochi s-o vadă mai bine. Lumina se strecura printre ramurile copacilor, iar aerul era atât de dens, încât îl amețea. Un dor fără nume îl atrăgea către acea femeie. Era o viziune și totuși nu visa. Ca să se asigure că se află în lumea reală, și-a înfipt unghiile în carne și a simțit durerea. Era viu și treaz, stătea în umbra unui pin noduros și inima îi bătea cu putere.

Femeia purta o rochie neagră și ghete roșii și ținea la piept o carte, iar Nathaniel nu putea să nu se întrebe dacă el o inventase, așa cum făcea cu personajele lui, doar din cuvinte și emoție pură. Poate că urma să se destrame într-o dâră de cerneală pe hârtie, iar el avea să fie nevoit să adune din iarba înaltă cuvintele care o plămădiseră. Apoi ea a deschis ochii, iar Nathaniel a înțeles adevărul: femeia era reală.

---

8 Actuala Republică Surinam.

Capitolul cinci
UMBLĂM NEVĂZUȚI

Mia l-a văzut pe bărbatul atrăgător de lângă pin, i-a văzut părul des și lung aproape până la umeri, i-a văzut fața nerasă. A simțit o atracție instantanee, de parcă l-ar fi cunoscut de-o viață. Nathaniel a privit-o cu ochii mijiți, bănuitori, de parcă ar fi fost un spirit menit să-i facă rău. El purta o haină neagră și o cămașă albă descheiată la câțiva nasturi, pentru că ziua promitea să fie caldă, iar soarele se înălța tot mai sus pe cer. Luna mai era cea mai frumoasă perioadă a anului în Salem, Massachusetts, mai ales după o iarnă aspră, cu săptămâni nesfârșite de zăpezi și îngheț, cu vântul nordului năpustindu-se de pe mare în rafale. Acum întreaga lume era din nou verde. Crinii galbeni și clopoțeii erau în floare, iar pe pajiști iarba crescuse înaltă. În timp ce stătea întinsă pe câmpul înmiresmat, cu albine zburând în jurul ei, Mia știa că făcuse exact ceea ce-și dorise să facă de când avea cincisprezece ani. Îl găsise pe autorul preaiubitei sale cărți.

— Te-ai rătăcit? a întrebat-o Nathaniel.

În sfârșit îi auzea vocea pe care simțea că deja o cunoaște!

La rândul său, Nathaniel simțea că se rătăcise în acea dimineață, deși venea aici adesea. Obișnuia să hoinărească în zori și la apus, pentru a nu se întâlni cu nimeni. Nu-i plăcuseră niciodată discuțiile despre nimicuri; de cele mai multe ori, era prins într-o lume a ficțiunii și nu voia să fie întrerupt. Nathaniel credea că știe toate cărările ce străbăteau pajiștea către pădure, credea că avea să fie singur, la fel ca în fiecare zi, având alături doar vrăbiile, corbii și, din când în când, dacă pășea îndeajuns de ușor, câte-o căprioară. Dar astăzi totul părea acoperit de un văl de magie, tot ceea ce cunoștea arăta diferit, de parcă lumea însăși s-ar fi deschis ca să-l lase să vadă ceea ce nu mai văzuse până atunci. Era aici și doar aici, nu într-o poveste pe care o crea, nici într-un articol pe care urma să-l scrie pentru vreun ziar, ori schițând intriga vreunui roman. Se afla aici, înconjurat de verdeață și auzea zumzetul albinelor. Femeia îl privea cu ochi mari, iar el s-a întrebat dacă nu cumva e lipsită de darul vorbirii. Și totuși l-a privit îndelung în ochi, neînfricată. Oare prinsese viață vreuna dintre ființele despre care scrisese? Poate că era o fantomă, condamnată să hoinărească pe vecie sau o femeie

părăsită de soțul ei ori o vrăjitoare, o creatură mitologică umblând pe pământ. În scrierile lui, femeile erau adesea personaje principale, independente, inteligente, mai sincere cu propriile sentimente și cu lumea înconjurătoare decât bărbații de lângă ele.

Nathaniel s-a uitat mai atent la cartea pe care o ținea tânăra. O strângea la piept ca pe o comoară, ceea ce, credea el, era adevărat, cărțile erau mereu o comoară. Bogățiile puteau dispărea, dar cuvintele dăinuiau.

— Ce ții la piept? a întrebat-o, mereu curios să afle ce citea cineva.

Credea că e posibil să vezi în sufletul cuiva dacă știai ce cărți contează pentru el.

— E cartea mea, a spus Mia, parcă simțindu-se acuzată de furt.

Părea deopotrivă visătoare și alarmată, ca și cum ar fi fost trezită dintr-un somn profund, iar acum era aici, lipsită de apărare, pe o pajiște.

Nathaniel nu-și dorea s-o supere în niciun fel.

— Nu vreau să mă cert cu tine, a asigurat-o el.

Ar fi putut foarte bine să se afle acolo ca să-l blesteme, la fel cum fuseseră blestemați strămoșii lui. Poate că familia ei avusese în trecut o legătură cu a lui și o vrăjitoare se număra printre strămoșii ei, iar ea voise să-l găsească doar ca să-l facă să plătească pentru păcatele stră-străbunicului său. Oare îl așteptase să apară ca să poată revărsa asupra lui magia ei neagră sau destinul îl adusese pe această pajiște? În plimbările sale, Nathaniel căuta adesea locurile unde odihneau vrăjitoare, sperând să ispășească greșelile familiei sale printr-o rugăciune sau lăsând flori de câmp pe pământul ce părea un mormânt fără piatră funerară. Se întreba pe cine întâlnise, pentru că această femeie purta ghete roșii, iar în poveștile populare se spunea că cei care poartă încălțări roșii practică vrăjitoria.

— E o poveste pe care aș putea-o cunoaște? a întrebat el, mereu în largul lui când vorbea despre cărți, deoarece literatura însemna mai mult decât viața, care părea un tunel întunecat din care nu putea ieși.

— Tu ai scris-o, i-a răspuns ea, arătându-i cartea cu copertă maro și litere aurii.

— Puțin probabil. Mai ales dacă e bună, a replicat el, râzând.

— E îndeajuns de bună ca să-mi fi schimbat viața.

— Sunt sigur că te înșeli.

În acea zi, în fața Miei, Nathaniel avea puțin peste treizeci de ani și deja se considera un scriitor ratat, neavând nici cea mai vagă idee despre ce avea să devină. Acum, că se afla atât de aproape de el, Mia se întreba dacă nu cumva ar fi o greșeală să-i spună ceva despre viitorul lui. Odată ce afla cum avea să-i fie opera, poate că aceasta ar fi fost schimbată pentru totdeauna. Mia a rămas tăcută,

studiindu-l cu atenție. Nathaniel era înalt și suplu, cu ochi ce păreau să-și schimbe culoarea, de la cenușiu la violet, genul de bărbat care habar n-avea cât e de atrăgător sau în ce fel frumusețea lui poate atinge o femeie.

Era o întâlnire stranie, pentru că Nathaniel nu știa nimic despre Mia, dar ea îl cunoștea atât de bine, încât i-ar fi putut povesti viața în cele mai mici detalii, dacă i s-ar fi cerut. Știa cum istoria familiei lui influențase soarta surorilor sale, care nu se căsătoriseră și nu avuseseră copii, și pe a mamei lui, care abia dacă ieșea din camera ei, și cum Nathaniel se izolase aproape zece ani înainte de-a se întâlni în acea zi, scriind cu disperare în ceea ce el numea cuibul bufniței, la fel cum știa că Melville avea să ajungă să-l idolatrizeze, poate chiar să se îndrăgostească de el, dedicându-i *Moby Dick*. În semn de admirație pentru geniul său. Știa cu cine avea să se căsătorească, știa numele și datele de naștere ale copiilor săi, la fel cum știa și data la care a fost publicată *Litera stacojie*, pe 16 martie, de ziua ei, în anul 1850. Și, cel mai rău, știa data la care el avea să moară. Iar acum, când îl avea în față, știa că ea nu trebuie să fie acolo. Deja era ceva între ei, el o privea de parcă o stea coborâse de pe cer ca să-i lumineze calea prin acest loc, potrivit doar pentru vrăbii și flori de câmp, nu pentru asemenea întâlniri bizare, genul de întâlniri care să-l facă să uite că plănuise să-și petreacă ziua la masa de scris, în dezordinea și întunericul din casa pe care o numea Castelul Mohorât.

Mia îi citise mare parte din romane stând vara în grădina din Old Manse, în Concord, odată îndrăznind să se strecoare în casă, simțindu-se atât de în largul ei, încât adormise pe divanul de catifea verde din biroul lui Hawthorne. Acum se simțea tulburată în prezența lui, copleșită de tot ceea ce el era, de tot ce avea să fie într-o zi și de tot ce avea să însemne pentru viața ei. Povestea ispășirii și iubirea nesfârșită a unei mame pentru copilul ei o făcuseră pe Mia să regândească tot ce plănuise și o treziseră dintr-un coșmar.

Acum timpul își schimbase cursul, iar Mia fusese purtată înapoi, de parcă ar fi pătruns într-o furtună. Pentru o clipă, a părut atât de temătoare, încât Nathaniel s-a gândit că poate avea să se întoarcă și să fugă, dar apoi și-a dat seama că și ea era la fel de curioasă ca și el, zăbovind la umbra copacilor înalți, cu ochii atât de întunecați, aproape negri. Părea să privească direct în sufletul lui, iar el nu reușea să-și ia ochii de la ea.

— Te pot conduce acasă? a întrebat-o, dorindu-și să nu se mai întoarcă niciodată acasă, profund intrigat de acea străină.

— Nu e posibil, a spus Mia repede.

Nu avea casă și poate că pădurea trebuia să-i țină locul.

Nathaniel a părut dezamăgit de răspunsul ei, așa că Mia a adăugat:
— E imposibil să faci asta.
— Și atunci cum ai ajuns aici? a întrebat-o el zâmbind, încercând s-o liniștească. Ai apărut ca prin magie.
— Nu sunt sigură. Poate.
Nathaniel a început să râdă, apoi a văzut că ea e serioasă.
— Vrei să spui că suntem vrăjiți?
— Ar fi atât de îngrozitor?
Ce-i drept, magia era prezentă în tot ce scria Nathaniel; fantomele și locurile bântuite, păcatele și sacrificiile nu îl înspăimântaseră niciodată. Se considerase întotdeauna un apărător al femeilor nedreptățite, mai ales al celor învinuite de vrăjitorie, așa că de ce s-ar fi temut de o vrăjitoare adevărată, care avea magia la picioare? Și totuși simțea ceva straniu, nu chiar frică, ceva mai aproape de dor, așa cum se simțea când voia ceva ce nu s-ar fi așteptat niciodată să obțină, așa cum se simțea când privea pe fereastră în copilărie și întreaga lume părea de neatins.
— Nathaniel, mi-aș dori să-ți pot spune mai multe. Dar nu sunt sigură că ar fi înțelept.
— Deci mă cunoști? a întrebat el cu însuflețire, pentru că, evident, ea îi știa numele, ceea ce era straniu.
Cu siguranță, dacă s-ar mai fi întâlnit, el n-ar fi uitat-o.
Chipul Miei era solemn.
— Am venit dintr-o altă epocă doar ca să te cunosc.
— Dintr-o altă epocă? a spus Nathaniel precaut, întrebându-se dacă nu cumva era mai bine să-și ia rămas-bun și să plece.
Poate că unchiul său avusese dreptate când îi spusese să-și găsească o slujbă serioasă, să intre în afacerea de familie și să renunțe la prostia de a trăi în propria imaginație. *Lumea te așteaptă*, îi spusese mereu Robert. *Și totuși tu te izolezi.*
Oare era posibil ca toți anii petrecuți visând și scriind să-l fi adus în pragul nebuniei, iar acum mintea să-i fi scăpat de sub control, să vadă ceea ce era imposibil de văzut și să audă ceea ce nu putea fi adevărat? Dacă nu avea grijă, ar fi putut sfârși ca unul dintre acei bieți oameni de la docuri, marinari ale căror vieți dure, cu băutură în exces îi transformaseră în niște lunatici incapabili să facă altceva decât să rătăcească pe străzi, bolborosind fără sens, cerșind, fără să mai poată deosebi realitatea de fantezie. Nathaniel îi compătimise mereu, deși se considera foarte diferit de ei, un bărbat rațional a cărui lume se deschidea când începea să scrie. Acum se întreba dacă nu cumva acele lumi erau una și aceeași, iar el pășise într-una dintre închipuirile sale.
Tânăra încă ținea cartea la piept, ca pe o comoară abia dezgropată, ceea ce o făcea și mai interesantă pentru Nathaniel,

căruia îi era și mai greu să se îndepărteze fără să afle mai multe. Cel mai mult le admira pe femeile care iubeau cărțile. Avea încredere în viziunea femeilor asupra lumii, în capacitatea lor de a simți compasiune, atunci când bărbații păreau preocupați doar de propriile nevoi. Își dorea cu adevărat ca în următoarea mie de ani toate guvernele să fie conduse de femei, pentru că bărbații distruseseră lumea, chiar și strămoșii lui, bărbați care obținuseră puterea și se luptaseră s-o păstreze, indiferent pe cine-ar fi rănit sau ruinat. Nathaniel își dorea să fie un altfel de bărbat, dacă era posibil, dacă nu-i era deja sortit să fie cine era și să facă ce urma să facă. Avea o inimă mare și rănită, iar sora sa, Elizabeth, îi spusese întotdeauna că este exagerat de emotiv, dar el se întreba dacă într-adevăr exista așa ceva.

În afară de cartea pe care o avea cu ea și de inteligența evidentă, nu știa nimic despre tânără. De obicei, nu se simțea în largul lui să discute cu străinii, dar în acea zi era diferit. Părea că o vrajă se revărsase asupra lor când au început să se plimbe împreună și s-a simțit transfigurat. Ea îi înșira detalii despre viața ei, despre facultatea la care mersese, dar el știa că e imposibil ca femeile să intre la facultate sau să predea. Îi făcea plăcere să discute cu surorile lui, mai ales cu geniala și bătăioasa Elizabeth, dar să stea de vorbă cu Mia era ca și cum ar fi stat de vorbă cu un alt bărbat care știa la fel de multe despre lume ca și el, poate chiar mai multe, dar în același timp avea sensibilitatea unei femei și capacitatea de a-și înțelege trăirile. Mia i-a mărturisit că e bibliotecară în cea mai grozavă bibliotecă publică din lume și s-a mirat să-l vadă râzând, fiindcă presupunea că ea glumește. El nu știa să existe decât o singură bibliotecă publică, în New Hampshire, toate celelalte erau private și trebuia să plătești ca să poți intra. Iar de bibliotecare nici pomeneală.

— De unde vin eu, există, i-a spus Mia.

— Și de unde vii?

Nathaniel a observat că tinerei nu părea să-i pese de felul în care arată. Nu dădea atenție ciulinilor care i se prinseseră de fustă și nici pământului noroios pe care pășeau. Nu se obosise să-și prindă părul, nici să poarte o pălărie pentru a se proteja de soare, așa cum făceau mereu surorile lui. Nu semăna cu nicio altă femeie pe care o cunoscuse, nici cu tinerele delicate din Beacon Hill pe care le văzuse în plimbările sale în oraș, nici cu femeile de la fermă pe care le întâlnise în Maine, nici cu cele care își vindeau trupul în docurile zgomotoase, el însuși apelând uneori la serviciile lor, deși întotdeauna după aceea îl chinuia un sentiment de vină pentru că se folosise de ele pentru propria plăcere.

— Din New York. Acolo locuiesc, i-a răspuns Mia.

— A, New York!

Fusese acolo cu surorile și cu unchii săi și îl uluise intensitatea acelui oraș. Dacă acolo se putea întâmpla orice — și cu siguranță se întâmpla — poate că existau și femei bibliotecare.

— Data viitoare când ajung acolo, voi căuta biblioteca ta.

— Imposibil. A fost construită în 1911, a spus Mia, aproape fără să vrea.

— Peste aproape 80 de ani.

Mia și-a dus mâna streașină la ochi și s-a uitat la el să-i vadă reacția.

— Și cum se face că știi ce va fi?

Nathaniel era captivat de tot ce auzea. Simțea că nu-și poate lua ochii de la ea nici dacă ar fi încercat. Genul acesta de magie se întâmpla în cărți, cu siguranță se întâmpla în poveștile sale, dar nu și în viața reală. Era vrăjit, nu se îndoia de asta. Vedea detalii pe care altfel nu le-ar fi observat, de parcă totul ar fi devenit mai clar. Îi vedea pistruii de pe nas și de pe obraji, genele de cel mai închis maroniu posibil, gâtul lung și perlele care sclipeau albăstrui în lumina soarelui.

— În epoca din care vin eu, orașele sunt luminate și poți ajunge în celălalt capăt al lumii în câteva ore, străbătând văzduhul.

— Ca o vrabie?

Astfel de absurdități ar fi trebuit să-l descurajeze, dar îl intrigau. Dacă timpul era ca apa și te puteai mișca prin el după bunul plac?

— Nu ca o vrabie, a zâmbit Mia.

— Deci n-aveți aripi?

— Nu, așa cum nici tu nu ai.

S-au oprit sub soarele arzător și poate că de aceea Miei îi bătea inima atât de tare. Și ea era sub o vrajă, o vrajă pe care ea însăși o crease, iar acum totul părea scăpat de sub control. Nu știa ce-avea să urmeze, nu știa ce să spună, dacă ar fi trebuit sau nu să rostească adevărul. Dar cu ce l-ar fi ajutat adevărul pe oricare dintre ei? Și cum ar fi putut schimba ceea ce era predestinat? Și-a amintit de ora de fizică de la școală, de teoria haosului despre care citise, conform căreia, dacă un singur fluture își mișcă aripile, asta va afecta totul de cealaltă parte a lumii, transformând ceea ce urma să se întâmple în cu totul altceva. Un pas, o fărâmă de adevăr, și totul s-ar fi putut schimba. Stând acolo, în lumina arzătoare a soarelui, Mia s-a întrebat dacă nu cumva ea era acel fluture, dacă nu cumva cu o singură privire i-ar fi putut distruge viața lui Nathaniel.

— Nu ești un înger, nu-i așa? a întrebat-o el, privind-o cu atenție.

Mia a înțeles că era doar pe jumătate o glumă, fiindcă el avea o expresie gravă și se întreba serios dacă putea fi adevărat. Nathaniel se gândise de multe ori că avea nevoie să fie salvat. Uneori credea

că, dacă nu o să-l salveze cineva, o să se închidă în cuibul bufniței și nu o să mai iasă niciodată. Se temea că într-o noapte întunecată a sufletului s-ar fi trezit ieșind pe fereastră ca să urce pe acoperiș și că întunericul din jurul său l-ar fi ademenit într-un fel în care viața obișnuită n-o putea face. S-a gândit la seara în care mersese în somn și unchiul său îl trăsese înapoi, s-a întrebat dacă ceva dinăuntrul său îl făcuse să-și dorească să se arunce în apa rece ca gheața, dacă fusese mereu atras de întuneric și dacă, doar când se așeza la masa de lucru, scriind, reușea să se lepede de blestem.

— Și dacă aș fi un înger? l-a întrebat Mia.

Începea s-o îngrijoreze faptul că nu reflectase suficient la ce însemna să vină aici și la cât l-ar fi afectat pe el sosirea ei. Și ea se gândea la un loc întunecat, la adâncurile râului Last Look, la pietrele lucioase din buzunarele ei, la convingerea că nu exista o altă cale de a evada din Comunitate, când se dovedise că trebuia doar să descuie ușa hambarului și să fugă cât o țineau puterile.

— Dacă ai fi un înger, m-aș considera cel mai norocos bărbat pentru că te-am întâlnit. Dar asta cred indiferent că ești înger sau femeie.

Au ajuns pe malul unui iaz verde. Amândurora le era cald, iar acum se priveau și, fără să-și spună nimic, au înțeles că se gândeau la același lucru.

— Știi să înoți? a întrebat-o Nathaniel, deoarece cunoștea multe femei care nu știau.

— Sigur.

Mia s-a aplecat și și-a scos ghetele, pe care le-a lăsat în iarbă, lângă carte. Mierle străpungeau văzduhul, în timp ce ea pășea pe pământul moale, părând să nu fie deranjată de noroi. Când s-a apropiat de apă, a privit peste umăr și i-a strigat:

— Tu știi să înoți?

Nathaniel s-a descălțat, și-a dat jos cămașa și a urmat-o. Mia se afla deja în apă, printre trestii. Era cea mai frumoasă zi, nu putea exista una mai frumoasă, și Mia refuza să se gândească la felul în care prezența ei le-ar fi putut distruge amândurora viața. Nu se mai vedea pe ea însăși ca un fluture, aflat acolo pentru a crea haos, ci ca o femeie care, în sfârșit, ajunsese exact acolo unde își dorea. A ridicat ochii și a numărat mierlele care zburau pe deasupra lor. Cincisprezece. Vârsta pe care o avea când citise cartea lui.

— N-o să-ți strici rochia? a întrebat-o Nathaniel.

Stătea cu picioarele în mâl, privind-o cum înaintează în apa din ce în ce mai adâncă. Era rece ca gheața, dar Mia nici nu se gândea să se întoarcă la mal.

— Nu mă deranjează.

Și-a croit drum printre trestii, până când iazul a devenit

suficient de adânc ca să poată înota. Era paradiziac, deși incredibil de rece. Când s-a cufundat în apă, fiecare părticică din ea s-a trezit și asta a făcut-o să se simtă și mai vie. Libelulele atingeau în treacăt suprafața apei, văzduhul se umpluse de ele, astfel încât cerul devenise de un albastru transparent. Mia s-a uitat spre mal și l-a văzut pe Nathaniel privind-o fix. Mia arăta ca o naiadă, o creatură mitologică înconjurată de flori acvatice.

— Ți-e teamă să nu te îneci? i-a strigat Mia.

Îi era teamă, într-adevăr. În Maine, auzise multe istorisiri despre oameni care se înecaseră, ba chiar scrisese povești despre câțiva dintre ei și nu putea uita că și el fusese la un pas de a se îneca în acea noapte, pe malul lacului. Dar acum, în ciuda fricii care-l stăpânea, a intrat în apa verzuie și a înotat către Mia. Ea a râs și i-a aplaudat curajul, pentru că la sfârșit de primăvară puțini îndrăzneau să înoate acolo. Nuferii nu înfloriseră încă pe platourile lor verzi.

— Promite-mi că nu ne vom îneca, a spus Nathaniel înfrigurat.

— N-o să ne înecăm, i-a făgăduit Mia.

Îi venea să râdă gândindu-se la tot ce n-ar fi trăit dacă s-ar fi lăsat dusă la fund de pietrele negre din buzunare, dacă n-ar fi citit cartea pe care o lăsase deschisă în iarbă. Dacă putea trăi acolo măcar câteva ore, i-ar fi fost de-ajuns. Ar fi fost un vis ce-ar fi putut dura o viață.

Au plutit împreună pe lângă trestii, rochia Miei se întindea în jurul ei ca un nufăr negru. Când ea s-a îndepărtat prea mult, Nathaniel a prins-o de braț. Căldura atingerii lui i-a străbătut trupul, până în adâncul inimii.

— Nu te îndepărta, i-a spus el îngrijorat.

Apa era foarte rece, înghețată, dar el se simțea înfierbântat. I-a cuprins talia cu brațul, deși în mod evident nu avea nevoie să fie salvată.

— Ți-am spus că știu să înot.

— Ce altceva mai poți face? a întrebat Nathaniel, luat prin surprindere de fiecare cuvânt și gest al ei.

Să spui că vii dintr-un alt timp și că știi ceea ce alții nu știu era cu siguranță o nebunie, dar ea părea ancorată în realitate.

— Pot să-ți spun că vei deveni un mare scriitor, iar cartea ta va însemna totul pentru mine.

— Mi-e greu s-o cred, i-a răspuns el, stânjenit și flatat deopotrivă.

Mia s-a gândit la cum cineva putea salva sau distruge viața altcuiva fără să vrea. Spusese deja prea multe și acum se îndepărta de el, înotând către mal. Și-a pus ghetele și și-a amintit ziua în care mersese la bibliotecă și găsise cartea lui. Luase primul exemplar peste care dăduse pentru ca Sarah să nu devină bănuitoare, pentru

că Mia lua mereu cel puțin o carte. Și-a amintit de acea zi pe malul râului și de pietrele negre. Citise undeva că toți cei care încercaseră să-și ia viața și care supraviețuiseră jurau că regretaseră decizia în clipa în care se aruncaseră de pe pod sau înghițiseră pastilele ori se scufundaseră în apa învolburată. Datorită lui, ea regretase înainte să încerce.

Nathaniel a urmat-o pe Mia. Era înghețat până în măduva oaselor, dar și cuprins de uimire. Se simțea de parcă ar fi hoinărit printr-una dintre poveștile sale. O femeie ajunge pe o pajiște și schimbă totul; are secrete pe care nu le poate spune, are un trecut care se află în inima poveștii.

— O să te mai văd vreodată? a întrebat-o, apropiindu-se de ea.

Mia își storcea părul lung și roșcat. Sub ea, pe pământ, era o băltoacă verde.

— Dacă mă vei găsi.

Acum, că se afla acolo, știa că deschisese o ușă și că avea să pășească înăuntru.

— Te voi găsi. Dacă nu dispari, i-a promis Nathaniel.

— Atunci, pe mâine.

Dacă ar fi fost înțeleaptă, ar fi plecat de lângă el și s-ar fi întors imediat înainte să schimbe lumea fără să vrea. Dar a mers mai departe. Era o nebunie, o știa, nu avea casă, nu avea mâncare, nu avea haine de schimb, dar nu voia să plece. A rătăcit prin pădure, gândindu-se să se adăpostească sub un copac, dar, sub ramurile unui stejar bătrân, a zărit un acoperiș scund. Crezând că e un grajd s-a apropiat, dar a descoperit o colibă dărăpănată. A dat la o parte pânza de iederă crescută peste ușă și a intrat. Înăuntru mirosea a pământ reavăn, cu siguranță locul fusese abandonat cu mult timp în urmă, dar acolo se aflau un pat mic, o masă și o roată de tors. Cândva, aici trăise cineva care iubise acest loc, iar Mia i-a mulțumit în gând.

În celălalt colț al încăperii a văzut un leagăn acoperit de oțetarii ce pătrunseseră prin podea. Pe masă erau pahare și două castronașe. Își dorea ca Ivy să fi trăit într-o astfel de colibă, ca iedera să fi îmbrăcat acoperișul, ca florile să fi crescut din podeaua de lut, s-o fi avut acolo și pe Dottie și să toarcă lâna pe roată. Ivy îi spusese mereu că n-aveau de-ales, că Joel le-ar fi găsit oriunde ar fi mers, dar dacă n-ar fi ajuns niciodată în Comunitate și și-ar fi construit o căsuță în pădure, așa cum cineva construise aici? Dacă s-ar fi făcut nevăzute și ar fi trăit izolate de restul lumii?

Extenuată, Mia s-a întins în patul mic. Salteaua de paie încă mirosea dulceag. A adormit imediat și a visat că se afla cu mama ei într-o livadă de meri. În vis, o prindea pe Ivy de braț și fugeau cât puteau de repede, iar când camioneta o lua la vale, lovea doar unul

dintre merii bătrâni și noduroși, crescut dintr-un butaș pe care Johnny Appleseed îl lăsase în urmă în periplurile sale prin Blackwell.

Lipseau câteva bucăți din acoperiș, iar când visul a trezit-o în toiul nopții, Mia a văzut stelele strălucind. I-a luat o clipă să-și amintească unde se află, în vremurile dinainte ca *Litera stacojie* să fie scrisă, în anul în care Nathaniel era un bărbat care credea că avea să eșueze în toate, într-o noapte în care el stătea treaz în camera lui aglomerată de pe Herbert Street din Salem, așteptând momentul în care putea s-o revadă.

***

S-au întâlnit în fiecare dimineață la iaz. Nathaniel nu a spus nimic nimănui, dar secretul îl ardea pe dinăuntru și îi era imposibil să stea de vorbă cu surorile lui pentru că nu era mincinos, nu fusese niciodată, iar în acel punct al vieții părea puțin probabil să-și schimbe caracterul atât de drastic. Orice neadevăr era ca o văpaie pe limba lui și a început să-și evite familia. O viață secretă poate fi împărtășită numai în doi, mai ales când intervine iubirea, pentru că despre asta părea să fie vorba. Se gândea neîncetat la Mia. Nu conta dacă era un înger, o vrăjitoare sau doar o femeie, nu se putea gândi decât la ea. Nu mai petrecea timp la masa de lucru și se oprise din scris. Lumea reală îl chema, poate pentru prima dată de când, în copilărie, prinsese viață în pădurile din Maine, simțea conexiunea cu natura și cu viață secretă pe care o avea atunci. Un hoinar singuratic atras mai ales de copaci, de frunze și de stele decât de alți oameni, un străjer la fereastră devenit străjerul pădurilor.

***

A început să fure mâncare de-acasă și să i-o ducă Miei și, cu toate că își propusese să nu afle nimeni, fura cu aceeași stângăcie cu care mințea. Cu timpul, surorile lui au început să observe. Dispăreau bucăți de pâine și brânză și resturile de la cină.

— Poate le duce mâncare celor nevoiași din port, a spus Louisa.

— Poate, i-a răspuns Elizabeth, dar bănuia că se întâmplă altceva.

Își cunoștea fratele mai bine decât oricine și știa ce înseamnă când se oprea din scris: cauza era fie o tristețe greu de învins, fie o femeie.

— Ai avut o zi bună? i-a zis Elizabeth când el s-a întors acasă după-amiază.

Nathaniel avea părul ud, dat pe spate și ghetele, pline de noroi. Elizabeth se întreba pe unde cutreierase atâtea ore. A observat că

fratele ei zâmbea fără motiv. Afară era o zi mohorâtă, iar el nu scria; de obicei aceste lucruri îl întristau îngrozitor.

— Extraordinară, i-a răspuns Nathaniel.

Un răspuns nefiresc pentru el, cum ar putea un scriitor să aibă o zi bună când nu a scris niciun cuvânt? Și cum se face că un bărbat care a crezut toată viața că e blestemat urcă scările, sărind câte două trepte, ca să stea pe acoperiș să privească stelele?

***

Când Mia l-a dus la coliba din pădure, Nathaniel s-a mirat că n-o văzuse niciodată în plimbările sale.

— Cred că le-am auzit pe surorile mele discutând despre un astfel de loc, dar eu nu l-am văzut niciodată. Are o istorie despre care nu se vorbește.

Mia i-a arătat leagănul și florile de lângă poartă, trandafirii roșii gata să înflorească, iar el a observat de câte lucruri avea ea nevoie: de pături și de haine, căci purta doar acea rochie neagră. Și-au petrecut întreaga zi împreună plimbându-se pe colinele din jurul Salemului. A dus-o în port, unde au privit corăbiile, iar la finalul zilei, au înotat în iaz, fără să-și spună nimic, de parcă vraja ce-i stăpânea era prea puternică pentru cuvinte. Stele căzătoare brăzdau cerul. Părul lui era atât de lung, iar Mia i l-a strâns cu o mână și s-a apropiat să-l sărute. Lui i-a luat câteva clipe să-i răspundă la sărut, nu voia să o întineze sau să o jignească, dar i-a răspuns, iar apoi cu greu s-a mai putut opri. A condus-o la colibă și au rămas acolo până dimineață. El își dorea să rămână acolo pentru totdeauna, dar s-a dus acasă și s-a întors cu un coș în care pusese o pătură, două rochii de-ale Louisei, pâine și brânză.

— Ești fugară? a întrebat-o.

Nathaniel nu-și închipuia că Mia comisese vreun delict, ci mai degrabă că avusese un soț sau un tată care-i făcuse viața un calvar, pentru că nu avea nimic în afară de cartea pe care acum o pusese sub salteaua patului îngust, cartea despre care ea îi spusese că avea să-i schimbe viața.

— Nu chiar, deși cândva am fost, i-a răspuns Mia.

— Vrei să rămâi învăluită în mister? a zis Nathaniel, zâmbind.

Avea sentimentul bizar că e același om dinainte de a împlini nouă ani, când s-a rănit și s-a simțit izolat de restul lumii.

— Nu suntem cu toții învăluiți în mister?

— O să-mi răspunzi la toate întrebările cu o întrebare?

— O să răspunzi la fel și tu? a replicat Mia, sperând să-i distragă atenția pentru că știa că e curios în legătură cu trecutul ei.

În ziua următoare, Nathaniel i-a adus un buchet de liliac pe

care Mia l-a pus în apă într-un borcan. Nathaniel s-a uitat din nou la cartea de sub saltea.

— O să-mi dai voie vreodată s-o citesc? a întrebat-o el.

— Nu e nevoie s-o citești, o vei scrie.

Apoi l-a sărutat. Fiecare sărut era mai mult decât sperase. Nu cunoscuse domnișoare care să se poarte astfel, Mia era atât de diferită de toate femeile pe care le întâlnise. Părea să nu cunoască regulile, cel puțin nu pe cele din Salem, unde aproape tot ce aducea bucurie era considerat un păcat, de parcă strămoșii săi puritani încă vegheau asupra orașului.

— Știu că nu putem face tot ce ne-am dori, a spus el, stânjenit de dorința pe care o simțea.

— De unde știi?

Mia s-a ridicat și și-a desfăcut nasturii rochiei. Era din lână, prea groasă pentru primăvară, de un roz-intens. Nathaniel îi spusese că Louisa, sora lui, cumpărase materialul din Boston.

— Mia, nu putem să fim neglijenți, a spus Nathaniel, gândindu-se la femeile din taverne, dintre care multe aveau copii nedoriți sau se răniseră încercând să întrerupă sarcina.

— Putem să fim orice vrem. Putem să fim invizibili, i-a răspuns Mia.

***

Dar nu au fost atenți, iar în a cincea zi, Elizabeth a luat-o pe poteca din pădure. Începuse să fie bănuitoare când observase că dispărea mâncare din cămară, apoi Louisa se plânsese că nu-și găsea câteva rochii, iar mai târziu văzuse expresia de pe chipul fratelui lor, îi citise în ochi încântarea și uimirea când pleca de acasă dimineața, neglijându-și munca, fluierând vesel.

Pentru a-și urmări fratele fără să fie observată, Elizabeth și-a pus o pereche de pantaloni pe care îi luase din coșul de rufe și și-a acoperit părul cu o eșarfă. A fost atentă să rămână în spatele lui suficient de mult ca Nathaniel să nu o vadă. Avea dreptul să-și facă griji în legătură cu el, în copilărie crescuseră singuri pentru că mama lor nu putuse face față vieții reale și pierderilor prin care trecuse. Elizabeth fusese ca o mamă pentru Louisa și Nathaniel, era aprigă și nu se lăsa păcălită de prostii și de gesturi care i-ar fi cauzat probleme fratelui ei.

I-a văzut la iaz și a înțeles. Nu a surprins-o să afle că motivul comportamentului straniu al lui Nathaniel era o femeie. Fratele ei, sentimental și emotiv, se îndrăgostise de nenumărate ori. Și-a dus mâna streașină la ochi și s-a ascuns în spatele unui dud. Tânăra l-a îmbrățișat pe Nathaniel fără rezerve, de parcă ar fi fost căsătoriți,

dar lipsindu-se de documentele convenționale. Chiar și o femeie care nu putea spera să trăiască asta recunoștea iubirea când o avea în fața ochilor. Elizabeth s-a întors și s-a îndepărtat în fugă pe pajiște. Cu respirația tăiată, și-a dat seama că era geloasă pe ei, pe faptul că fratele său găsise o astfel de pasiune, că tânăra era atât de liberă, de parcă ar fi putut face orice fără consecințe.

A doua zi, Nathaniel a fost chemat la o discuție cu unchiul său. A rugat-o pe sora lui de încredere, Elizabeth, să transmită un mesaj cuiva. Nu putea fi în două locuri în același timp, cu unchiul său și cu femeia de care se îndrăgostise.

— Iubire? Ești sigur că asta simți? l-a întrebat Elizabeth, clătinând din cap.

— O să înțelegi când o s-o cunoști, a încredințat-o Nathaniel. Du-te și spune-i că o să ajung la ea abia după-amiază. Nu vreau s-o dezamăgesc. Și mă încred în tine, nu mă lăsa baltă.

Elizabeth a pornit spre pădure cu intenția de a spune mult mai multe decât o rugase fratele ei. Spera să o alunge pe tânără, să se asigure că Nathaniel o să se întoarcă la scris, că n-avea să fie ispitit să-și irosească viața. Toate speranțele familiei stăteau pe umerii lui, iar dacă această povară era prea apăsătoare pentru el, Elizabeth avea să-l ajute, atât cât putea.

Mia era la iaz, purtând una dintre rochiile Louisei. Ghetele ei erau pline de noroi, părul încâlcit, dar era frumoasă. Cu mâna streașină la ochi, o privea pe Elizabeth apropiindu-se. Unii ar fi putut spune că Elizabeth era ștearsă, dar avea o frumusețe aparte, o frumusețe pe care se străduia să o ascundă, cu ochii limpezi, cenușii, ca ai lui Nathaniel, și trăsături puternice. Avea o fire bănuitoare, accentuată de mintea sclipitoare și curioasă. Cele două femei s-au apropiat una de cealaltă cu precauție.

— Asta explică starea de tulburare a fratelui meu, a spus Elizabeth.

— Iubirea înseamnă tulburare, a replicat Mia.

Știa destule despre Elizabeth, astfel încât să nu spună prea multe.

— Sau cel puțin așa am auzit.

— Iubire? S-a îndrăgostit de nu știu câte ori, iar apoi s-a trezit și și-a dat seama de greșeală. Dacă îți cauți un bărbat cu avere și proprietăți, să știi că ai ales greșit. Nathaniel nu are nimic, a răbufnit Elizabeth.

— Ebe, nu mă judeca atât de aspru. Nu mă cunoști.

— Nu-mi spune Ebe.

Acel nume de alint era folosit doar în familie.

— Poate că nu te cunosc, dar știu cât de mult te iubește fratele tău. Vorbește adesea despre cât de nedrept e să ți se impună limite pentru că ești femeie, despre cât de mult și-ar dori să ai aceleași

drepturi ca el.

— Poate să și-o dorească oricât. Nu se va întâmpla niciodată, a răspuns Elizabeth cu amărăciune.

Au mers împreună până la colibă.

— Aici locuiești? a întrebat Elizabeth șocată.

— Momentan. De ce, știi locul?

— E un loc nefast, plin de ghinion. Se spune că aici trandafirii cresc în decembrie, în zăpadă, amintind de tot ce n-a luat ființă. N-ar trebui să stai aici.

Expresia lui Elizabeth se schimbase, părea plină de compasiune.

— Ar trebui să mergi acasă, Mia, dacă vrei să faci ce e bine pentru tine.

Elizabeth i-a spus că, nu cu mult timp în urmă, o femeie pe nume Lyddie venise să locuiască aici, nu pentru că așa alesese, ci pentru că fusese alungată de familia ei. Avea un copil, dar nu avea soț și își jurase că poate trăi de una singură. Nu spusese nimănui cine e tatăl copilului, iar acesta nu o ajutase cu nimic. Elizabeth îi adusese de câteva ori borcane cu gem și ceai. Nathaniel nu știa nimic despre existența lui Lyddie.

— Unele lucruri se discută doar între femei, a subliniat Elizabeth.

Ultima dată, Elizabeth venise la colibă după o furtună de zăpadă. Adusese pături și mâncare, dar nu răspunsese nimeni la ușă. În acea iarnă, se strânseseră nămeți de peste doi metri, iar viscolul îți îngheța măduva în oase.

— Cred c-am știut ce se întâmplase înainte să deschid ușa, a continuat Elizabeth.

Erau afară, în ceea ce mai rămăsese din grădina pe care o sădise Lyddie. Rozmarinul și pătrunjelul creșteau în voie. În acea zi de iarnă, Elizabeth îi găsise pe femeie și pe copil răpuși de ger. Lăsase un bilet la biroul șerifului și nu mai vorbise cu nimeni despre asta, nici măcar cu Louisa.

— Dacă ai impresia că poți face tot ce-ți dorești, o să suferi. Ceea ce faci pentru iubire se va întoarce să te bântuie, i-a spus ea Miei.

— Povestea se poate schimba, i-a răspuns Mia.

— Nu e o poveste. E viața reală. Vrei să te măriți cu fratele meu?

Mia știa că lui Nathaniel Hawthorne îi era destinat să se însoare cu Sophia Peabody, că urma să aibă trei copii. Acestea erau istoria și soarta, iar dacă Mia îndrăznea să le schimbe, totul s-ar fi putut schimba, chiar și cartea care-i salvase viața.

— Sunt aici doar pentru scurt timp.

— Iar apoi eu va trebui să îndur consecințele, când el se va prăbuși. Și-ți garantez că se va întâmpla. E foarte sensibil.

— Am știut asta din clipa în care i-am citit romanul.

— *Fanshawe*? a întrebat Elizabeth îngrijorată.

Chiar și fratele ei știa că nu e cea mai bună lucrare a sa. Atunci, Elizabeth a văzut cartea de sub saltea.

— Ce e acolo?

— Doar o carte, a răspuns Mia.

Nu-i venea să creadă că fusese atât de nechibzuită și nu ascunsese cartea într-un loc mai sigur. Ar fi trebuit să știe mai bine decât oricine cum să țină o carte departe de ochii celorlalți.

Elizabeth a recunoscut câteva litere de pe cotor și a luat cartea înainte ca Mia s-o poată opri. S-a uitat la coperta maronie și la scrisul auriu.

— Nathaniel Hawthorne? a întrebat Elizabeth uluită.

Mia i-a luat cartea din mână.

— E a mea.

— E a ta? Are numele fratelui meu pe copertă, așa că pare să fie a lui, a spus Elizabeth, întrebându-se dacă să creadă ce spune Mia.

Mia s-a apropiat de sora lui Nathaniel. Nu avea încotro, trebuia să aibă încredere în ea.

— Va fi a lui. Când se va publica, în 1850.

— Nu-mi mai spune nimic. Dacă o iau razna, aș prefera să n-o știu. Când o femeie ajunge la azil, nu mai iese niciodată. M-aș arunca pe fereastră, oricum, a spus Elizabeth tulburată.

— Nu ai luat-o razna, Elizabeth. Nu sunt de aici.

— Deci ai trăit în 1850? Sau pur și simplu știi ce urmează să se întâmple? Poți să-mi prezici și mie viitorul?

Elizabeth nu crezuse niciodată în vrăjitoare. Bănuia că bărbații creaseră aceste ființe din visele lor diforme, din teama față de forța înnăscută a femeii.

— Tot ce-ți pot spune este că Nathaniel va scrie romane extraordinare, iar acesta este unul dintre ele.

— Să nu i-l arăți cu niciun preț. O să-l influențeze și o să schimbe lucruri, o să rescrie și o să regândească pasaje întregi. Orice ar fi asta, a zis Elizabeth aruncând o privire spre carte, ar trebui să fie așa cum își va dori el să fie.

Mia a jurat că n-o să-i arate cartea lui Nathaniel, dar nici ea nu știa dacă așa avea să se întâmple, fiindcă înăuntru era dedicația pentru ea, pe care o văzuse prima oară la cincisprezece ani. Era încă acolo, pe prima pagină și a fost recunoscătoare că Elizabeth nu a deschis cartea s-o vadă.

— Dacă nu pleci, până la urmă tot o s-o găsească. Iar dacă vii dintr-o altă epocă și dintr-un alt loc, cu siguranță înțelegi că o viață cu fratele meu nu e posibilă. Un pește și o vrabie nu pot trăi în aceeași lume. Unul va căuta cu disperare aerul, iar celălalt se va îneca, a avertizat-o Elizabeth.

— Să plec deci și să-l pierd?

— A fost vreodată al tău?

Mia a mers cu Elizabeth prin pădure și a fost surprinsă când a observat că aceasta a luat-o pe o altă potecă ascunsă de tufișuri.

— Trebuie să-ți arăt ceva. Dacă nu ești de aici, ar trebui să înțelegi prin ce trecem în aceste timpuri.

Locul era aproape, cu copaci de-o parte și de alta. S-au aplecat pe sub tufișuri și au urmat cărarea ce fusese îndeajuns de umblată pentru ca iarba să fie culcată la pământ. În față era o colină umbrită de copaci uriași și peste tot în jur erau plante cu tulpini ramificate și boboci galbeni care, curând, aveau să înflorească.

— Fratele meu nu știe despre acest loc. Niciun bărbat din oraș n-a auzit de el, dar toate femeile știu că există. Unele îi spun Colina Morții, altele, Locul Salvării. Aici vin femeile să-și îngroape copiii, cei pe care, dintr-un motiv sau altul, nu-i pot avea. Planta pe care o vezi peste tot în jur se numește rută. E periculoasă, dar multe femei consideră că merită riscul pentru că provoacă contracții și duce la pierderea sarcinii. Femei pe care nu te-ai aștepta să le vezi aici iau drumul către colină, cele prea tinere, cele nemăritate, cele care au fost luate cu forța, cele care au făcut o singură greșeală de care nu mai pomenesc niciodată.

— Tu ai venit aici?

— Dacă aș fi venit, crezi că ți-aș mărturisi?

— Cred că nu ar fi sigur s-o faci.

— Spune-mi, vor putea vreodată femeile să aleagă?

Amândouă se uitau la colină. Cu mult timp în urmă, oamenii le îngropau aici pe femeile judecate pentru vrăjitorie, dar și cele care veneau acum erau judecate la fel de aspru, excluse din societate, lăsate să se descurce singure.

— Spune-mi că va veni o vreme când ne vom putea alege singure soarta.

Mia s-a gândit de cât curaj era nevoie să te împotrivești regulilor. S-a gândit că o astfel de colină ar fi putut exista la marginea fiecărui oraș. Nu putea spune că avea să fie întotdeauna diferit în epoca în care trăia ea.

— Bănuiesc că nu-mi poți spune asta, a zis Elizabeth.

— Îți pot spune că încercăm.

— Atunci întoarce-te în vremurile în care puteți încerca și lasă-l pe el aici să facă ce trebuie să facă.

— Vreau să scrie ce e menit să scrie. Pentru mine, asta contează în feluri pe care mi-e greu să le redau în cuvinte.

— Bun, a zis Elizabeth și i-a dat Miei o batistă, prefăcându-se că nu observă suferința ei. Putem să fim de acord măcar în legătura cu asta.

— Nathaniel o să te surprindă.

— Mă îndoiesc. E fratele meu. Mă aștept la ceva genial de la el.

***

Nathaniel a ajuns abia la apus. Alergase pe drum pentru că simțea că timpul se scurge grăbit, o furtună pe care n-o putea preveni. Îl enerva că unchiul său îl ținuse atât să verifice registrele financiare ale afacerii de care nu era interesat, dar de care depindea. Mia îl aștepta la iaz.

— Citesc pe chipul tău că sora mea a fost pretențioasă. Ăsta e felul ei de-a fi, o să te obișnuiești. N-o să ai de ales, n-o să se schimbe niciodată, a spus el, râzând.

— N-a fost așa, i-a răspuns Mia.

— Serios? Nu e ceva obișnuit la Ebe. E cunoscută ca fiind pretențioasă. Ești sigură că n-a fost Louisa cea care a venit să te vadă?

— M-am întâlnit cu Elizabeth și a fost rațională, atâta tot.

— Dacă raționamentul ei te-a tulburat, cu atât mai rău, a zis el clătinând din cap, deja îngrijorat.

— Tu m-ai tulburat.

Era a șasea zi, iar Mia avea să se gândească mereu la ceea ce se întâmplase între ei ca la șase zile de iubire. Știa că, dacă ar fi rămas pentru încă o zi, pentru a șaptea zi, n-ar mai fi plecat niciodată. Elizabeth avea dreptate. Locul ei nu era acolo.

— Hai să înotăm, a propus Nathaniel.

— Acum? E aproape întuneric.

— Acum e perfect. N-o să ne vadă nimeni.

Întreaga după-amiază Nathaniel își pierduse timpul vorbind despre cifre, taxe și afacerea cu trăsuri, când ar fi putut să se afle aici. A început să se dezbrace de parcă abia aștepta să fie din nou el însuși. Cu pieptul gol, a îngenuncheat în fața Miei și i-a scos ghetele din picioare. Un licurici s-a apropiat de părul lui negru, iar Mia l-a alungat cu mâna pe care și-a odihnit-o apoi pe creștetul lui Nathaniel. Mai târziu, avea să se gândească la acel licurici ca la spiritul incandescent al lui Nathaniel. Avea să închidă ochii și să-l vadă în serile de vară, plimbându-se pe străzile din Manhattan.

— Tu prima, i-a spus el.

Era aproape de ea și i-a șoptit la ureche. Exista o ultimă dată pentru orice, iar acesta era momentul ca ei să fie împreună. Mia a intrat în iaz și a înaintat prin apă. Pentru o clipă, Nathaniel a crezut că voia să se înece, părea hotărâtă să ajungă cât mai departe. A urmat-o grăbit, a prins-o de braț și a tras-o spre el.

— Încă mai cred că ai putea fi un vis, a spus Mia.

— Dacă e un vis, atunci un singur vis e mai puternic decât o mie

de realități.

Mia n-avea niciun motiv să se îndepărteze, așa că a rămas pe loc, îmbrățișându-l. Nu mai era fata cu pietre negre în buzunare. Nu mai era invizibilă. În acel moment avea tot ce-și dorise, bărbatul ale cărui cuvinte o salvaseră, povestea care i-a spus că se poate salva.

Mia și-a scos rochia, apoi lenjeria intimă. Știa că stelele se vedeau mai ușor pe cer pentru că Salemul era atât de întunecat la acea oră, iar aerul era mai curat. Fiecare stea părea mai strălucitoare decât oricare alta pe care o văzuse vreodată. Nathaniel i-a desfăcut părul, lăsându-l să-i cadă pe spate. Era atâta liniște, încât parcă auzeau inima lumii bătând. Pe malul iazului greierii și broaștele cântau. Avea să fie ultima oară când intrau în apă împreună, în întunericul care-i învăluia. Au rămas în apa adâncă îmbrățișați, formând un singur trup, până când au început să tremure, apoi s-au îndreptat către mal pentru a se întinde împreună în iarba înaltă. Era lună plină și totul strălucea într-un roșu profund. Unii o numeau Lună Zmeurie, alții, Lună Trandafirie; era noaptea în care femeile din popor își dezvăluiau dragostea pentru un bărbat legând un șnur în jurul unui copac, dar altceva s-a întâmplat în acea noapte, pe acea pajiște. În acea noapte, nu s-au gândit la cuvinte, ci la fapte.

Când, în cele din urmă, și-au pus hainele pe trupurile ude, din păr încă le picura apă și pielea le era rece. Se făcuse întuneric deplin.

— Lasă-mă să rămân cu tine, a spus Nathaniel.

— Nu în seara asta, i-a răspuns Mia grăbită, ca și cum ar fi trebuit să ajungă în altă parte.

— Luna nu va mai fi atât de frumoasă decât abia peste un an, a adăugat Nathaniel, dar n-a reușit s-o convingă să-i îngăduie să rămână, deși luna era sângerie, roșie ca trandafirii ce creșteau lângă colibă.

— E târziu, a șoptit ea.

Era într-adevăr târziu. Aerul devenise mult mai rece. Mia nu se putea opri din tremurat. L-a mai sărutat o dată, apoi încă o dată, după care a făcut un pas înapoi să-l privească. Ar fi vrut să-i povestească totul, ar fi vrut să-i mulțumească de o mie de ori, în schimb, i-a spus doar *Noapte bună* și s-a îndepărtat prin iarba înaltă. A plecat de parcă n-ar fi fost ultima dată când se vedeau, de parcă ziua următoare avea să-i aducă din nou împreună.

Nathaniel a inspirat aerul nopții. A urmărit-o cu privirea; ea s-a oprit în drum spre colibă și a rămas nemișcată pe pajiște. Noaptea era cenușie și blândă, cu sclipiri liliachii în depărtare. Nathaniel voise să-i spună ceva, dar uitase. Acum și-a amintit și aproape că a

alergat după ea, dar n-o mai vedea. *Ți-aș da luna dacă aș putea. Ți-aș da tot ce-ți dorești.*

Nu știa că îi dăduse deja ceea ce ea își dorise cel mai mult, cartea căreia îi încredințase toate dorințele ei, ca unei stele. În noapte, iarba era aproape neagră, dar Mia avusese mereu însușirea de a vedea în întuneric. Fusese una dintre lecțiile pe care le învățase în copilărie. Obișnuia să fugă, fugise toată viața, iar acum își amintea cât de dureros era. Își amintea că nu poți privi înapoi, pentru că, dacă o faci, înțelegi cât de mult urmează să pierzi.

Capitolul șase
FRATELE VRABIE

Nathaniel și-a petrecut întreaga zi căutând-o pe Mia în zadar, iar când, în cele din urmă, s-a oprit să-și tragă sufletul, a dormit până dimineață. S-a trezit lângă un desiș de muri, la marginea orașului Salem. În lumina zorilor, păsările zburau printre ramuri, ciripind voioase, iar el și-a dat seama că Mia dispăruse. Lăsase coliba așa cum o găsise, cu rochiile surorii lui împăturite pe pat, alături de pătura cusută de mama lui. Acum, că se făcuse dimineață, Nathaniel s-a ridicat în picioare. A privit apa verzuie a iazului și malul pe care stătuseră și a înțeles că o pierduse. Nu-i mai rămânea nimic de făcut, așa că a început să meargă dezorientat, urmând o hartă interioară. După o vreme, a ajuns acasă. A rămas pe alee, atât de tulburat, încât își simțea hainele îmbibate de sudoare, deși frigul îi pătrunsese în oase. Cum era posibil să simtă atâta fericire pentru o clipă, iar în următoarea s-o piardă? Avea cămașa albă descheiată și era desculț. Era el însuși și totuși complet schimbat.

Elizabeth îl aștepta pe verandă. Le spusese surorii și mamei sale că Nathaniel plecase cu Franklin, prietenul lui, deși știa că, probabil, fusese cu Mia. Când l-a văzut apropiindu-se de casă, a fost uluită: Nathaniel părea devastat.

— Ți-a spus ce plănuia să facă? a întrebat-o el disperat să obțină orice fel de informație.

— De ce mi-ar fi spus? i-a răspuns Elizabeth, fără să-l poată privi în ochi.

Știa ce era cel mai bine pentru Nathaniel, dar asta nu însemna că el îi era recunoscător.

— Mi-a spus că ai fost rațională, a adăugat el.

— E-adevărat. Ar trebui să nu te ducă deloc capul ca să nu-ți dai seama de asta după ce stai de vorbă cinci minute cu mine.

— Oare de rațiune aveam nevoie?

Începuse să creadă că nu fusese o idee bună s-o trimită pe Elizabeth la Mia.

— Cu toții trebuie să ținem cont de rațiune.

— Rațiunea e motivul pentru care am pierdut-o.

— O să fii bine, s-a grăbit Elizabeth să adauge, deși nu era sigură

de asta.
— Așa crezi?
Nathaniel a privit-o pe draga lui Ebe, singura persoană care îl cunoștea cu adevărat. Era convins că ea nu putea înțelege acest dor de nerostit. Ceea ce trăise fusese ca o vrajă, care îl scosese din banalele interacțiuni cu lumea, întemnițându-l într-o sferă doar a lui, un loc în care iubita lui soră nu putea ajunge.
— Mă îndoiesc c-o să mai fiu bine vreodată.

***

Trecuseră trei luni, iar disperarea lui Nathaniel nu se domolise. Stătea izolat și nu lua masa împreună cu surorile lui. Slăbise și refuza să-și vadă prietenii, refuza să meargă cu unchiul său în Maine. Era tăcut mai tot timpul, dar uneori, noaptea, îl auzeau vorbind singur, ca un lunatic care încerca să se convingă că rațiunea conta cu adevărat în această lume. Uneori, Ebe stătea la ușa lui; se simțea responsabilă pentru suferința fratelui său, dar nu credea că greșise. Sperase să-l audă scriind, dar nu s-a întâmplat asta și atunci a început să-și facă griji că avea să fie trist pentru totdeauna. Auzise de scriitori atât de afectați de o pierdere, încât scrisul devenise o capcană și nu o bucurie, iar cuvintele, care odinioară veneau atât de ușor, dispăruseră, de parcă ar fi fost scrise cu cerneală invizibilă.
Familia credea că Nathaniel e bolnav, fiindcă dormea zile în șir, o siluetă descărnată ce refuza să mănânce, supraviețuind cu doar câteva înghițituri de apă, deshidratat și delirând; a început să-și revină abia când Louisa s-a apucat să-i dea supă cu lingura. Era prins în ghearele unei agonii sufletești și spera că sora lui mai mică și mai sensibilă avea să-i înțeleagă chinul mai bine decât oricine altcineva. I-a spus Louisei că se îndrăgostise de o tânără care venea din alte timpuri, în care femeile puteau fi artiste, pictorițe, bibliotecare, puteau conduce trenuri, puteau merge la facultate împreună cu bărbații, puteau să se îmbrace în pantaloni, își puteau tunde părul așa cum doreau și se puteau căsători cu cine voiau. În case erau lumini care se aprindeau la o atingere, pe străzi, trăsuri ce n-aveau nevoie să fie trase de cai, clădirile erau înalte până la cer, iar în ele niște cămăruțe te coborau și te urcau oricât de sus ți-ai fi dorit să ajungi, atât de sus încât vedeai întregul Massachusetts din New York. Louisa își făcea griji pentru sănătatea lui și o supăra gândul că era posibil să fie pierdut în mrejele nebuniei.
Elizabeth, sora mai pragmatică, considera că e o nesăbuință să vorbească despre aceste lucruri cu altcineva.
— Oamenii nu vor înțelege, vor crede că ți-ai pierdut mințile.

Dacă Mia s-a întors în timpul din care a venit, a făcut-o cu un motiv. Ai fi preferat să aleagă timpul nostru și să pună capăt întregii opere pe care ești menit s-o creezi? Ai fi preferat să ți se dedice întru totul și să uite că are o viață a ei? i-a spus Elizabeth fratelui său.

În ciuda sfaturilor ei, Nathaniel a continuat să-și exprime sentimentele tulburi și sălbatice, iar cei din jur au devenit din ce în ce mai îngrijorați. Când vedea că nimeni nu-l crede, se albea la față și se cufunda într-o stare profund întunecată.

— Duceți-mă la azil, dacă sunteți convinse că mi-am pierdut mințile, le-a spus celor două surori pe un ton grav, rănit în sentimentele sale. Dacă m-ați închide într-o cușcă, mi-ar fi totuna.

Își muta privirea de la una la cealaltă și se simțea și mai rău când își dădea seama cât de îngrijorate erau pentru el, când vedea chipul Louisei marcat de frică și privirea sumbră a lui Elizabeth.

Nu ieșea din camera lui decât pentru a se plimba în fiecare zi la apus, mergând singur spre Juniper Point, pe lângă iarba-de-mare înaltă, pe lângă mormanele de alge sărate de pe mal, absent, cuprins de disperare, ca un bolnav în convalescență care nu-și dorea decât să fie lăsat în pace. Vorbea doar cu sine însuși, murmurând blesteme și regrete. Ocolea iazul, pajiștile și coliba din pădure. Prefera izolarea țărmurilor bătute de vânt, limbile de nisip pline de scoici. Vara era pe sfârșite și în unele nopți vântul rece dinspre ocean îngheța puii abia ieșiți din ouă. În serile în care mareea era prea înaltă ca să poată merge pe țărm, Nathaniel traversa podul către colinele din nordul Salemului. Străbătea drumurile în crepuscul și stoluri de vrăbii îl urmau în timp ce se întreba dacă nu cumva fusese înșelat de propria imaginație și doar născocise tot ce trăise.

Copiii care îl spionau în lumina amurgului îl numeau Omul-Pasăre, ziceau că e o fantomă care poate zbura și că haina lui neagră se transformă în aripi. Ziceau că se îndrăgostise de o vrăjitoare și fusese fermecat, că familia lui fusese blestemată și că nu putea scăpa de nenoroc. Unele femei care îl vedeau susțineau că e un înger căzut pe pământ și trebuia salvat, dar, când încercau să-i vorbească, el se retrăgea politicos, spunându-le că nu are nimic de zis. În serile în care era într-o dispoziție foarte sumbră, se ducea la docuri, în taverne unde bea prea mult. Când abia se mai putea ține pe picioare, începea să povestească despre femeia pe care o iubise, care venea din alte timpuri. Nu părea să observe când ceilalți râdeau de el, imediat ce se întorcea cu spatele. Spuneau că asta te așteaptă când ești scriitor: nebunia și delirul.

Nathaniel se închidea în camera lui, încercând să scrie, dar în zadar. Nimic din ce scria nu căpăta contur. Se simțea ca atunci când

avea nouă ani și fusese separat de restul lumii din cauza rănii. Știa că îi este menit să scrie cartea ce însemna atât de mult pentru Mia, dar cuvintele păreau să-i zboare din minte ca niște vrăbii, ieșind pe fereastra deschisă odată cu paginile mototolite pe care le arunca. Își dorea s-o fi implorat pe Mia să-i permită să citească acea carte pe care o avea la ea, să fi memorat cuvintele pe care acum se temea că n-avea să le scrie niciodată. Ea îi spusese că l-ar fi putut distruge să știe prea mult, dar oare nu era deja distrus?

A renunțat, a lăsat deoparte pana de scris și s-a concentrat pe plimbări. S-a gândit la lucrurile pe care oamenii le făceau din dragoste, la cât de prostește se purtau, distrugându-și viețile, renunțând la casele și la familiile lor, atunci când își doreau atât de mult pe cineva încât altceva nu mai conta. Acum nimic nu i se mai părea că are sens, peste tot vedea doar vină și suferință. Cutreiera pajiștile și câmpurile în căutarea acelor locuri unde se spunea că sunt îngropate vrăjitoarele, cărora le era interzis să odihnească în pământ sfânt. Locurile lor de veci erau sub fagi, pe culmile ce străjuiau portul. Nathaniel a îngenuncheat să-și ceară iertare. Începuse să se întrebe dacă nu cumva ceea ce trăise fusese menit să-l facă să sufere ca penitență pentru brutalitatea strămoșilor lui, pentru faptele crude ale stră-străbunicului său, judecătorul. Și-a dat jos hainele și a rămas gol în lumina lunii, cerându-i diavolului să-i ia sufletul, dacă asta avea să i-o aducă înapoi pe femeia iubită. Dar niciun spirit malefic nu l-a revendicat; în jurul lui erau doar liliecii ce foșneau în arborii dintr-o livadă învecinată și țânțarii care se ridicau din iarbă în roiuri. Trecuseră trei luni și Mia nu se întorsese la el. Stătea în locul în care o văzuse prima dată dormind în iarba înaltă, dar nu zărea decât nori de păsări rotindu-se deasupra lui.

A scrie însemna a sângera și, de când plecase Mia, în el nu mai rămăsese nimic. Trebuia să-și străpungă pielea ca să lase sângele să curgă, să lase durerea dinăuntru să se reverse. Acum scrisul nu mai însemna nimic pentru el, doar fantezie și deșertăciune. În loc să se așeze la masa de lucru, a continuat să hoinărească pe coline, cu brațele întinse ca o sperietoare în negru, mai slab și mai rigid decât fusese vreodată, cu părul atât de lung, încât îl prindea la spate cu o fâșie de piele. Aștepta să se ridice la cer, dar rămânea pe pământ, singura lui evadare fiind în taverne. Ajunsese să-i înțeleagă pe bărbații care dormeau pe străzi, pe cei cu inima frântă, pe cei ruinați. A blestemat clipa în care a întâlnit-o pe Mia pe pajiște, dorindu-și să nu fi cunoscut niciodată fericirea. Să ai ceva și să ți se ia era mai rău decât să nu-l fi avut vreodată.

***

Uneori se întâmpla să nu ajungă acasă două nopți la rând. Când nu știau nimic de el, ai lui presupuneau că băutura pusese stăpânire pe el, așa cum se întâmplase cu mulți bărbați din Salem, bogați și săraci deopotrivă. Mama lui a căzut la pat, sfâșiată de gândul că fiul său ar putea face ceva necugetat. Cei ajunși în starea lui se putea răni ușor, intenționat sau nu, puteau să cadă de pe promontoriu, să se ia la harță cu persoana nepotrivită, să sfârșească uciși pe-o alee întunecată, jefuiți de tot ce aveau. Când n-a mai fost nimic altceva de făcut, Elizabeth și-a pus o pelerină neagră și a plecat să-și caute fratele. Era hotărâtă să-l aducă acasă înainte de-a se întâmpla o tragedie. Doar ea știa ce-l chinuie și de aceea era dispusă să meargă în locuri în care o femeie respectabilă nu avea ce căuta.

Spre deosebire de Mia, care înțelesese ce-ar fi însemnat pentru ea și pentru Nathaniel să rămână, Elizabeth credea că fratele ei își pierduse capacitatea de a deosebi realitatea de ficțiune. Ceea ce o speria cel mai mult, mai mult decât alcoolul, anturajul periculos sau delirul, era gândul că Nathaniel și-ar fi ignorat talentul, și ea n-avea să permită asta. Dacă ar fi avut șansa lui, ea ar fi scris deja cinci cărți, poate chiar zece, însă, de vreme ce pentru ea lumea era închisă, iar ușa era larg deschisă pentru el, n-avea să stea cu mâinile în sân, privindu-l cum irosește tărâmul posibilităților din cărțile pe care era menit să le scrie.

Mergând de-a lungul promontoriului, Elizabeth s-a oprit să privească o navă care pleca spre Barbados. Cât de mult își dorea să se poată ascunde sub punte și să călătorească într-un loc în care nimeni n-o cunoștea. Imaginația ei, considerată prea bogată pentru o femeie, îi permitea să se închipuie în altă parte. Cer albastru, mare nesfârșită, o casă albă a ei și doar a ei, rafturi de cărți, rom, un pat cu așternuturi albe de bumbac, un loc în care n-ar fi fost niciodată cunoscută ca sora lui Nathaniel. Ebe ar fi vrut să se poată îmbrăca precum un bărbat, să se strecoare pe acea navă și să trăiască o viață liberă în farsa permisă de identitatea falsă. Își dorea să facă orice avea chef, așa cum fratele ei spunea că putea face femeia lui imaginară venită din alte timpuri. Cât de mult ar fi vrut ca și ea să poată purta ce haine voia, să se plimbe pe străzi târziu în noapte, să scrie și să citească după bunul plac și să nu fie judecată ca femeie.

Elizabeth își simțea trupul arzând în timp ce-și imagina o altă viață, o lume din care nu lipseau pasiunea, riscul și posibilitățile. Își închipuia că acea lume era compusă din nuanțe strălucitoare de albastru. Strângea din dinți posomorâtă; în Salem nu vedea decât alb, negru și, desigur, cenușiu, cenușiul peisajului și al orizontului, umbra moștenirii puritane, monotonia vieții pe care o ducea.

Elizabeth s-a uitat pe fereastra câtorva taverne și, în cele din urmă, și-a găsit fratele într-o speluncă. Femeilor le era interzis să intre în astfel de stabilimente, dacă nu-și vindeau trupul, dar Elizabeth a intrat. S-a dus direct spre Nathaniel, hotărâtă să-l scoată din acel loc rău-famat. Marinarii care beau acolo au început să strige, să aplaude și să ridice halbele admirativ, văzând o femeie în mijlocul lor.

— Așa, fetițo! Du-te și învață-l pe flăcău cum să se poarte! Pare că știi mai bine decât el ce înseamnă să fii bărbat, don'șoară, i-a strigat unul, cu voce răgușită.

— Știu mai bine decât cei mai mulți dintre voi, asta e clar, a răspuns Elizabeth, făcându-i pe toți să amuțească și s-o privească fix.

N-aveau nevoie ca o femeie să le dea lecții sau să le răspundă, și cu siguranță nu una atât de banală și atât de plină de ea.

— O să murim amândoi din cauza ta, a bâiguit Nathaniel, cu o încruntătură pe chipul frumos.

— Atunci grăbește pasul și nu privi în urmă, a replicat Elizabeth, prinzându-l de braț.

Au ieșit în grabă și s-au îndreptat spre casă, Nathaniel împleticindu-se lângă sora lui. Tot drumul și-a cerut iertare că n-a avut grijă de ea și de restul familiei, până când Elizabeth i-a poruncit să tacă.

— Nu te mai învinovăți!

— Ce m-a făcut să cred că am dreptul să fiu fericit? Cu siguranță tu nu te aștepți să fii fericită.

— Greșești, dragul meu frate. Pur și simplu n-o să am parte de asta niciodată, i-a răspuns Elizabeth pe un ton surprinzător de blând.

Nu era de mirare că o femeie reprezenta cauza tumultului care îl chinuia pe fratele ei. Frumusețea ieșită din comun și farmecul lui îl mai băgaseră pe Nathaniel în încurcături pe care le regretase ulterior, deși era adevărat că de această dată situația părea diferită. Dar Nathaniel fusese mereu un adevărat romantic, iar Elizabeth îl invidia pentru asta. Dacă n-ar fi fost forțată să trăiască sub constrângerea atâtor reguli, probabil c-ar fi fost la fel, s-ar fi îndrăgostit de oricine i-ar fi ieșit în cale. Simpla idee a unui lucru ce n-avea să se întâmple niciodată a făcut-o să se cutremure.

— Crezi că nu văd că ești cuprins de agonie? l-a întrebat Elizabeth.

Se simțea datoare să-i aducă aminte că lucrurile pe care el le scria nu alcătuiau lumea în care-și trăiau viețile. Aici, în Salem, Massachusetts, nu exista magie și nici mistere. Elizabeth era convinsă că Mia i-ar fi distrus viața lui Nathaniel, iar el ar fi distrus-o pe a ei.

— Mi-a povestit și mie despre alte timpuri, Nathaniel, dar nu trăim într-un vis oricât de mult am vrea. Crezi că eu nu-mi doresc miracole și magie de fiecare dată când mă uit în oglindă și văd ceea ce sunt și ceea ce se așteaptă de la mine?

— Și de la mine ce se așteaptă? S-o uit pe femeia pe care o iubesc?

— Nu poți avea ceea ce nu ți-e menit, iar dacă încerci, îți vei frânge inima, dragul meu frate, și i-o vei frânge și ei.

Nathaniel știa că e norocos să aibă o soră atât de înțeleaptă și, după câteva clipe, i-a răspuns:

— Ai dreptate, ca de obicei.

— Bineînțeles că am dreptate. La fel cum am dreptate în legătură cu talentul tău de scriitor.

Elizabeth era o femeie pragmatică; dacă n-ar fi fost așa, s-ar fi aruncat în mare de pe stânci. În schimb, își spunea că fiecare zi trebuie să fie o grădină, în care să cultive tot ce se putea în fiecare anotimp.

— Ești în viață și ești sănătos. Gândește-te la toți cei care nu sunt, l-a consolat ea.

În scurt timp, s-au apropiat de casa lor cu obloane trase, vopsea scorojită și draperii grele ce ascundeau întunericul dinăuntru.

— Nu trăim în casa noastră, doar vegetăm, a spus Nathaniel, atât de amețit, încât abia se putea ține pe picioare.

Grădina era plină de vița răsucită adusă pe mare, cu o sută de ani în urmă, de pe Coasta Berberă, de strămoșii lor navigatori și transplantată în toate casele în care trăiseră. Era aproape imposibil să vezi crinii care se chinuiau să înflorească în umbra ei sau plantele aromatice pe care Louisa se străduia să le cultive; totul era acaparat de vița încăpățânată ce refuza să moară, chiar și când o scoteau din rădăcini.

— Nu ieși niciodată din bârlogul tău, a spus Nathaniel, referindu-se la camera ei mică și aglomerată. Iar eu nu-mi părăsesc niciodată cuibul de bufniță.

— Acum ești pe pământ, i-a răspuns Elizabeth scurt.

Nu suporta un bărbat care-și plângea de milă, nu când femeile aveau atâtea probleme. Era timpul ca fratele ei să-și conștientizeze norocul și privilegiul.

— E foarte ușor să pleci, să-ți părăsești camera bântuită.

Nathaniel a înțeles că Mia făcuse ce trebuia. Se întorsese în lumea ei, cea în care găsise cartea lui la bibliotecă și fusese salvată de la viața pe care o trăia într-un fel pe care el nu-l înțelegea pe deplin. Să scrie acea carte era o povară greu de dus când toate cuvintele lui erau vrăbii și fiecare dintre ele zbura fără ca el s-o poată prinde, oricât de mult ar fi încercat.

***

După ce l-a adus pe Nathaniel de la tavernă, Elizabeth și-a convins familia că trebuie să facă ceva. E-adevărat, se simțea cumva responsabilă pentru disperarea fratelui ei, dar a păstrat totul pentru ea și n-a pomenit niciodată de Mia. Ea făcuse tot ce putuse, era timpul să discute cu unchiul Robert ca să se gândească împreună la o modalitate de a îndrepta lucrurile. Au căzut cu toții de acord că era ridicol să creadă că starea lui Nathaniel fusese provocată de blestemul familiei, de vina ce îi apăsa din cauza vrăjitoarelor pe care strămoșii lor le condamnaseră la moarte, dar nu puteau să nu se întrebe dacă nu cumva le era menit să sufere mai mult decât alți oameni. Louisa le-a reamintit tuturor de legenda care spunea că niciun membru al familiei lor n-avea să fie fericit vreodată.

— Cine e fericit în această lume? a spus Elizabeth iritată, vocea ei destrămând vraja disperării împărtășite de ei toți.

Era o chestiune practică, a declarat ea, Nathaniel fusese bolnav și înainte, după acel accident din copilărie. Erau cu toții conștienți că angoasa îl cuprindea iarna, când nu se putea opri din scris și refuza să iasă din camera lui, iar acum, vara devenise la rândul ei anotimpul deznădejdii și în curând avea să vină toamna, o perioadă care îl afecta îngrozitor.

Au hotărât că Nathaniel suferea cu nervii, ca mulți alți tineri, bărbați și femei deopotrivă. Nimeni nu îndrăznea să pronunțe cuvântul nebunie, nu puteau permite ca o astfel de soartă să-l răpună pe dragul lor Nathaniel. El era genial, și să ai o minte strălucită era o povară greu de dus.

Primul pas a fost să-l încurajeze să se întoarcă la viață. Nathaniel a fost de acord să meargă la prietenul său Horatio Bridge în Augusta, Maine, unde și-a sărbătorit cea de-a treizeci și treia aniversare. Dar în acea seară a fost mai beat decât fusese vreodată și abia dacă-și putea aminti ce se întâmplase. Unii bărbați au o părere prea bună despre ei înșiși, în timp ce alții nu-și văd decât defectele. Nathaniel fusese întotdeauna chinuit de ceea ce-ar fi trebuit să fie și nu era, dar acum părea cu adevărat bântuit.

Când s-a întors în Salem, era mai deznădăjduit și mai trist decât oricând. Elizabeth stătea lipită de ușa camerei lui, dar nu auzea niciun sunet înăuntru. Nicio carte luată de pe raft, nicio peniță pe hârtie, absolut nimic. Pentru un scriitor, să nu scrie era cea mai cumplită boală. Din nou, s-au sfătuit cu unchiul lor și au pus la cale un nou plan. Robert Manning avea să-l convingă pe Nathaniel să revină la viață așa cum știa el mai bine. Robert a urcat la etaj și s-a așezat pe un scaun lângă patul nepotului său.

— Sunt sigur c-o să trecem peste asta, a spus Robert.

— Îți jur că venea din alte timpuri, i-a mărturisit Nathaniel preaiubitului său unchi. Și, cu toate acestea, m-am îndrăgostit, iar iubirea mi-a fost împărtășită, dar acum am pierdut-o și uneori mă întreb dacă a existat cu adevărat sau am inventat-o, așa cum fac cu personajele mele.

Nathaniel avea lacrimi în ochi și chipul transfigurat de emoție când s-a întors să discute cu unchiul său.

— Oare e posibil să visăm când suntem treji și să mergem în somn?

Robert îl studia pe nepotul său cu o expresie blândă și îngrijorată.

— Nu putem ști niciodată ce e posibil.

Și unchiul lui Nathaniel era împovărat de chemări și de dorințe pe care le ținea doar pentru sine.

— Viața nu este mereu așa cum vrem.

Nathaniel s-a întins pe spate, extenuat de gândurile neîmblânzite.

— Dacă ar fi o ființă fantastică pe care am născocit-o ar însemna că sunt nebun. Asta crezi, nu-i așa?

— Nu cred nimic de genul acesta. Cred că ești un pescar, pescuitul e o activitate care ți-ar limpezi gândurile. Hai cu mine la Lenox!

Robert Manning fusese mereu convins că pescuitul vindecă sufletul. Orele tihnite petrecute în natură, ecoul clipocitului râurilor și al izvoarelor și, desigur, frumusețea păstrăvului, fiecare varietate, o minune a naturii, toate acestea puteau calma sufletul zbuciumat al omului.

— Orice ți s-ar fi întâmplat, încă ești omul pe care îl cunosc. Hai să mergem la pescuit de păstrăv! a conchis Robert.

Cei doi bărbați s-au privit atent. Nu era o sugestie, ci mai degrabă o decizie deja luată de cei care îl iubeau pe Nathaniel, cu doar o oră în urmă, atunci când se strânseseră cu toții în salon, neliniștiți și îngrijorați în legătură cu viitorul lui. Atunci hotărâseră că pescuitul era soluția, convinși că o ieșire în natură ar putea să-i aline suferința. Nathaniel era pentru ei ca o stea norocoasă, își puseseră toate speranțele în el. Trebuia să revină la viață, la început cât mai simplu, ca să se vindece câte puțin în fiecare zi. După părerea lui Robert, pescuitul nu doar că ar fi ajutat la vindecarea lui Nathaniel, dar ar fi reușit să-l smulgă din strânsoarea familiei care se agita în jurul lui, înrăutățind lucrurile.

— Ce zici, băiete? l-a întrebat, pentru că, deși Nathaniel împlinise treizeci și trei de ani, fiind bărbat în toată puterea cuvântului, pentru unchiul său avea să rămână mereu băiatul care adora să-și viziteze unchii în Maine, unde se bucura de libertatea de a hoinări prin păduri și de a înota în toate iazurile care-i ieșeau în cale.

Robert avusese grijă de Nathaniel și de surorile lui ca de propriii copii. Știa că totul pornește de la bunătate și că speranța se naște din încredere. Acum stătea lângă nepotul lui, cu îngrijorarea citindu-i-se în ochii întunecați, veșnic susținător al lui Nathaniel.

— Ți-aduci aminte când aveai nouă ani și te gândeai că n-o să te mai faci bine niciodată? Hai să vedem dacă te poți vindeca din nou.

Nathaniel s-a gândit la tot ceea ce-i spusese Mia despre orașul Blackwell, aflat nu departe de Lenox, și s-a surprins pe sine și pe unchiul său, acceptând că pescuitul era soluția la suferința sa, chiar și numai pentru a domoli temerile familiei.

— Să mergem, i-a răspuns el lui Robert. De ce să mai așteptăm încă o zi?

***

Au poposit la Taverna Jack Straw, un han confortabil în apropiere de Lenox, chiar la marginea orașului Blackwell. La etajul al doilea erau câteva camere libere, camere simple, curate care le puteau oferi liniște și intimitate. Taverna era un loc rustic, la aproape zece kilometri de oraș, și Robert trăgea aici adesea, când mergea la pescuit în împrejurimi. Prefera râul Eel, dar pescuia de multe ori și pe Last Look. Camerele lor se aflau în partea din spate a clădirii, iar ferestrele dădeau spre muntele Hightop, un vârf înalt și verde, unde se spunea că în toate peșterile sălășluiesc urși.

Blackwell era un orășel în care locuiau câteva familii, plin de povești și de legende. Se vorbea despre țipari care se transformau în femei, despre o fantomă care bântuia râul și despre o grădină în care tot ce creștea se făcea roșu. Era un loc care îl intriga pe Nathaniel, deoarece știa că acolo, pe rafturile bibliotecii, Mia găsise cartea lui și acolo își petrecuse copilăria. Împrejurimile erau pitorești, cu întinderi verzi și vaste, cu atât de multe livezi, încât simțeai în aer parfumul merelor, încă necoapte, dar aromate. Ținutul Berkshire era încă sălbatic, acolo puteai să uiți de regulile prostești ale societății și să hoinărești în voie, în haine simple, atent doar la natura înconjurătoare.

Odată ajuns acolo, Nathaniel a descoperit că poate respira mai ușor. Aerul era dulce și proaspăt și mult mai răcoros decât în Salem, iar orizontul sclipea mereu albăstrui. Se simțea mai aproape de Mia și de ceea ce împărtășiseră, pentru că ea îi vorbise adesea despre Blackwell și despre ferma la care crescuse, cu regulile ei aspre și liderul fără suflet, care îi distrusese viața mamei ei. Nathaniel își pierduse apetitul atunci când Mia dispăruse, dar acum își recăpătase pofta de mâncare, așa că a luat cina la han împreună cu

Robert. Specialitatea locului era plăcinta cu țipar, dar ei au comandat cartofi copți și tocană de pui cu orz și s-au bucurat de aceste bucate simple. Au băut halbe întregi de bere locală, numită *Iubește-mă de două ori*, considerată de unii afrodiziacă, atât de dulce, încât albinele se înecau în ea, amețite de aroma butoaielor depozitate în spatele hanului. Găseai frumusețe pretutindeni, în fiecare frunză și în fiecare colină, iar mâncarea, deși simplă, era foarte gustoasă și, înainte să-și dea seama, Nathaniel a terminat tot din farfurie.

— Deja ai început să-ți revii, i-a spus Robert cu speranță.

Într-adevăr, Nathaniel era ușurat că plecase din Salem. Era orașul coșmarurilor sale, plin de ghinion; pe fiecare stradă a acelui oraș pășiseră strămoșii lui blestemați, fără să se căiască vreodată pentru felul îngrozitor în care se purtaseră cu femeile bănuite de vrăjitorie. Prefera să fie un străin într-un ținut străin. Poate ar fi trebuit să privească tot ce se întâmplase ca pe un vis și să nu-și dorească mai mult decât să scrie cartea pe care Mia avea s-o găsească cândva.

Unchiul și nepotul și-au spus noapte bună, urmând ca a doua zi să pornească devreme ca să ajungă la râu chiar când se trezeau peștii. Au dat cu banul să hotărască unde aveau să pescuiască și Nathaniel a tresărit când a ieșit pajura. Last Look, râul unde Mia spusese că mergea adesea. S-a întrebat dacă, atunci când o să se apropie de mal, o să reintre în vis și o s-o mai vadă o dată și s-a simțit cuprins de entuziasm, un entuziasm născut din dorințele sale și din berile pe care le băuse.

Odată ajuns în camera lui, Nathaniel a despachetat micul bagaj pe care-l luase cu el, așezându-și hainele în sertarele dulapului și cizmele de pescuit lângă ușă. Tot drumul purtase haina neagră, pe care acum a dat-o jos și a pus-o pe spătarul scaunului. Nu intenționa să se gândească decât la pescuit, munți și pini, să-și țină mintea ocupată, dar fără să vrea și-o închipuia pe Mia înotând în iaz, cu rochia neagră odihnind pe mal, în iarbă. S-a așezat pe marginea patului îngust, cu capul în palme. Era târziu, dar ziua de vară era mai lungă aici, la munte. A ascultat păsările din fața ferestrei, drepnele, vrăbii și rândunele care-și făcuseră cuib la Taverna Jack Straw. Probabil că unchiul său adormise deja ori poate că rămăsese la bar să mai bea o bere sau două. Păsările aveau să amuțească odată cu lăsarea întunericului. Iubirea era crudă și imprevizibilă, dar și-o dorea mai mult decât își dorea cuvintele, mai mult decât orice. Într-adevăr, era nebun, dar nu așa erau toți scriitorii? A scos foile de hârtie, penița și cerneala pe care le adusese cu el. S-a așezat la masă, dar, deși în trecut nu se putea opri din scris, acum nu putea așterne pe pagină nici măcar un cuvânt. Nu se

putea gândi la nicio poveste în afară de a sa. A adormit și întreaga noapte a visat-o doar pe ea.

***

Încă nu se luminase de ziuă când a auzit o bătaie în ușă. Robert a intrat și s-a mirat să-l vadă pe Nathaniel adormit pe scaun, cu capul pe masă.

— Ești gata să pornim? Trezește-te și alătură-te celor vii! i-a spus.

Era evident că Nathaniel nu-și revenise încă, patul său rămăsese neatins și, când a coborât din camera lui, încă purta hainele șifonate în care dormise. Cu toate acestea, Robert l-a bătut pe spate, prefăcându-se că totul era în regulă. Suferința din dragoste putea fi mereu vindecată dacă era descoperită la timp.

Aveau să se îndrepte către Last Look, unde se spunea că există o varietate rară de păstrăv albastru, foarte apreciată de pescarii din zonă, care nu trăia decât în apele de lângă Blackwell. Robert își adusese undițele și momeala pe care o făcuse el însuși din ață de cusut și pene de gaiță-albastră, prinse de un cârlig. Dar, dacă problema era imposibilitatea lui Nathaniel de a scrie, asta era mai dificil de reparat. Totuși pescuitul și scrisul aveau multe în comun. Pentru ambele trebuia să aștepți și să te pregătești să prinzi ce-ți iese în cale. Trebuia să știi diferența dintre umbră și pradă.

Zorii de culoare violet anunțau o minunată zi de vară târzie, aerul era încă răcoros. Deși toamna nu-și intrase în drepturi, în zonele mlăștinoase deja apăruseră câteva frunze îngălbenite. Odată ce-au pornit la drum, Nathaniel a început să se simtă mai bine, deși, când au ajuns la râu, a propus să meargă singur în cel mai îndepărtat colț al malului, lângă rugii încărcați de fructe. Robert voia ca ziua să fie tihnită și veselă și la început s-a opus acestei idei, dar Nathaniel l-a convins că era cea mai bună strategie.

— Știi că un pescar se descurcă cel mai bine singur, i-a spus el, bătându-l pe spate.

S-a așezat fiecare la locul lui, în mijlocul vegetației bogate. Dar pe Nathaniel nu-l interesa pescuitul. Își închipuia ultima zi a Miei pe malul acelui râu. Din acel moment luase mereu cu ea cartea pe care el urma s-o scrie. Oare ce poveste trebuia să spună ca s-o impresioneze într-atât? Cândva, poveștile veneau către el de bunăvoie. Personajele pășeau direct în pagini, suferind sau jelind ori pline de bucurie. A luat de jos o piatră neagră și plată și a aruncat-o în apă, speriind broaștele din trestii. Avea responsabilitatea să scrie romanul pe care îl găsise ea, trebuia să vadă acest lucru ca pe o onoare și să nu se lase copleșit de regretul care îi blochează pe scriitori.

Nathaniel a pășit peste pietre până când apa i-a ajuns la brâu. Last Look avea ape repezi și periculoase. Oamenii spuneau că în acel râu e o sirenă care îi ademenește pe bărbații de pe mal. Spuneau că, în acea parte a ținutului, păstrăvii pot să se transforme în femei și să se îndrăgostească de bărbații muritori. Nu se termina niciodată cu bine, așa cum îi spusese Elizabeth. Oamenii nu pot trăi cu ființe mitologice. Mulți se înecaseră în locul în care se afla acum Nathaniel și ultimele lucruri pe care le văzuseră fuseseră apa verzuie și rece care-i atrăsese în vârtej, păstrăvii din jurul lor și pietrele de pe fundul râului.

Nathaniel înțelegea dorința de a părăsi această lume, dar, când a privit în sus, printre ramurile copacilor, fiecare frunză i-a amintit de ce își dorea să trăiască, deși era sfâșiat de suferința pierderii. La sfârșitul zilei, îi era frig, era ud leoarcă și fericit. Era scriitor și avea să scrie acea carte pentru ea, chiar dacă nu știa nimic despre subiect. Reușise să prindă doi păstrăvi, să demonstreze că într-adevăr pescuise, nu visase cu ochii deschiși. Cu peștele în găleată, a mers în susul râului și l-a găsit pe Robert adormit sub un stejar bătrân și uriaș. În găleata lui Robert erau șase păstrăvi, trei dintre ei, albaștri precum cerul. Nathaniel a așteptat ca unchiul lui să se trezească, încântat că avea mai mult timp pentru sine. S-a gândit la noroc și la iubire, la cum amândouă veneau neinvitate și rămâneau doar cât doreau, neascultând de porunca nimănui.

— Am visat că ne-am rătăcit, a spus Robert când a deschis ochii.

Probabil că numele râului îi influențase visul. Lumea era plină de mistere: să stai singur în apa unui râu te putea face să simți că ești singurul om de pe pământ, aproape s-o crezi și să-ți dorești compania celor dragi.

— Nu ne-am rătăcit, i-a răspuns Nathaniel blând. Suntem aici unde ne este locul.

— Iar tu nu ți-ai pierdut mințile, nu-i așa? a întrebat Robert.

Nathaniel a început să râdă și câteva păsări și-au luat zborul, speriate de vocea lui.

— Nu încă.

Nathaniel s-a sprijinit de trunchiul copacului, privind râul. Unchiul său avusese dreptate. Să stea pe malul apei în care se înecaseră atât de mulți îi amintise cine era menit să fie. Nu avea nicio poveste de spus, dar știa că e încă scriitor. A închis ochii și a văzut o înșiruire de cuvinte, ca niște vrăbii pe o ramură. *Talisman, transformare, oracole, labirint, alinare*. Cuvintele erau magice. Știa asta. Cuvintele erau tot ce avea și, dacă acest lucru era adevărat, atunci totul era posibil. Trebuia doar să aștepte ca povestea să vină către el, apoi nu-i rămânea decât s-o scrie și să-i dea viață.

Partea a treia

Două lumi

Capitolul șapte
CÂND ERAM AICI

În New York, sfârșitul verii era sufocant, cu zile atât de necruțătoare, încât oamenii așteptau cu nerăbdare căderea întunericului, deși nici noaptea nu era mult mai bine, căldura se ridica din asfalt și beton. Gheața se topea de îndată ce-o scoteai din congelator, porumbeii abia dacă mai puteau zbura către cer. Oamenii își făceau dușuri reci, iar când mergeau la cumpărături, zăboveau lângă congelatoarele din supermarket; luau trenul până în Coney Island sau stăteau la umbra copacilor din Central Park pe petice de iarbă veștedă. Lumea părea în flăcări.

În Manhattan te puteai simți mai singur decât oriunde, oricâtă lume ai fi avut în jur. Mai ales în ultimele câteva zile de august, când străzile erau ticsite de oameni care nu aveau timpul sau banii să plece în vacanță. Era ca un vid, de parcă orașul ar fi plutit în eter, de parcă ar fi fost un vis, iar bărbații și femeile de pe străzi, purtând cele mai subțiri haine, tricouri, pantaloni scurți sau rochițe de vară, nu s-ar fi trezit încă din somn. Mia se întorsese de mai bine de trei luni și încă nu simțea că își găsește locul în lumea ei. Noaptea visa că doarme lângă Nathaniel, în patul din colibă. Peste tot erau foi de hârtie și toate paginile compuneau cartea care o salvase, cea pe care o știa pe de rost. *Dragostea, fie abia înfiripată, fie deșteptată dintr-un somn aidoma morții, trebuie să lumineze mereu inimile cu strălucirea ei, în așa fel încât să se răsfrângă asupra lumii înconjurătoare*[9].

Lucrul cel mai important era ca acea carte să fie scrisă, ca prezența ei să nu-i destabilizeze viața și creația lui Nathaniel. Totuși se simțea de parcă s-ar fi aflat încă pe iarbă, pe pajiștea unde îl văzuse pentru prima dată. Aici, în oraș, nu se zărea nicio stea. Mia evita oamenii și nu răspundea la telefon, care adesea suna în mijlocul nopții. Când se ducea la supermarket sau la cafenea, i se părea de multe ori că e urmărită. Era agitată, încordată și în ultimul timp încetase să mai meargă la muncă. Dimineața îi era greață, se simțea extenuată chiar și înainte să se ridice din pat. Își petrecea ziua privind grădina învecinată, nedorind nici măcar să citească. Aștepta noaptea, când îl putea visa pe Nathaniel. În cel mai recent vis, el stătea în vârful unui copac, deasupra pământului. O striga și îi spunea: *Te poți întoarce. Sunt aici, te aștept.* Dar când se trezea,

vocea lui Elizabeth îi răsuna în cap. *Un pește nu poate trăi în lumea unei vrăbii. Unul va căuta cu disperare aerul, iar celălalt se va îneca.*

În ultima zi din august, Mia a găsit o frunză pe treptele clădirii în care locuia. În acea perioadă, în Blackwell frunzele începeau deja să se îngălbenească, la fel ca aceea. Mia și-a spus că e o coincidență, dar a doua zi a găsit o altă frunză, de astă dată în holul clădirii, unde se putea intra doar dacă aveai cheie sau convingeai vreun vecin să te lase înăuntru.

În acea noapte, a răspuns la telefon când a sunat. N-a rostit niciun cuvânt. A ascultat liniștea de la celălalt capăt al firului. Apoi, el a spus:

— Am știut mereu că ești o hoață. Dar n-am știut ce voiai să furi de la mine.

Mia a închis telefonul; mâinile au început să-i tremure. Habar n-avea la ce se referise el, dar știa că, atunci când lui Joel Davis îi intra ceva în cap, era imposibil să-l convingi de contrariu. A înțeles că o găsise, așa că a doua zi a sunat-o pe Sarah și a luat primul tren către Boston, apoi trenul personal către locul care păruse mereu să fie acasă. Își propusese să meargă pe jos până la casa de pe malul râului și a fost surprinsă s-o vadă pe Sarah așteptând-o în gară.

— Nu trebuia să vii până aici, i-a spus Mia.

— Mă tem că trebuia. A apărut din nou, a rostit Sarah pe un ton grav.

Mia a încercat să rămână calmă, dar își simțea inima bătându-i cu putere. Dintr-odată și-a amintit de fetele cu care împărțise dormitorul în Comunitate, care ieșiseră în grabă ca să-l evite pe Joel, când auziseră că vine să stea de vorbă cu Mia după moartea mamei sale. Și-a amintit expresia de pe chipul lui când i-a spus *Te voi distruge*. Știa că avea s-o facă. *Nu știu de ce e-n stare*. Acesta era motivul pentru care Ivy rămăsese, pentru care nu putuse niciodată să fugă și pentru care spusese că ele două nu o să poată pleca niciodată, fiindcă n-ar fi reușit să fie invizibile atâta vreme cât Joel stătea la pândă.

— Aici, în Concord? Cum e posibil? Ieri era în New York.

— Probabil știa că vei veni aici. M-am uitat pe geam dimineață, înainte să se lumineze de ziuă, și era pe alee.

— Pe aleea *ta*?

În vocea Miei se simțea panica.

De la gară, s-au îndreptat către bibliotecă, mereu un loc sigur. Sarah nu mai lucra la școala din Concord, ci făcea voluntariat aici aproape în fiecare zi. Din când în când, se surprindea ridicând ochii din registre, aproape așteptându-se s-o vadă pe Constance, apoi își amintea că e singură. Uneori era ușor să te amăgești, chiar dacă numai pentru o clipă.

— De aceea ți-am ieșit înainte la gară. Nu poți veni acasă. Ar putea să stea încă la pândă. Ar putea să ne aștepte chiar acum lângă tufele de liliac.

— Poate nu era el, a zis Mia, dorindu-și cu disperare să fie adevărat.

— Mia, am stat de vorbă cu el.

Primul lucru care-i atrăsese atenția lui Sarah fusese mișcarea frunzelor în formă de inimă despre care Constance spunea mereu că sunt frumoase ca niște flori. Se gândise că poate se întețise vântul, cum se întâmpla uneori pe malul râului, dar apoi observase o umbră pe aleea din fața casei. Se întrebase dacă nu cumva erau ciori ascunse în tufișuri, cum se întâmpla uneori; erau păsări atât de inteligente, încât le chema adesea să mănânce firimituri din palma ei. Dar apoi îl văzuse pe Joel. Stătea acolo de parcă locul i-ar fi aparținut, de parcă ar fi fost casa lui, nu a ei. Constance aranjase lucrurile astfel încât tot ceea ce-i aparținuse să-i revină lui Sarah.

Sarah deschisese ușa, dar nu și plasa de insecte.

— Aceasta este o proprietate privată, domnule.

— Știu ce înseamnă o proprietate privată, îi răspunsese Joel Davis.

Lui Sarah nu-i plăcuse expresia de pe chipul lui, nici tonul pe care îi vorbise. Dar se purtase de parcă era normal ca un bărbat să zăbovească pe aleea ei.

— Guvernul încearcă să-mi ia pământul. Actul nu e la mine și ghici cine îl are?

— Nu e problema mea.

— A devenit problema ta când mi-ai răpit fata.

În acea clipă Sarah făcuse greșeala de a-l privi în ochi. Joel avea un fel de-a te privi care te făcea să simți că nu ai scăpare, că ești în mâinile lui și nu are sens să i te opui.

— Actul e la Mia și vreau să-l recuperez.

Sarah se forțase să-i susțină privirea. Se gândise la tot răul pe care acel bărbat îl făcuse, la toate viețile pe care le abătuse de la cursul lor firesc și, dintr-odată, nu mai simțise frică. Cei ca Joel se hrăneau cu frică și nesiguranță.

— Dacă vrei să știi, Mia nu mai locuiește aici, așa că n-ai venit unde trebuie.

— Știu unde stă în New York și știu că o să vină să te vadă. Poate mai rămân aici un timp. Sunt sigur că nu te deranjează, nu, Sarah?

Faptul că îi spusese pe nume, de parcă ar fi cunoscut-o și ar fi avut vreun fel de putere asupra ei, fusese picătura care umpluse paharul. Nu intenționa deloc să fie la cheremul lui.

— Chem poliția.

Scosese deja telefonul din buzunar și formase numărul de la Urgențe. Când operatorul răspunsese, se auzise un fâșâit pe fir.

— Sunt jefuită. Veniți imediat! strigase ea, înainte să spună adresa.

— Eu sunt cel jefuit, ripostase Joel.

Dar, cum poliția era pe drum, fusese nevoit să plece.

— Să-i spui Miei că vreau actul și-o să fac tot ce-mi stă în putere să-l obțin! O s-o găsesc, aici, la New York, oriunde s-ar duce.

O privise fix pe Sarah, apoi se urcase în camionetă și plecase.

Sarah fusese atât de tulburată, încât nu se gândise să-și noteze numărul de înmatriculare al mașinii lui. După aceea, vorbise cu poliția care contactase autoritățile din Blackwell. Așa aflase că, într-adevăr, avusese loc un proces și că Joel pierduse. Poliția venise să-i confiște pământul și să-l aresteze pentru incendierea câtorva clădiri, dar, chiar înainte să ajungă acolo, Joel Davis fugise în pădure. Preferase să dea foc clădirilor decât să le lase municipalității, iar în noaptea incendiului, ieșise atât de mult fum, că pe Route 17 fuseseră văzute turme de căprioare alergând, iar în parcul orașului fusese găsit un urs ascuns în tufișuri.

— Autoritățile din Blackwell au spus că acum ferma e aproape părăsită, i-a explicat Sarah Miei. Cei mai mulți dintre tineri au plecat și Joel e furios. Nimeni nu-l mai ascultă.

Ora de citit povești, ținută înainte de Constance, tocmai se terminase și copiii alergau pe peluză, ținând în mână cartea *Magic by the Lake*.

— Au interogat o femeie care se pare că a fost profesoară la școala lor, a adăugat Sarah. Evangeline.

— Da? a întrebat Mia, deloc surprinsă că Evangeline se număra printre cei rămași la fermă.

O bârfitoare, mereu invidioasă pe Ivy, fiindcă trebuia să se mulțumească întotdeauna cu locul al doilea, cea pe care o păcăliseră când Ivy luase bucățica de hârtie din mâna Miei și o înghițise pentru ca Evangeline să nu aibă dovada încălcării regulilor.

— A spus că ai furat actul care dovedește că el deține proprietatea. A declarat că era în birou când ai făcut-o și că mereu ai fost vicleană.

— Eram, a recunoscut Mia.

— Nu, nu erai vicleană. Erai o supraviețuitoare, a rostit Sarah ferm, dându-i rucsacul de piele pe care îl adusese cu ea. Cred ar fi mai bine să te muți o vreme din apartamentul tău. Mi-aș fi dorit să poți sta aici, dar e primul loc în care te va căuta. S-ar putea să fie încă în Concord, așteptându-te. Ar fi trebuit să vin la New York, dar știam că aici e ceva ce ți-ai fi dorit să ai.

În rucsac se afla exemplarul Miei din *Litera stacojie*. Și tot acolo erau scrisoarea de la Ivy, acuarela pe care o găsise printre dosarele

din biroul Comunității, perlele lui Constance și cerceii de aur pe care-i primise de ziua ei. Toate comorile Miei.

— Evangeline a avut dreptate în privința mea. Am furat cartea asta de la biblioteca din Blackwell.

Era prima dată când Mia recunoștea acest lucru.

— Știu. Ți-am găsit cutia secretă cu ani în urmă, a spus Sarah, mângâind-o pe braț. Draga mea, dacă faptul că n-ai returnat cartea e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut, atunci ești un înger. „Timpul nu ascunde comori; nu ne dorim un *trecut*, ci un *prezent*", a adăugat ea, citându-l pe Thoreau. Acesta e prezentul tău. O comoară e o comoară doar dacă tu o consideri astfel. Cartea este comoara ta, iar Joel crede că deții și comoara lui.

Mia și-a amintit ziua în care lucrase în birou și descoperise acuarela lui Carrie, ascunsă pe fundul unui sertar. A întors desenul și a citit cuvintele scrise pe spatele lui. *Îi las soțului meu totul, tot pământul meu, cât vezi cu ochii.*

— N-am știut niciodată ce înseamnă aceste cuvinte, dar acum înțeleg, i-a spus Mia lui Sarah. Acesta e actul. Asta caută Joel de atâta timp.

Sarah a scos din geantă o pungă de hârtie.

— A lăsat asta în fața casei.

În pungă erau 12 mere din soiul Look-No-Further, încă necoapte.

Exista un singur loc în care Joel n-ar fi putut-o găsi pe Mia, iar acela era locul în care ea își dorise mereu să fie. Acum, că se gândea la asta, se întreba dacă nu cumva Elizabeth se înșelase, dacă nu cumva un pește și o vrabie puteau trăi împreună. Două elemente diferite, dar atât de aproape și în același timp departe ca o frunză, o șoaptă, un sărut. Dacă l-ar fi putut avea pe Nathaniel, Miei nu i-ar fi păsat că ar fi rămas la marginea vieții lui, în coliba din pădure, ascunsă și nevăzută. Ea n-avea să înghețe iarna, ca acea tânără și copilul ei; nu i-ar fi păsat dacă nimeni din oraș n-ar fi vorbit cu ea. Cât despre Nathaniel, el încă ar fi putut trăi așa cum îi era menit, încă ar fi putut să se căsătorească, să aibă copii, să-și scrie cărțile, dar din când în când ar fi putut să fie al ei. Ea i-ar fi spus tot ce trebuia să facă pentru a se asigura că trăiește viața care îi era predestinată și că scrie cărțile pe care le-ar fi scris dacă ea nu s-ar fi întors niciodată la el. I-ar fi arătat replici și capitole, dacă ar fi avut nevoie, i-ar fi recitat propriile lui cuvinte.

Sarah i-a pus la gât perlele și s-au îmbrățișat scurt, nedorind să prelungească momentul despărțirii. Un rămas-bun ar fi sunat irevocabil, așa că nu și-au spus nimic, la fel ca atunci când plecaseră spre Concord, cu mulți ani în urmă, când amândouă știau că Mia n-avea să se mai întoarcă în Blackwell. Înțelegeau

amândouă că există lucruri la care trebuie să renunți atunci când evadezi.

Mia a traversat orașul. Era încă foarte cald, dar anotimpul avea să se schimbe curând, și crizantemele violet de septembrie înfloreau deja pe pajiști și în grădini. În câteva săptămâni, vara avea să se sfârșească, aerul avea să devină răcoros, iar în Blackwell frunzele aveau să se înroșească. Mia s-a îndreptat repede către partea de nord a orașului, unde era o autogară, lângă piața Crosby. N-a îndrăznit să se întoarcă la cimitir, temându-se că Joel era încă în oraș, dar, dacă putea ajunge la Nathaniel din locul în care fusese înmormântat, cu siguranță putea ajunge la el și din locul în care se născuse, iar acum aceasta era destinația ei. Se îndrepta către Salem.

Când autocarul a venit, Mia a urcat și și-a luat bilet, apoi s-a îndreptat către un scaun din spate. S-au mai urcat doar câțiva pasageri: o femeie cu un bebeluș în brațe, un băiat de vreo șaisprezece ani, un bărbat care și-a îngropat fața în ziarul *Boston Globe* și două fete care vorbeau despre școală. Mia s-a așezat, iar după ce autocarul a pornit, a început să citească *Litera stacojie* căutând puțină alinare. Și-a amintit că nimic nu era înscris în piatră, că destinul se poate schimba și că nu toți cei care își umplu buzunarele cu pietre se îneacă. După o vreme, a pus cartea în rucsacul de piele și a privit pe fereastră. Concord părea deja un vis, iar apartamentul ei din New York ar fi putut să se afle la fel de bine pe Lună. Avea să meargă oricât de departe era nevoie și n-avea să fie găsită. Avea să pășească invizibilă într-o lume în care se întâmplaseră lucruri imposibile și cu siguranță aveau să se întâmple din nou.

***

În Salem, Mia a coborât pe Bridge Street. A auzit scâncetul unui copil legănat de brațele mamei și vocea unui băiat strigându-și prietenii care-l așteptau, dar, în timp ce străbătea străduțele întortocheate, cotind pe Williams Street, nu se putea gândi decât la destinația ei. În cele din urmă, a ajuns în Washington Square, încadrată de conace din secolul al XVIII-lea. De acolo, drumul a dus-o la Casa cu Șapte Frontoane, de pe Derby Street. Mia vizitase acel muzeu cu Constance, când era elevă, dar acum, pe măsură ce se apropia de el, simțea un val de frică. Asta simțise mereu când Joel era aproape și n-a înțeles ce se întâmplă până n-a privit peste umăr.

În spatele ei se afla bărbatul care citise *Boston Globe* în autocar. Până atunci, nu se uitase la el cu atenție, dar acum l-a recunoscut: era Joel. A înghețat, de parcă Joel ar fi ieșit din subteran, aducând

cu el iarna. I se părea că merge printre troiene de zăpadă sau că alunecă pe gheața albastră a râului împreună cu Ivy, aproape invizibile. Joel părea îmbătrânit, adus de spate, înăcrit, dar l-ar fi recunoscut oricând. A început să alerge, cu respirația tăiată, încercând să se distanțeze cât mai mult de el.

Casa maiestuoasă a căpitanului de vas aflată în fața muzeului fusese construită în 1668 și cumpărată în 1782 de Samuel Ingersoll, la rândul său un căpitan de vas cunoscut și înstărit. Fiica lui, Susanna, verișoară de gradul doi cu Hawthorne, a moștenit proprietatea, despre care se spunea că e bântuită. Mia știa că Nathaniel o vizita adesea pe domnișoara Susanna și că poveștile spuse de ea despre lăcomia strămoșilor lui, când o parte din membrii familiei au încercat să-i ia casa, aveau să-i inspire mai târziu romanul *Casa cu șapte frontoane*. Comparativ cu aceasta, casa în care se născuse Nathaniel era modestă; construită în 1750, pe Union Street, a fost mutată în 1958 pe terenul muzeului. Nathaniel se născuse într-o cameră de la primul etaj, deasupra salonului, și locuise acolo patru ani, până când tatăl lui murise pe mare. Grădinile din jurul caselor erau relativ noi, fiind proiectate în 1909 în stil iacobin, cu soiuri de plante strânse în decurs de patru secole, de un verde-cenușiu; erau cultivate nenumărate flori și plante medicinale, printre care lavandă, pelin, tarhon, melisă și cimbru, alături de gura-leului și primule, clopoței și nemțișori, nalbe și o extraordinară glicină din soiul celor aduse în Massachusetts din China, în secolul al XIX-lea. Programul de vizitare se terminase, dar Mia l-a zărit înăuntru pe tânărul care se pregătea să închidă muzeul și l-a strigat imediat.

— Bună ziua! a spus ea, cu mâinile încleștate pe poartă.

S-a gândit la ziua în care trupul mamei sale fusese adus din livadă și apoi la cum o încuiase Joel în hambar. Inima îi bătea cu putere.

— Am pierdut ceva! Vă rog! Veniți repede!

I-a făcut semn tânărului să se apropie, iar acesta a venit spre poartă intrigat: Mia era o apariție uluitoare, cu părul roșcat despletit, ajungându-i până la talie, și cu rochia neagră demodată. Tânărul lucra acolo peste vară, era student și scrisese o lucrare despre *Casa cu șapte frontoane*.

— Am fost aici mai devreme și mi-am pierdut un cercel în grădină, i-a spus Mia.

Părea foarte tulburată.

— Pot să-l caut? Vă rog, sunt îngrozitor de grăbită.

Tânărul s-a uitat peste umăr. Trebuia să pornească alarma și să încuie ușile, apoi să închidă poarta cu lacătul. Era prima dată când închidea singur muzeul. Conform regulamentului, nimeni nu avea

voie înăuntru după ora închiderii, dar rugămintea acestei femei l-a înduioșat.

— Sunt cadou de la o prietenă dragă. A murit și doar atât mi-a rămas de la ea, a adăugat Mia.

Între timp, Joel ajunsese destul de aproape, la colțul clădirii, și se îndrepta spre ei.

— Poți deschide poarta, te rog? a implorat Mia cu o voce aproape disperată.

— Sigur, a răspuns tânărul, convins de lacrimile din ochii ei negri.

S-a aplecat să desfacă lacătul.

— Dar te rog să te grăbești.

— Sigur, i-a răspuns Mia.

A alergat în grădină. Bolțile erau pline de ultimii trandafiri ai sezonului, din soiul New Dawn, de un roz delicat, cu petale mărunte, care cresc foarte bine în soluri sărate. Mia a îngenuncheat. N-avea să lase un bărbat să-i distrugă viața. N-avea să fie întemnițată de istorie sau de soartă.

— Oprește-te chiar acum, l-a auzit pe Joel strigând.

Mia s-a gândit la mama ei, îngenuncheată în fața lui, s-a gândit la vremurile în care femeile trebuiau să-și mărturisească păcatele. În cele din urmă, a strâns în pumn buruiana și s-a făcut nevăzută. S-a lăsat o pâclă densă, iar tânărul a dispărut în lumina opalescentă, de parcă o ceață venise de pe mare și nimic nu mai era ce părea a fi. Mia a auzit poarta deschizându-se și pe cineva strigând-o, dar nu trebuia să i se mai supună lui Joel. Tânărul care lucra la muzeu a întrebat: „Mai ești acolo?“, dar Mia deja stătea ghemuită printre tufișurile de lângă casa lui Nathaniel, acolo, în lumina puternică a soarelui din vara lui 1837.

***

Un băiat care distribuia *The Salem Observer* aproape că a dat peste Mia. N-o văzuse pe aleea pietruită, unde stătea ghemuită; o durea capul, îi era îngrozitor de cald și de foame. Se simțea de parcă ar fi străbătut jumătate de lume. Aerul era apăsător, gălbui și încărcat, îi era greu să respire.

— Domnișoară, a spus băiatul cu ziarele, încordat. Vreți să vă îndrum către Asociația Văduvelor și Orfanilor din Familiile Marinarilor?

— Nu, mulțumesc, a răspuns Mia, îndreptându-se de spate și scuturând petalele de trandafiri ce i se prinseseră de rochia neagră.

Și-ar fi dorit să fie îmbrăcată cu ceva mai subțire. S-a gândit că nu se pregătise cum trebuia, la fel ca atunci când fugise din Comunitate, pentru că nu luase cu ea decât desenul, cartea și

scrisoarea de la mama ei, înghesuite în sacoșa de pânză pe care o purta pe umăr. *Nu căra multe cu tine. Nu te uita înapoi. Ia doar strictul necesar*.

Băiatul a ajutat-o să se ridice, apoi a făcut o plecăciune stângace, de parcă s-ar fi aflat în fața unei regine. Era uluit de acea străină, cu păr roșcat, despletit și cu ghete stacojii. S-a gândit că poate se întâlnise cu o zână care sălășluia printre ramuri și poate că ea i-ar fi putut îndeplini trei dorințe, dar n-a avut îndrăzneala să mai rămână acolo.

— Mult noroc, domnișoară, a spus el și s-a îndepărtat în fugă.

Louisa, sora lui Nathaniel, privise de la fereastră întâlnirea dintre străină și băiatul cu ziare; curioasă și agitată, a strigat-o pe sora ei. Elizabeth știa mereu ce e de făcut. Dar, când a intrat în încăpere și s-a uitat pe geam, aceasta a exclamat:

— La naiba!

Și-a încrucișat brațele la piept și a urmărit cu atenția scena ce se desfășura pe aleea din fața casei lor. Bineînțeles că Mia nu putuse pleca. Îndrăgostiții sunt atât de nesăbuiți, inventează mereu scuze și ajung să facă doar ce-și doresc, indiferent cât de bine ar fi sfătuiți. Într-un fel, Elizabeth era impresionată de cutezanța Miei. Dacă ar fi avut și ea puțină îndrăzneală, poate că în acel moment s-ar fi aflat în Barbados.

— Știi cine ar putea fi? a întrebat-o Louisa, arătând spre femeia în rochie neagră.

Existase un motiv întemeiat pentru care Louisa nu fusese informată de existența Miei; sora mai mică a lui Elizabeth era prea bună la suflet și, dacă ar fi fost după ea, ar fi invitat-o pe acea străină să locuiască la ei. Elizabeth a strâns din buze, așa cum făcea mereu când se gândea intens la ceva, ceea ce se întâmpla aproape întotdeauna. Purta o rochie simplă de muselină și o jachetă căptușită și își propusese să citească întreaga după-amiază. Evident, planul îi era acum zădărnicit, dar mai scăpase de Mia o dată, așa că o putea face din nou.

— Stai aici, i-a spus ea Louisei. Și n-o lăsa pe Eta să iasă din camera ei, a adăugat, folosind numele de alint al sensibilei lor mame. Nu-i nevoie să fie implicată în asta.

Așa cum se întâmplă deseori, copiii ajung să aibă grijă de părinții fragili. Iar fetele făcuseră asta încă de la moartea tatălui lor. Elizabeth detesta poziția pe care o avea acum în familie, dar nu își neglija niciodată îndatoririle, așa cum o făcea adesea Nathaniel, pe care îl iertau cu toții, inclusiv sora lui mai mare.

Elizabeth a ieșit din casă, clătinând din cap în timp ce-o privea pe Mia.

— Ai făcut ceea ce trebuia, dar acum ai considerat de cuviință să

te întorci să strici totul. N-am stabilit că rațiunea trebuie să primeze în această situație?

În rochia ei lungă, neagră, Mia se simțea amețită sub razele puternice ale soarelui.

— N-am avut de-ales, Ebe.

— N-ai avut de-ales, a repetat Elizabeth tăios, recunoscătoare că fratele ei nu era acasă.

Nathaniel era un romantic, un nebun, un geniu, omul pe care îl iubea cel mai mult și avea nevoie de toată concentrarea ca să-și poată fructifica extraordinarul talent. Elizabeth crezuse că ea și Mia căzuseră de acord în această privință.

— Da. A fost alegerea ta să nu te duci la Harvard? a întrebat Mia.

— Nu, și nici tu n-ai putea s-o faci dacă rămâi aici, i-a răspuns Elizabeth. Am crezut că ai înțeles că trebuie să te întorci în timpul tău. După ce ai plecat, a fost bolnav săptămâni în șir, a vorbit numai despre tine în visele lui febrile. Crezi că asta îl ajută pe el sau creația lui?

— Am găsit o cale de a fi pește și de a respira pe uscat, a spus Mia.

— Ai găsit?

În ciuda voinței sale, Elizabeth era curioasă, dar o bătaie în geam a întrerupt-o. De la fereastră, Louisa încerca să-i atragă atenția. Elizabeth i-a făcut cu mâna, iar sora ei a tras perdeaua. Așa cum o cunoștea pe Louisa, probabil că deja mai pusese un tacâm la masă ca s-o invite pe necunoscută să ia micul-dejun cu ele.

— Și chiar m-am folosit de rațiune.

— Serios? Mă îndoiesc profund.

— N-o să-l rănesc, a spus Mia.

Elizabeth a clătinat din cap.

— Trezește-te la realitate! Întotdeauna cineva e rănit.

***

Fără tragere de inimă, Elizabeth a luat-o pe Mia în casă și ambele surori au privit-o atent în timp ce aceasta mânca. Era lacomă și avea manierele unui marinar. Și-a turnat lapte cald peste terciul de ovăz, o porție cât pentru trei oameni, și a mâncat și două felii de pâine cu unt.

— Pare că nu mă pot opri din mâncat, a încercat Mia să se scuze.

În aceeași dimineață, gândul la mâncare îi făcuse greață, dar acum avea stomacul gol.

— Mănânci foarte mult pentru o femeie, a spus Elizabeth precaută.

— Am făcut un drum lung.

— De unde vii? a întrebat-o Louisa.

— Din New York, s-a grăbit Elizabeth să răspundă.

În timp ce devora micul-dejun, Mia a privit în jur, la bucătăria rustică, la soba cu lemne, la pompa de lângă chiuveta mare și neagră, la vasele de ceramică. În încăpere era deja foarte cald și avea să fie și mai rău mai târziu, când aerul devenea sufocant. Cu gura plină, Mia a întrebat:

— Nathaniel a ieșit să se plimbe sau e în cuibul bufniței?

Surorile s-au privit scurt, iar Louisa a pălit brusc. Poate că străina era o zână sau o vrăjitoare, deși apetitul ei o făcea să pară îndeajuns de muritoare. Mia a mai luat o felie de pâine prăjită, fără ca măcar să întrebe, a pus pe ea câteva linguri de gem de soc și a înfulecat totul imediat. Nu mai mâncase niciodată ceva atât de bun ca acel mic-dejun, nu mai stătuse niciodată la o masă atât de îmbietoare, pe care se aflau o carafă cu flori roz de gura-leului și o untieră din sticlă, în care untul deja se topea. Această lume era mai lentă și mai mică, dar detaliile erau extraordinare, fiecare lucru reprezenta o pată de culoare strălucitoare pe un fundal estompat. Se simțea mai greoaie, dar într-un sens bun, de parcă nervozitatea i-ar fi dispărut acum, că era departe de Joel Davis. În sfârșit, descoperise miracolul buruienii care te făcea nevăzut.

— De unde știi de cuibul bufniței? Și cum de-l cunoști pe fratele nostru? Tu ești femeia despre care vorbea când era atât de abătut? a întrebat-o Louisa.

Elizabeth a întrerupt-o.

— Mama se odihnește, iar fratele nostru e la 200 de kilometri depărtare, așa că, după micul-dejun, te conduc acasă. Sunt sigură că abia aștepți să te întorci.

— Unde, mai exact, se află Nathaniel?

Mia nici nu se gândise că era posibil ca Nathaniel să nu fie acasă, scriind.

— În partea de vest a statului Massachusetts, a zis Louisa, înainte ca Elizabeth să apuce să-i facă semn să tacă.

— Vreau să mă duc la el.

Mia a luat pâinea și untul rămase pe masă, le-a învelit grosolan într-un șervețel și le-a îndesat apoi în buzunarul rochiei. Niciodată nu fusese atât de înfometată și nu avusese atâta nevoie să-și adune puterile. S-a întors către Louisa, despre care știa din descrierile lui Nathaniel că e bună la suflet și în a cărei privire se citea acum îngrijorarea.

— Te rog, spune-mi unde este.

Dar întrebarea ei n-a primit răspuns, Elizabeth o fixa cu privirea pe sora ei, făcând tot posibilul să se asigure că Louisa nu mai scoate niciun cuvânt.

— Bine, a spus Mia. Dacă pățesc ceva în drum spre el, voi o să fiți

de vină.

Louisa s-a uitat înspăimântată la sora ei, temându-se că tăcerea lor ar putea deveni cauza vreunei catastrofe. Musafira lor nu părea să se simtă bine. Poate că discuția aprinsă o afectase peste măsură, poate că mâncase prea mult, pentru că Miei îi era greață acum. Și-a cerut scuze, a ieșit din casă și a vomitat lângă tufele de flori. Surorile o priveau din prag.

— Ebe, a implorat-o Louisa pe Elizabeth, pentru că pornirea ei înnăscută era să facă bine. Dacă Nathaniel își dorește s-o vadă? Dacă își dorește asta cu disperare?

Chipul lui Elizabeth s-a întunecat. Nu-i plăcea ce vedea. Pe aleea lor, lângă vițele răsucite, se afla o femeie care se simțea rău.

— A mai avut aventuri romantice în trecut și niciuna nu i-a dus vreun bine.

— Dacă nu vrei să vorbești cu ea, o voi face eu, a spus Louisa, știind că asta avea s-o irite pe sora ei.

— Mă ocup eu.

În ciuda senzației de dezastru iminent pe care o avea, Elizabeth a ieșit să stea de vorbă cu Mia.

— Am discutat despre asta și am ajuns la o înțelegere. Îi vei distruge viața.

— Jur că, dacă aș crede că sunt pe cale să fac asta, aș pleca imediat. Lasă-mă să-mi încerc norocul. Nu merit măcar atât?

Elizabeth nu mai era convinsă că ea trebuie să ducă o asemenea luptă. Și-ar fi dorit ca și *pe ea* s-o fi lăsat cineva să-și încerce norocul, cu ceva sau cu cineva, pentru un vis.

— Dacă ții neapărat să știi, fratele nostru e în Blackwell. S-a dus la pescuit.

Mia a văzut în asta încă un semn că destinele lor erau întrepătrunse.

— Înseamnă că s-a dus să prindă păstrăv albastru, a spus, sigură pe ea. Am crescut în Blackwell, știu toate râurile din ținut.

***

Elizabeth a condus-o pe Mia la grajdurile Mannings. Pentru că era o zi toridă, Elizabeth ținea o umbreluță care îi ferea de soare tenul alb și pistruiat, dar pe Mia nu părea s-o deranjeze că se putea arde sau că ghetele îi erau pline de noroi. Odată ajunse la grajduri, au aflat că trăsura pescarului urma să se întoarcă abia la începutul săptămânii următoare și alta nu exista. Funcționarul a sugerat ca Mia să ia trenul, noua linie mergea către vest, spre Albany, via Boston, cu o oprire în ținutul Berkshire, în orașul Blackwell. Asta însemna că trebuia să schimbe trei trenuri și să petreacă două zile

pe drum.
— Ești sigură că te simți suficient de bine pentru o asemenea călătorie? a întrebat-o Elizabeth.
— Da. Mă simt foarte bine.

Elizabeth a privit-o. Oare era posibil ca Mia să nu-și fi dat seama de ceea ce Elizabeth înțelesese din clipa în care o văzuse mâncând cu atâta poftă?

— N-ai idee ce se întâmplă? a întrebat-o ea pe Mia. Ești chiar atât de neștiutoare? Presupun că Nathaniel e tatăl, dar, chiar și în acest caz, dacă ai impresia că un pește poate respira pe uscat, te înșeli amarnic. Și ce se poate alege de copilul unui pește și al unei vrăbii? Unde ar putea trăi acest copil?

Mia s-a așezat pe o bancă de lemn. Capul îi vâjâia, a înțeles imediat că ceea ce spune Elizabeth e adevărat. Crezuse că e bolnavă sau că arșița o extenuase, dar era vorba de altceva.

— Poate că îi vei spune lui Nathaniel că ești însărcinată și el, bineînțeles, te va lua de soție. Nu i-ar trece prin cap niciodată să nu-și asume responsabilitatea, chiar dacă asta ar însemna să renunțe la tot ceea ce îi este menit să fie. Poate că un alt bărbat te-ar părăsi, bărbații fac asta mereu. Toți copiii de pe colină au un tată, dar mamele sunt cele considerate răspunzătoare. Fratele meu n-o va face, iar asta va schimba totul. I-a fost hărăzită o singură viață și nu este aceasta.

Au rămas pe bancă, atât de aproape una de cealaltă, încât cei care treceau pe lângă ele ar fi putut crede că sunt surori.

— Mama a fugit de-acasă ca să mă poată naște. A renunțat la tot și n-a avut niciodată o viață care să-i aparțină. M-am întrebat de multe ori ce-ar fi făcut dacă ar fi putut trăi așa cum ar fi vrut, a spus Mia. Tu ce ai face dacă ai putea fi stăpână pe viața ta?

— Aș pleca de-aici, s-a grăbit Elizabeth să răspundă. Aș călători pe mare, aș scrie o carte și aș avea un copil pe care să-l crească altcineva pentru ca eu să fiu liberă.

Mia a zâmbit.

— Adică ai fi bărbat.
— Da. Sau o femeie din timpurile tale, a spus Elizabeth.
— Nu există garanții nici în timpurile mele. Nu e totul așa cum crezi.
— Nu am nevoie de tot. Doar de câte ceva.

***

Când au ajuns la gară, Elizabeth i-a cumpărat bilet, pentru că Mia nu avea bani. Doar dus, a observat Mia.

— Știm amândouă că nu te vei întoarce, i-a explicat Elizabeth.

— Da?

Elizabeth i-a dat o agrafă din argint și onix ca să-și prindă părul, să nu iasă în evidență.

— Nu mă aștept să mi-o înapoiezi.

Ar fi vrut să afle mai multe despre New York și despre bibliotecă, ar fi vrut să-și poată imagina cum e să te plimbi noaptea pe străzi și să simți că ai dreptul s-o faci. Ar fi vrut să plece de-acasă, chiar dacă asta însemna să nu-i mai vadă niciodată pe cei pe care îi iubea. În acel moment, ar fi izbucnit în plâns, dacă ar fi fost altcineva, dacă n-ar fi fost educată să-și ascundă emoțiile și să facă exact ce se cuvine, indiferent de consecințe.

Mia și-a desfăcut colierul de perle moștenit de la Constance.

— Ți le dau ție. Să-ți amintești de mine.

— De ce crezi că aș vrea să-mi amintesc de tine? a întrebat Elizabeth pe un ton bănuitor, dar adevărul era că darul o bucura.

Perlele erau delicate, cu o nuanță stinsă de albastru. Ar fi vrut să le poarte sub razele lunii, în timp ce se plimba prin iarbă, în timp ce se urca pe o corabie care s-o ducă departe pe mare. N-avea să facă niciunul dintre acele lucruri și, cu toate acestea, perlele erau pentru ea. Mia s-a apropiat și i le-a pus la gât. Din cărțile citite știa că Elizabeth n-avea să meargă la nunta lui Nathaniel cu Sophia și a zâmbit la gândul că poate motivul era că ar fi preferat-o pe Mia în locul soției pe care fratele ei avea să și-o aleagă mai târziu în viață.

Elizabeth a mângâiat perlele și s-a îmbujorat de mândrie, în ciuda jurământului pe care îl făcuse de a nu avea gânduri vanitoase. Când Mia s-a îndepărtat pe peron, Elizabeth a urmat-o fără tragere de inimă, nefiind sigură că luase decizia corectă atunci când îi dezvăluise Miei unde se află Nathaniel.

— Nici nu știu de ce te ajut, a spus ea cu voce tare.

— Pentru că amândurora ne pasă de opera lui.

— Ce știi despre opera lui? a întrebat Elizabeth.

— Știu că mi-a salvat viața. Ar trebui să știu mai mult?

— Ar trebui să știi că și pe el l-a salvat.

Trenul a oprit în gară, era timpul ca Mia să plece. Iubirea pentru Nathaniel le unea pe cele două femei, așa că Elizabeth s-a hotărât să spună mai mult.

— N-ai fi fost niciodată fericită aici. Cred că știi asta. Sigur, nu mai există vrăjitoare, dar femeile sunt judecate ca și cum încă ar exista. Tot ce porți, spui sau mănânci este dictat de un set de reguli. După cum vezi, nu eu sunt cea care a plecat la pescuit în Blackwell. Nu eu sunt cea căreia i se publică romanele. Știi bine că nu asta e lumea pe care ți-o dorești.

Femeile scriau sub pseudonime masculine sau își treceau doar inițialele, ascunzându-și sexul, pentru că tot ceea ce făceau ele era

considerat mai puțin important. Existau câteva școli pentru femei, cu taxe exorbitante, dar nu erau acceptate la niciun colegiu și la nicio universitate, în afară de Oberlin, care abia ce începuse să primească și studente.

— Lumea se va schimba, a spus Mia.

Elizabeth a clătinat din cap.

— Nu îndeajuns de repede pentru mine sau pentru fiica ta, dacă ai rămâne aici.

Mia a privit-o pe Elizabeth, iar aceasta a râs, văzându-i expresia confuză.

— În familia noastră sunt mai multe fete. Fratele meu e singurul băiat preaiubit.

Stând acolo, pe peron, în arșița zilei, Mia a simțit că în ea ceva prinde viață și atunci și-a dat seama. N-avea de gând să se ascundă în pădure și să se facă nevăzută și a înțeles de ce mama ei făcuse tot posibilul pentru a nu o pierde.

Erai a mea și doar a mea. Erai cel mai bun lucru care mi se întâmplase.

Oamenii se urcau în tren. Mia a îmbrățișat-o pe sora lui Nathaniel, iar Elizabeth a simțit că ochii i se umplu de lacrimi. Soarta ei era pecetluită și nu putea fi schimbată, dar cât își dorea să poată fi altfel! Își dorea să se fi născut băiat sau să poată călători în alte vremuri ori ca Nathaniel să aibă tot ce-și dorește și în continuare să fie scriitorul care trebuia să devină.

— Deci acum știi, i-a spus Elizabeth, încercând să-și controleze plânsul. Un pește poate trăi în aceeași lume cu o vrabie, dar nu-și pot uni destinele, iar un șoim nu-și poate uni destinul cu al nimănui.

Mia a înțeles că Elizabeth se considera un șoim.

— O să reușești să faci mai multe în viață decât majoritatea bărbaților.

— Și va conta? Sau își vor aminti doar ce-a făcut el?

Pe Mia n-a lăsat-o inima să-i spună că avea dreptate.

— Nu e nevoie să cunosc viitorul ca să știu că asta se va întâmpla. E fratele meu și e un geniu. Dar, într-un alt loc și în alte vremuri, aș fi putut, la rândul meu, să fiu un geniu.

S-a surprins pe sine când nu s-a desprins din îmbrățișarea Miei.

— O să-i dau numele tău. Așa putem fi siguri că va fi curajoasă, a spus Mia.

Un angajat de la căile ferate a condus-o pe Mia la locul ei și ea a fost recunoscătoare că în sfârșit se putea odihni. S-a uitat pe geam să vadă dacă Elizabeth mai e pe peron. I-a făcut cu mâna, iar Elizabeth i-a răspuns. Apoi Mia a închis ochii, sprijinindu-și capul de spătarul scaunului, în timp ce trenul se punea lent în mișcare.

Ajunsese atât de departe, iar acum, iat-o îndreptându-se către singurul loc din lume unde își jurase că n-avea să se întoarcă niciodată. A fost nevoită să schimbe trenul, era epuizată și avea impresia că, apropiindu-se de Western Massachusetts, revine în lumea ei. Cu toate acestea, la finalul călătoriei, când au apărut la orizont dealurile din Berkshire, și-a dat seama că nu-și dorește să fie în altă parte.

***

Nathaniel stătea la o masă din fundul tavernei, în timp ce unchiul său urcase în cameră să se odihnească. Era o zi caniculară și muștele roiau deasupra petelor de bere de pe mese. Albinele se loveau de ferestre, moleșite de ultimele sclipiri ale soarelui. Nathaniel și Robert fuseseră la râu încă din zori și merseseră mai bine de 15 kilometri prin zone mlăștinoase, pline de spanac-de-apă și ferigi înalte cât un om. Se opriseră la coliba unui pescar unde câțiva localnici se adunaseră, împărtășindu-și povești despre captura zilei. Unul dintre ei jura că prinsese un păstrăv albastru de peste un metru, nu că l-ar fi crezut cineva. Un altul spunea că, lângă râul Eel, zărise fantoma unei fetițe, iar ceilalți începuseră să râdă în hohote. Altcineva văzuse un țipar ieșind din apele leneșe ale râului și transformându-se într-o femeie care trăise în coliba veche a unui pescar, o altă poveste pe care n-o credea nimeni.

Ținutul Berkshire era plin de astfel de legende, iar lui Nathaniel îi plăcea foarte mult să le asculte, chit că nu erau adevărate. Era un loc în care se putea întâmpla orice, unde urșii cutreierau colinele, iar copiii păzeau oile însoțiți de câini border collie care îi ocroteau. Nathaniel aproape că umpluse un caiet cu expresii și cuvinte. Își notase poveștile locului, dar își amintea și tot ce-i istorisise Mia despre copilăria ei acolo. *Uluire, iubire, rațiune, măceșe, inima ascunsă a naturii, floarea neagră, Îmi doresc pentru tine mai multe decât pentru mine*.

Nathaniel și unchiul său băuseră cu localnicii whisky tare din căni de tablă, și probabil că din acest motiv Robert simțise nevoia să se odihnească după ce se întorseseră la han, căzând imediat într-un somn profund.

— Te rog să mă ierți. Pescuitul e muncă grea, se scuzase Robert.

— Într-adevăr, îl aprobase Nathaniel.

Dar era și o muncă vindecătoare, așa cum credea unchiul său. Îl ajutase pe Nathaniel să-și adune gândurile și să lase cuvintele să se întoarcă la el, înșirându-se ca niște mărgele pe ață. Berkshire îi amintea cât de frumoasă putea fi această lume. Se simțea ca trezit dintr-un somn lung, de parcă ar fi fost el însuși un urs, unul care

crezuse că unicul său scop în viață consta în a spune povești, când, de fapt, devenise limpede că era mult mai important să poată iubi pe cineva.

Nathaniel avea noroi pe cizme și frunze în păr, deși se străduise să se curețe înainte să intre în han. Își lăsase găleata de pește lângă ușa din spate, goală, deși prinseseră câțiva păstrăvi albaștri, dintre care unul de aproape 35 de centimetri, un monstru cu sclipiri violet. Orice alt pescar l-ar fi omorât, izbindu-l de pietre și apoi lăudându-se luni în șir cu acea captură, dar Nathaniel și Robert îl eliberaseră. Aceasta era bucuria secretă a călătoriilor lor la pescuit. Nu păstrau niciodată ceea ce prindeau, pur și simplu se bucurau de minunile din jurul lor.

Nathaniel se simțea și el extenuat, dar cuvintele continuau să vină la el cu o voință proprie, invocate parcă de un înger. Și-a luat carnetul și creionul și, în timp ce stătea la masă în tavernă, a făcut o listă cu toți arborii pe care-i văzuse în pădure: *arțar-de-zahăr, arțar-roșu, mesteacăn-negru, mesteacăn-galben, nuc-american, stejar-roșu, fag, frasin, cedru, pin*. Se reîndrăgostea de cuvinte, pentru că fiecare dintre ele spunea o poveste în sine și despre sine. O lua din nou de la capăt, dar important era că reușea s-o facă. Nu avea o poveste, dar avea cuvintele pe care să le folosească atunci când o să aibă o poveste de spus. Cuvântul *arbore* putea fi orice, putea fi totul. Un măr pe care cădea o rază de soare. Un brad în care își făceau cuib ciorile. Un pom tânăr aplecat peste râu, cu rădăcinile de un verde-crud. O tufă de măceș în fața hanului, cu florile roșii revărsându-se în cascadă. Așa a început, cu o lume la fel de reală ca un râu, deși nu era alcătuită decât din cuvinte.

---

9 Nathaniel Hawthorne, *op. cit.*, p. 194.

Capitolul opt
LA VEST DE LUNĂ

Mia a ajuns în mica gară din Blackwell, care avea să fie demolată cu zeci de ani înainte să se nască ea, calea ferată fiind desființată după construirea autostrăzii. Era o după-amiază toridă și, înainte de a porni către Taverna Jack Straw, Mia s-a oprit pentru o clipă pe o bancă de lemn, pe pajiștea din centrul orașului, vizavi de bibliotecă. Arăta ca în copilăria ei, o clădire din cărămidă cu acoperiș de țiglă, cu ferestre din sticlă și plumb și ușă din lemn de stejar. Mia a văzut orașul deopotrivă cum era și cum avea să fie. A văzut băcănia, biroul șerifului și casa întemeietorului orașului, despre care se spunea că avea o grădină în care creșteau doar plante roșii, azalee și un soi de crini unic în Commonwealth, precum și trandafiri cățărători Crimson Glory. Mia a încercat să și-o imagineze pe fiica ei trăind în această lume, dar nu vedea decât limitările Comunității. *Nu poți merge desculță pe stradă, nu-ți poți tunde părul scurt, nu poți face ce-ți dorești. Vei face doar ce se așteaptă de la tine să faci*. A traversat pajiștea până la intrarea în bibliotecă. *Dar vei avea mereu acest loc, spațiul în care există o mie de chei ce deschid o mie de uși*.

Unul dintre bărbații care lucrau la bibliotecă a observat-o pe Mia și s-a apropiat de ea.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară? a întrebat-o el, pentru că n-o cunoștea, iar biblioteca era privată, un club în care bărbații se adunau să-și lărgească orizonturile prin lectură și discuții.

Singura bibliotecă publică din Commonwealth era Biblioteca Franklin, fondată în 1790 pe baza colecției donate de Benjamin Franklin. Biblioteca Publică din Boston avea să fie fondată abia în 1848. Majoritatea bibliotecilor erau private și aveau să treacă ani buni până la primele cluburi de lectură pentru femei.

— Aș putea împrumuta o carte? a întrebat Mia.

— Soțul dumneavoastră e membru? a întrebat-o bibliotecarul.

— Nu am soț, a răspuns Mia, iar când bibliotecarul a clătinat din cap, l-a privit uluită. Vreți să spuneți că nu am dreptul să citesc aceste cărți?

— Îmi pare rău, domnișoară. Dacă biblioteca devine publică, veți fi mai mult decât binevenită. Până atunci, însă, sunt nevoit să vă

rog să plecați.

***

Ieșind din oraș, pe drumul de țară ce avea să devină Route 17, Mia s-a orientat ușor, chiar și fără reperele cunoscute: gardul care îngrădea proprietatea Comunității, indicatoarele stradale către Lenox și Mass Pike, căsuțele poștale ale vecinilor îndepărtați cu care nu aveau voie să vorbească. Mia înțelegea acum că Joel era conștient de faptul că, odată ce pășea într-o bibliotecă, o fată n-avea să mai poată fi controlată.

Când a intrat în pădure, a văzut o vulpe traversând vâlceaua umbroasă, țopăind doar pentru a sărbători bucuria de a fi vie. O astfel de întâlnire aducea mereu noroc. Dacă vezi o vulpe, îți vei vedea viitorul, îi spusese cândva Ivy. Desișurile erau pline de afine și de dude, iar cerul era de un albastru-strălucitor. Mia a străbătut pajiștea cu iarbă grasă, înaltă și în scurt timp s-a îmbujorat de la mersul alert și anevoios. I se prinseseră ciulini de poale și țesătura se sfâșiase agățată în rugii spinoși. Peste tot erau albine, zumzăind în jurul ei de parcă ar fi fost o floare pășind pe câmp.

Din când în când vedea stoluri enorme de vrăbii zburând spre sud. În Berkshire vara era scurtă. Aici, nopțile deja erau reci. Prezentul era mereu acaparat de viitor, primăvara, de vară și vara, de toamnă. Frunzele de iederă din pădure se îngălbeneau. Mia și-a amintit de vremurile când căuta prima frunză roșiatică din an. Aici, în inima pădurii, malurile umede și noroioase ale izvoarelor erau pline de flori-cardinal cu petale stacojii.

Când a început să urce colina, Mia și-a ridicat poalele, pentru că iarba era plină de rouă. Își amintea foarte bine Taverna Jack Straw și cum se furișase înăuntru, prețuind timpul scurt petrecut acolo, unde se simțise ca o fată obișnuită. Când s-a apropiat, a zărit găleata din fața ușii, iar când a ajuns lângă ea și a văzut că e goală, a fost sigură că Nathaniel se află înăuntru, pentru că se mândrea cu faptul că nu omorâse niciodată o ființă vie și că nu păstra niciodată captura când mergea la pescuit.

Mia s-a apropiat de fereastră și a privit înăuntru. Iată-l acolo, singur la masă, cu chipul său întunecat și frumos, concentrat să scrie într-un carnețel cu coperte din piele, cu mâncarea neatinsă lângă el. Inima i-a tresăltat când a bătut ușor în geam. Mai întâi, Nathaniel s-a gândit că se auzeau bondarii lovindu-se de fereastră. Dar apoi a ridicat privirea și a înmărmurit. I-a trecut prin minte că visează; poate că adormise pe patul mic din camera sa, la fel ca unchiul lui, și doar visase că se așezase la masă, comandase de mâncare și un whisky. Mia i-a făcut cu mâna; cu siguranță un alt

vis sau, cel puțin, așa a crezut Nathaniel, până când s-a ciupit de mână și a simțit durerea.

Când a ieșit afară, se însera, iar lumina era argintie și slabă. Trecuseră dincolo de cuvinte și reproșuri. Îl îndurerase dispariția ei, dar acum ea se întorsese și îi era imposibil să-i reziste. Fără să spună nimic, au intrat în han și au urcat scările în camera lui Nathaniel. El a încuiat ușa, apoi și-a dat jos haina neagră. Mia și-a descheiat nasturii rochiei, până când el i-a spus să se oprească. Avea s-o facă el.

Patul era mic, prea mic chiar și pentru o singură persoană, dar acum nu mai conta. Viața poate fi lungă sau scurtă, e imposibil de știut, dar din când în când o întreagă viață se poate scurge într-o singură noapte, noaptea în care ferestrele sunt deschise și auzi ultimul cântec al greierilor, când aerul e răcoros și stelele, strălucitoare, când nimic altceva nu mai contează, când un singur sărut durează mai mult decât o viață, când nu te gândești la viitor sau la trecut, dacă e vis sau aievea, când tot ce ți-ai dorit mereu și tot ce ți-a fost sortit să jelești pentru eternitate sunt legate laolaltă cu un fir negru, cusut de propria ta mână, când dimineața te trezești și vezi muntele în depărtare și înțelegi că, indiferent dacă a fost sau nu o greșeală, indiferent dacă vei pierde sau nu tot ce ai, asta înseamnă să fii om.

***

Când Mia a vrut să pună cartea sub saltea, Nathaniel a văzut titlul și numele de pe copertă. Ea crezuse că el încă doarme și a strâns cartea la piept. *Vei schimba totul*, o avertizase Elizabeth. *Iubirea și scrisul nu țin cont de rațiune*, insistase Mia, dar acum se întreba dacă nu cumva mersese prea departe, dacă nu-și forțase norocul.

— Trebuie să mă lași s-o văd, a implorat-o Nathaniel.

Când Mia a refuzat, în vocea lui s-a strecurat ceva întunecat.

— Pare să fie cartea mea, nu-i așa?

— Nu încă. Nu înainte s-o scrii. Dacă o vezi acum, ai putea fi tentat s-o schimbi în vreun fel sau s-o scrii așa cum crezi c-ar trebui să fie scrisă.

Dar acum Nathaniel știa titlul, pe care presupunea că n-avea să îndrăznească să-l schimbe. Printre cuvintele pe care le notase recent în carnețel era și o listă de culori. *Stacojiu* nu se afla printre ele, dar acum, că îl văzuse, i se părea cel mai frumos cuvânt.

— Sora mea ți-a spus să nu mi-o arăți? Nu are mereu dreptate, deși asta crede.

Mia nu-l mai văzuse niciodată atât de tulburat. Citise despre

stările lui mohorâte și despre mâhnirea ce-l cuprindea adesea, dar nu era pregătită pentru momentul în care a ieșit furios din cameră, bâiguind că se duce să-și ia o cafea de la bar. Imediat ce el a plecat, Mia s-a gândit că era cel mai bine să ascundă cartea într-un loc în care lui Nathaniel nu i-ar fi trecut prin minte să caute. Avea s-o pună în geanta ei pe care urma s-o ascundă în șemineu, dar, când a luat cartea, aceasta a căzut pe podea și s-a deschis, iar Mia a observat că schimbarea deja începuse.

Cuvintele pe care le cunoștea atât de bine dispăreau. Un întreg paragraf pe care îl știa pe de rost, în care se hotăra soarta unei mame necăsătorite care încălcase regulile puritanilor, dispăruse, înlocuit acum de un spațiu alb. *Cel puțin, s-ar fi cuvenit s-o însemneze pe Hester Prynne cu fierul roșu pe frunte*[10]. Pe măsură ce dădea paginile, dispăreau tot mai multe cuvinte, de parcă ar fi fost niște vrăbii negre, zburând de pe foi, prea repede pentru a fi prinse. *Ce tot vorbim de semne și înfierări, fie pe corsajul rochiei, fie pe frunte? Femeia asta ne-a acoperit pe toate de rușine și ar trebui să moară; oare nu există lege care s-o pedepsească așa cum trebuie? Sigur că este, atât în Sfânta Scriptură, cât și în cărțile noastre de legi. În cazul ăsta, judecătorii noștri, care nu au aplicat-o, să nu se mire dacă propriile neveste și fiice o vor apuca pe calea pierzaniei*[11].

Chiar dacă Mia se afla la periferia vieții lui Nathaniel, acele granițe puteau arde atât de sălbatic, încât să schimbe totul și, ca un fluture care bate din aripi la celălalt capăt al lumii, ea ar fi schimbat tot ceea ce el făcea, gândea și scria. Chiar dacă i-ar fi spus cum să-și urmeze soarta, unde să-și întâlnească soția, la ce adresă să locuiască, data la care să meargă la Brook Farm, ziua în care să înceapă să scrie marele său roman, la mulți ani distanță de momentul prezent, Mia nu putea fi sigură că el avea să trăiască toate acele mici detalii ale vieții sale. O libelulă pe care ar fi văzut-o într-o vineri. O pasăre pe care ar fi observat-o în zbor. O întâlnire în pădure putea afecta tot ceea ce el era și urma să fie. Ce-avea să însemne pentru el fiica lor, cum avea să-i schimbe perspectiva asupra lumii? Un roman era alcătuit din experiențe personale și emoții pure. Era o hartă a tot ceea ce însemna un om. Chiar dacă Mia ar fi trăit în colibă, chiar dacă l-ar fi văzut doar o dată pe lună sau o dată la șase luni, asta s-ar fi putut dovedi de-ajuns ca să schimbe tot ce era el menit să fie. Elizabeth avusese dreptate. Deja se întâmpla. Mia s-a dus la fereastră să-și privească reflexia și a văzut că începe să dispară. Pistruii se șterseseră, părul avea o culoare spălăcită și cenușie, ochii îi erau argintii, nu negri. În acea clipă și-a dat seama: dacă ar fi așteptat prea mult ca să plece, ar fi devenit invizibilă aici și în lumea ei deopotrivă, de parcă s-ar fi scufundat în apă cu ani în urmă, de parcă romanul lui nu s-ar fi

aflat pe raftul bibliotecii ca să-i schimbe soarta.

***

Dimineață, a sosit trăsura care trebuia să-i ducă pe Robert și pe Nathaniel înapoi în Salem. Timpul petrecut aici luase sfârșit și îi aștepta lumea adevărată. Viața își continuase cursul fără ei, iar acum venise vremea să se întoarcă la existențele și responsabilitățile lor și să-și reînnoiască legăturile de familie. Robert Manning credea că acea călătorie îi făcuse bine nepotului său. Nathaniel părea mai vioi și nu mai îndruga prostii despre o viață în viitor. Până la urmă, viitorul era așa cum îl modelau, era ceea ce trăiau în fiecare zi.

Veniseră doi vizitii, și nu unul, ca de obicei. Robert l-a recunoscut pe cel care îi adusese în Berkshire cu câteva zile în urmă, un tânăr pe nume Tyler, care le-a explicat că îl învață meserie pe cel nou-venit. Acesta urcase în camera lui Nathaniel și coborâse cu bagajele lui, în timp ce Nathaniel era în baie. Când bărbatul a încărcat bagajele în spatele trăsurii, Robert i-a privit cu atenție chipul întunecat, lipsit de expresie.

— E cam în vârstă ca să fie nou în meserie, nu? a spus Robert, râzând.

Bărbatul avea ceva respingător, cu hainele lui ciudate, cu părul cărunt, tuns foarte scurt.

— Muncește mult. Și abia dacă scoate o vorbă. Bănuiesc că asta e suficient, a răspuns Tyler.

Valizele și uneltele de pescuit ale lui Robert erau deja în trăsură când nepotul său a ieșit din han și a vrut să-și recupereze bagajele. O lăsase pe Mia în camera lui și avea de gând să-i explice situația unchiului său. Părul îi era ud și avea o privire sălbatică.

— Ești bolnav? l-a întrebat Robert.

— Deloc. Sau poate că sunt. Dacă sunt, am o boală care-mi afectează inima, o boală de care mulți și-ar dori să sufere, chiar dacă nu există leac. Unchiule, cred că înțelegi care ar putea fi singurul lucru care m-ar ține aici.

Brusc, Robert a înțeles. Nathaniel era fermecat.

— E vorba despre ea? Creatura mitologică?

— E destul de reală, crede-mă, i-a răspuns Nathaniel, râzând.

Robert și-a îndreptat privirea către etajul hanului și a văzut, la fereastra camerei lui Nathaniel, o femeie cu părul arămiu. Avea pe ea doar halatul de casă al nepotului său. Robert s-a întristat, înțelegând că avea să se întoarcă singur în Salem. Eșuase în misiunea de a-l smulge pe Nathaniel din visurile și fanteziile sale și de a-l aduce înapoi la viața reală. S-ar fi putut certa cu nepotul său,

dar Nathaniel era încăpățânat, așa fusese mereu, un bărbat care își urma propria cale și care voia să renunțe la regulile din trecut.

Robert a stat la umbra unui măr cu trunchiul răsucit și l-a ascultat pe nepotul lui explicându-i de ce voia să rămână în Berkshire, o poveste despre cum avea nevoie de timp să scrie și să mediteze, scuze care nu păreau adevărate.

— Fii sincer, omule. Nu e ea motivul pentru care rămâi?

Nathaniel și-a ridicat ochii și a zărit-o pe Mia la fereastră. Îi arătase unde e baia, așa că niciunul dintre ei nu se afla în cameră când fuseseră luate bagajele. Robert a început să râdă, văzând expresia de pe chipul nepotului său. Știa cum arată un bărbat îndrăgostit.

— Mi-ai răspuns la întrebare, a spus el, clătinând din cap. Sunt destul de sigur că nu ai nici cea mai mică intenție să te întorci cu mine în Salem.

— Azi, sigur nu.

Robert l-a bătut pe spate.

— Ascultă-mi sfatul. Nu te însura!

— E puțin probabil, nu am niciun inel, a glumit Nathaniel.

După aceea și-a îmbrățișat unchiul care îi fusese ca un tată. Își dorea să-i poată spune lui Robert mai multe, dar era mai bine să se abțină, adevărul l-ar fi alarmat cu siguranță și i-ar fi trezit îndoieli legate de sănătatea lui mintală.

— Să nu faci nimic necugetat, l-a avertizat Robert.

— Cel mai mult îmi doresc timp, unchiule. O să rămân aici și o să scriu.

— Le voi spune să mai treacă trei nopți de cazare în contul meu, l-a asigurat Robert. E de-ajuns?

N-ar fi putut să fie, dar Nathaniel i-a mulțumit. Aveau trei nopți pentru a desluși restul vieții lor.

— Dar te previn: iubirea poate fi periculoasă, a încheiat Robert.

Nathaniel s-a emoționat auzind cuvintele unchiului său, care îi dorise mereu binele.

— Există pe lume ceva care să merite osteneala și să nu fie periculos?

Nathaniel a rămas afară, privind trăsura îndepărtându-se pe lângă pâlcul de fagi. Când s-a întors, a observat că unul dintre vizitii era încă acolo, sprijinit de zidul hanului, de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume.

— Au plecat fără tine, i-a spus Nathaniel confuz.

— Nu contează. Nu lucrez pentru ei. Fac doar ce vreau.

— Da? l-a întrebat Nathaniel, privindu-l bănuitor.

— Am o fermă aici. Cea mai mare fermă din Berkshire.

— Chiar așa?

Nu părea unul dintre fermierii prosperi din ținut.

— Și ea e a mea, a adăugat bărbatul cu un rânjet, privind în sus.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, a zis Nathaniel, observând felul în care străinul se uita spre fereastra camerei lui.

Nathaniel avusese o reacție atât de puternică față de acel bărbat, de profundă neîncredere, încât s-a asigurat că-l vede plecând, înainte de-a se întoarce înăuntru.

— Cu cine vorbeai? l-a întrebat Mia când a intrat în cele din urmă în cameră.

Îl privise vorbind cu un bărbat care stătuse în umbră până atunci, ca ea să nu-l poată vedea.

— Cu cineva care pretinde că are cea mai mare fermă din Berkshire, deși arăta de parcă ar fi dormit într-un hambar.

Nathaniel s-a așezat pe scaunul de lângă pat, părând îngrijorat. Nu-i plăcuse îndărătnicia rece din tonul vizitiului. Se gândea la bărbatul despre care îi povestise Mia, cel care îi distrusese viața mamei sale și care avea impresia că deține tot ce vedeai cu ochii.

— Mai poate altcineva să vină aici, Mia?

— Nu, sigur că nu, nu fără cartea ta.

— A spus că îi aparții, orice ar însemna asta.

Speriată, Mia s-a uitat pe fereastră. *Purtăm cu noi trecutul, chiar și atunci când încercăm să evadăm. Nu e niciodată departe de noi.* Mia a văzut un bărbat intrând în pădure. I-a recunoscut postura și umerii ușor aduși și cu siguranță îi știa mersul, pașii fermi care îi exprimau convingerea că stăpânește orice fărâmă din lumea în care se afla. A înțeles că, atunci când ea venise aici, el fusese suficient de aproape ca s-o urmeze. Nu a fost nevoie decât de un pas. *Am crezut că e un bărbat care o să aibă grijă de mine, dar s-a dovedit că e opusul,* îi spusese Ivy într-o seară, în pădure. Poate că plângea, era prea întuneric ca să-și dea seama. Ivy și Mia stătuseră în iarbă, cu licuricii plutind în jurul lor ca niște sfere de lumină. *Mi-a spus o poveste, iar eu credeam în povești, dar toate vorbele lui erau o minciună. Mi-a spus că familia lui se purtase îngrozitor cu el, îl bătuseră și îl lăsaseră flămând, și că voia o nouă lume, în care oamenii să fie ghidați de reguli care să-i ajute în viață.*

— Oricine ar fi, a intrat în camera noastră, a spus Nathaniel.

— De ce? a întrebat Mia, străbătută de un fior rece.

— Ca să ia bagajele mele.

Mia a observat că geanta ei nu mai era în șemineu, ci aruncată pe podea, cu toate lucrurile răvășite. Ascunsese sub saltea scrisoarea de la mama ei și desenul, dar cartea dispăruse. S-a simțit cuprinsă de panică; deși nu știa cum intenționează Joel să se folosească de carte, era convinsă că o să găsească o cale s-o folosească împotriva ei. Ea și Ivy ar fi trebuit să-și jure că vor păși în viitor; ar fi trebuit să

lase trecutul în urmă. Dacă refuzi să renunți la el, trecutul te va bântui, te va înlănțui și te va trage în jos. Avea nevoie de carte ca să se întoarcă.

Nathaniel încă nu observase că Mia dispărea, dar, când ea s-a privit în geam, a constatat că devenise și mai palidă. Era adevărat, se întâmpla. Cartea se schimbase sau încetase să existe, iar ea devenea invizibilă.

***

Când Nathaniel a coborât s-o roage pe soția hangiului să le pregătească ceva de mâncare ca să o ia cu ei la pachet în plimbarea prin pădure, Mia s-a încălțat cu ghetele și a coborât pe scara de serviciu, cea pe care iarna se aduceau cărbuni și lemne de foc. Îl cunoștea pe Joel, era sigură că o aștepta. Răul era previzibil; se ascundea în virtute, convins că cei care i se opun trebuie pedepsiți.

Mia s-a aplecat pe sub ramurile copacilor, fără să-i pese că-și rupe hainele. A văzut urmele lăsate de cizmele lui în pământul umed și s-a ținut după ele printre ierburile înalte și tufele de mentă sălbatică.

Era acolo, o aștepta. Mia se simțea de parcă și-ar fi ținut respirația din clipa în care descoperise că dispăruse cartea. Și iat-o în mâinile lui Joel. Întotdeauna știa cum să rănească profund pe cineva. S-au privit în ochi printre umbre.

— Nu mă surprinde să aflu că ești vrăjitoare, a spus Joel sec. Ai avut-o mereu în sânge. Am făcut un pas pe urmele tale și am ajuns în iad. Am spus că toate cărțile aparțin diavolului, iar tu mi-ai demonstrat că am dreptate.

— Vreau să-mi dai cartea, a rostit Mia calmă, deși se simțea pe punctul de a exploda.

Joel i-a aruncat o privire plină de răutate.

— Vreau să-mi dai desenul pe care l-ai furat. Știai că acela e actul de moștenire.

— Nu știam.

— Pe mine nu mă miră ce-ai ajuns să fii, dar mama ta ar fi tare dezamăgită. N-ar mai vrea să aibă nimic de-a face cu tine. Ar fi trebuit să te lăsăm în parcul orașului, a rânjit el amenințător.

— Nu-mi vorbi despre mama, a rostit Mia încet.

— Iar acum ești târfa diavolului.

Vorbea despre Nathaniel, arătând spre abdomenul ei.

— Bănuiesc că îi porți copilul. Ajungi la închisoare dacă încerci să scapi de el.

— Nu mi-aș dori să fac una ca asta. Dar, dacă mi-aș dori-o, ar trebui să am dreptul de-a alege.

— Mama ta nu te-a învățat să faci ce ți se spune, deși ea a învățat destul de repede.
— A rămas cu tine doar pentru că ai amenințat-o că o vei despărți de mine.
— Ți-am fost un tată destul de bun în toți acei ani. Pe certificatul tău de naștere e trecut numele meu. Ești a mea și îmi ești datoare. E firesc să ne ajutăm unul pe celălalt. Tu vrei cartea, iar eu vreau actul. Facem un schimb reciproc avantajos și îmi promiți să mă iei înapoi cu tine prin acea vrăjitorie pe care pare-se c-o stăpânești.

Ai grijă în cine te încrezi. Dacă ești deșteaptă, cum eu n-am fost niciodată, încrede-te doar în tine însăți, îi spusese odată Ivy.

— Dacă nu ești de acord cu acest târg, o să-l aranjez pe bărbatul ăla al tău. O să-i rup gâtul dacă sunt nevoit. Vreau doar ce mi se cuvine. Mă ascultai pe vremuri, când încă îți eram tată.

Mia s-a simțit cuprinsă din nou de acel fior care o străbătuse în noaptea în care o încuiase în hambar. Era vară, dar ea înghețase, speriată de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi reușit să evadeze, de oprobriul public, de fierul roșu arzându-i carnea.

— Nu mi-ai fost tată niciodată.
— N-ai decât să spui ce vrei, dar eu te-am crescut.
— Mai lasă-mă o zi, i-a cerut Mia cu îndrăzneală. Apoi voi face cum spui.
— Ești îndrăgostită. Exact ca mama ta.

Era încă un bărbat atrăgător, dacă nu te uitai cu atenție, dacă nu vedeai ce se ascunde dedesubt.

Mia s-a străduit să-i ignore comentariul, deși a simțit că roșește. Și-a amintit regula conform căreia nu trebuia să vorbești neîntrebat. *Copiii nu vorbesc decât dacă sunt întrebați. Trebuie să fie liniștiți, politicoși și cuminți*.

— Bine. În memoria mamei tale, voi aștepta până mâine.

Au stabilit să se întâlnească la fermă, a doua zi în zori.

— Ai la dispoziție ziua de azi. Dar, dimineață, să nu mă faci să te aștept. Altfel, veți regreta și tu, și bărbatul ăla al tău.

***

Nathaniel o aștepta pe un scaun de lemn în fața hanului. Se plimbase de colo-colo până când făcuse potecă în iarbă, înainte să se liniștească, spunându-și că n-avea rost să se îngrijoreze; nu trebuia să-și piardă încrederea. Când, în sfârșit, a văzut-o venind dinspre pădure, cu pletele roșcate încadrându-i chipul, s-a simțit ușurat. Mia avea un mers aparte, diferit de majoritatea femeilor din acea epocă, de parcă ar fi fost liberă ca pasărea cerului și și-ar fi putut lua zborul oricând ar fi vrut. S-a apropiat de el și i s-a așezat

în poală, îmbrățișându-l.

— Acesta este locul în care mi-am petrecut copilăria. Am jurat că n-o să mă întorc niciodată, dar apoi am aflat că ești aici.

— Mă bucur că te-ai răzgândit, a spus Nathaniel.

Miei îi venea să plângă, dar nu și-a îngăduit s-o facă.

— Datorită ție m-am răzgândit. Acum îmi doresc să avem o zi perfectă. Putem? l-a întrebat ea.

Nu-și dorea nimic mai mult.

— Sigur că putem. Am început-o deja.

S-au plimbat prin pădure, printre crizantemele sălbatice în floare și iarba înaltă până la brâu. În timp ce se apropiau de râu, Mia a auzit zgomot de crengi rupte; pentru o clipă, s-a temut că era Joel, încercând s-o tragă pe sfoară, dar apoi a văzut doi pescari care le-au făcut cu mâna și le-au urat noroc, adăugând că erau atât de mulți păstrăvi în acea zi, încât râul se făcuse albastru. Livezile de meri pentru care orașul avea să devină faimos abia se înălțau din puieții sădiți de Johnny Appleseed, dar erau mulți brazi, pini, stejari și peri sălbatici încărcați de fructe, mormane întregi ridicându-se sub crengile lor. Era acel moment al anului în care urșii devorează tot ce le iese în cale, afine, nuci și pere zemoase, mâncând cât de mult pot înainte ca vara să ia sfârșit.

În josul râului, în ochiurile adânci de apă se reflectau norii. Mia patinase aici când era mică, făcându-și patine din niște bețe pe care le prindea de bocanci. Nu era o copilărie pe care și-ar fi dorit-o cineva, dar era copilăria ei. Odată, Ivy o urmărise până la râu. *Ce crezi că faci?* o întrebase, îngrijorată că Mia putea fi pedepsită că nu respectă regulile. *Mă distrez. Știi ce înseamnă asta?* îi răspunsese Mia. Ivy zâmbise, apoi își prinsese și ea bețe de bocanci. Odată ajunsă pe gheață, Ivy cădea întruna, până când Mia venise și o luase de mână. Patinaseră împreună pe gheața albastră, până când le amorțiseră degetele de frig în mănușile ieftine de lucru. Fusese mai mult decât amuzant. Fusese perfect sau aproape perfect.

Să nu spui nimănui că am fost aici, îi zisese Ivy în timp ce se întorceau prin pădurea înzăpezită, călcând ușor pe gheață. Dar Joel o așteptase pe soția lui să se întoarcă și îi observase zăpada din păr. În seara următoare, când se întâlnise iar cu mama sa în sala de mese, Mia îi observase semnul întunecat de pe braț. Ivy îi surprinsese privirea și se grăbise să-și acopere brațul cu mâneca, dar Mia o văzuse. **A** de la absorbită de sine, **A** de la anarhie și acte de viclenie, de parcă o seară de iarnă distractivă ar fi fost un păcat la fel de grav ca vanitatea și invidia.

Când au ajuns pe malul râului, Mia și Nathaniel s-au întins pe spate, privind norii care străbăteau cerul. Mia și-a lipit fața de obrazul lui aspru.

O zi perfectă, o zi pe care n-aveau s-o uite niciodată. Mia și-a plimbat degetele pe chipul lui, încercând să-l memoreze prin atingere.

— N-am fost sinceră cu tine. Nu ți-am spus cum am ajuns să-ți citesc cartea și cum mi-a schimbat viața, i-a mărturisit ea.

I-a povestit cum, atunci când avea cincisprezece ani și locuia dincolo de acel deal, la o fermă de la poalele muntelui Hightop, fusese atât de deznădăjduită, încât numărase 70 de pietre negre, toate strălucind în razele soarelui strecurate printre frunze. Știa că se mai înecaseră oameni în râul Last Look și că n-ar fi fost decât încă unul printre mulți alții. I-a spus lui Nathaniel că citise undeva că cei care încercau să-și pună capăt zilelor, dar nu reușeau, susțineau după aceea că își regretaseră gestul în clipa în care se aruncaseră de pe pod sau se lăsaseră acoperiți de valuri, dar ea se simțise atât de pierdută, încât nu putea înțelege cum de e posibil așa ceva. Apoi găsise cartea lui și, odată ce începuse s-o citească, înțelesese că era o poartă pe care avea să iasă din acea situație, că fiecare carte este o poartă și că existau mii de vieți pe care le-ar fi putut trăi.

— Mia, nu-mi imaginez că aș putea scrie ceva care să aibă un asemenea efect asupra ta, a spus Nathaniel.

Era o povară, o responsabilitate enormă și nu știa dacă e capabil de o asemenea misiune.

Mia l-a mângâiat pe obraz.

— Vei scrie o carte minunată și adevărată, iar eu o voi citi și voi trăi.

***

Și-au lăsat hainele în iarbă și au coborât pe malul pietros. Era o zi luminoasă, cu un soare gălbui, genul de zi care pare să nu se sfârșească niciodată. Câteva ore, n-au fost nevoiți să se gândească la ce avea să le aducă viitorul.

Nathaniel a intrat primul. Când s-a aruncat în apă cu un strigăt de bucurie, un păstrăv s-a îndepărtat într-un nor albastru. Mia a râs și i-a aplaudat îndrăzneala. Era perfect. Și era al ei pentru încă o zi.

— Haide! Fii curajoasă! i-a strigat Nathaniel.

Mia s-a gândit la momentele în care fusese cea mai curajoasă. Când străbătuse pădurea într-o seară de vară ca să meargă în oraș să privească meciul de pe pajiște, când îi ceruse voie mamei sale să meargă la castel și când începuse să citească, când spărsese lacătul hambarului și alergase pe Route 17. Trebuie să pierzi ceva ca să câștigi ceva. Era motivul pentru care atât de mulți rămâneau pe loc mult timp după ce înțelegeau că trebuie să plece. Mia a intrat în

apă. Să știi că trăiești ceva pentru ultima oară este dureros, oricât de frumos ar fi. *Ultima dată când am mers lângă tine, când am dormit lângă tine, când te-am iubit, când ți-am vorbit, când ți-am spus adevărul, ultima dată când te-am privit.* N-avea să-i spună despre copil, iar el n-avea să observe. Aveau să vadă doar ceea ce-și doreau să vadă: aveau să se vadă doar unul pe celălalt. Păsările erau tăcute și întreaga lume părea neclintită când Mia s-a scufundat în cel mai adânc ochi de apă. Nathaniel a tras-o lângă el, iar ea l-a sărutat nebunește, de parcă lumea urma să se sfârșească. Dar nu se sfârșea. Doar povestea era cea care se termina.

***

Pe drumul de întoarcere, Mia l-a întrebat dacă n-ar putea merge în Blackwell, orașul pe care îl știa atât de bine din copilărie.

— Ești sigură că n-o să te întristezi, când îți va aminti de mama ta? a întrebat-o Nathaniel.

— Cum am putea fi vreodată siguri de ceea ce simțim sau de felul în care simțim?

Mia l-a sărutat, recunoscătoare pentru grija pe care i-o purta, dar fără să-i dezvăluie motivul acelei rugăminți. Au străbătut aleile și pajiștile ce aveau să devină Route 17, după ce toți copacii aveau să fie doborâți și asfaltul, turnat în locul lor. Nathaniel a luat-o de braț, încercând s-o oprească înainte de a părăsi pădurea. I-a arătat ceva în vâlceaua umbroasă. Era o vulpe, semn de bun augur. Și-au împreunat mâinile, și-au împletit degetele. Mia se bucura că știe cum să simtă ceva, dar să se prefacă, la nevoie, că simte cu totul altceva. Învățase asta în Comunitate. Știa cum să se ferească să plângă. În cele din urmă au ajuns în acel colț de pădure din care Mia și mama ei priviseră odată spectacolul despre fata care se înecase, căreia i se spunea Apariția.

— Vrei să ne întoarcem? a întrebat-o Nathaniel, simțindu-i tristețea.

— Nu, aproape am ajuns.

În scurt timp, se aflau în centrul orașului, acolo unde Joel spusese că ar fi trebuit s-o abandoneze pe Mia când se născuse. În fața bibliotecii cu turle și fațadă de cărămidă, Mia l-a privit pe Nathaniel cu ochii strălucindu-i.

— Aici am găsit cartea ta.

— Din întâmplare. Poate că orice altă carte ar fi fost la fel de bună.

— Nu. Așa a fost menit. Tu mi-ai fost menit.

Mia i-a propus să intre în bibliotecă, avea nevoie de puțin timp doar pentru ea și amintirile ei. A arătat către colțul îndepărtat al

pajiștii.
— Acolo veneam la târgul fermierilor și vindeam mere și roșii. De-atunci n-am mai mâncat niciun măr.

Nathaniel era uluit.

— Atunci pierzi ceva minunat.

Mia a râs când i-a văzut expresia îngrijorată.

— Am trăit foarte bine fără ele, l-a asigurat ea.

— Puritanii credeau că femeile trebuie subjugate pentru că Eva a mușcat din măr, săvârșind păcatul originar. Ar trebui să mănânci câte un măr în fiecare zi ca să le faci în ciudă idioților care credeau asta.

— Aș prefera să fiu sărutată, a răspuns Mia.

Nathaniel i-a îndeplinit dorința cu bucurie, chiar acolo, pe strada principală, sub privirile câtorva trecători care au rămas cu gura căscată. Apoi au hotărât să se întâlnească mai târziu în mijlocul pajiștii. Mia s-a plimbat pe strada principală, până când a fost sigură că Nathaniel intrase în bibliotecă, apoi s-a îndreptat către destinația ei. Biroul șerifului, deși mai mic, se afla exact în același loc unde urma să fie și pe vremea când Mia trăise acolo. Înăuntru era răcoare. Șeriful și ajutorul său și-au ridicat privirile către ea.

— Vă putem ajuta cu ceva? a întrebat-o șeriful.

— Mulțumesc de întrebare, dar nu chiar acum.

Șeriful a privit-o intrigat.

— Sunteți de pe-aici?

— Am fost, cândva. Dar acum nu mai sunt.

Măcar asta era adevărat.

Când cei doi bărbați s-au întors cu spatele, Mia a lăsat un plic pe masa din față pentru ca ei să-l găsească mai târziu în acea zi sau poate în ziua următoare. Atunci o să aibă nevoie de ei, la poalele muntelui Hightop.

***

Nathaniel stătea pe bancă sub un ulm uriaș care nu mai exista în copilăria Miei, răpus de grafioză. Își ținea brațele întinse și fața ridicată către soare. În acel moment, era foarte liniștit, nu mai era bărbatul chinuit de odinioară. Era acolo și doar acolo, fericit să deschidă ochii și s-o vadă pe Mia în fața lui.

— Am un cadou pentru tine, i-a spus, scoțând un măr din buzunarul hainei negre. Primul tău măr, dar nu ultimul.

Mia s-a așezat lângă el și Nathaniel a privit-o mușcând din fruct, amuzat de precauția ei, de parcă acceptase darul unui șarpe, nu al bărbatului care o iubea. *Eva mea, iubita mea, care mă învață tot*

ce am nevoie să știu, s-a gândit el. S-a întrebat de ce prima Evă n-a fost prețuită pentru cunoașterea pe care a adus-o omenirii, de ce n-a fost onorată, în loc să fie desconsiderată și ocărâtă.

— Cum e? a întrebat-o el pe Mia, care i-a întins mărul să muște și el.

— E cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată, a recunoscut ea.

Știa că e Look-No-Further, soiul pe care îl creșteau la fermă, în livada în care mama ei muncise, cărând un coș plin de mere printre ierburi și flori de câmp, privind lumea cea frumoasă pentru ultima dată.

***

În acea noapte au lăsat fereastra deschisă ca să poată asculta cântecul leneș al greierilor în timp ce stăteau îmbrățișați. Se simțeau recunoscători că se puteau privi unul pe celălalt, încercând parcă să rețină fiecare trăsătură, fiecare linie a genunchiului și a cotului, a gâtului și a urechilor, iubite și preaiubite. Mia s-a gândit la toți acei ani în care fusese convinsă că nu va iubi niciodată pe nimeni, și acum, iat-o! Nu doar că avea o inimă, dar deja îi era frântă.

— Vrei să-ți spun numele copiilor tăi? l-a întrebat ea pe Nathaniel.

Voia să-i dăruiască ceva înainte de a pleca, dar, în clipa în care a rostit cuvintele, Nathaniel a înțeles că ea n-avea să rămână. Era felul ei de a-i spune rămas-bun, de a-i spune ce urma să trăiască fără ea. A încuviințat din cap și a strâns-o tare la piept.

— Una, Julian și Rose.

Nathaniel era sugrumat de emoție, îi era imposibil să vorbească. Erau, într-adevăr, niște nume minunate.

— Vor fi perfecți. Îi vei iubi mai mult decât îți iubești viața, a adăugat Mia.

— Da? a reușit el să șoptească.

Știa cum se termină poveștile; scrisese destule ca să știe că acela era sfârșitul poveștii lor.

— Îi vei adora. Vei scrie despre ei și despre cum faptul că ai devenit tată te-a surprins și te-a schimbat.

— Bănuiesc că toți oamenii sunt surprinși.

— Tu nu ești ca toți oamenii.

Ochii lui erau acum de un cenușiu profund, întunecați cum ea nu-i văzuse niciodată. Iar ea era din ce în ce mai estompată, o umbră a ei înseși. Nathaniel o simțea evaporându-se; devenise ușoară în brațele lui, fantoma celei care fusese și așa avea să rămână

până la întoarcerea acasă. Ea se bucura că o să plece înainte de sfârșit și că nu trebuia să-l privească îndrăgostindu-se de altcineva.

— Soția ta va fi femeia potrivită pentru tine.

— Tu ești femeia potrivită pentru mine, a rostit Nathaniel hotărât.

— Dacă iubești o dată, poți iubi din nou. Știu că o vei iubi.

Nathaniel și-a acoperit urechile, refuzând să mai asculte, dar Mia a început să râdă și i-a dat la o parte mâinile frumoase ca s-o audă.

— Vei fi fericit, promit. Ți-am văzut viitorul.

— Și tu? a întrebat el, neștiind exact ce răspuns și-ar fi dorit să primească.

Voia să-i fie dor de el, o voia doar pentru el. Mia și-a trecut degetele prin părul lui. Elizabeth avea dreptate: dacă-i spunea adevărul, n-ar fi lăsat-o niciodată să plece. Mia avea să-i dea fiicei sale numele surorii lui și avea s-o ducă în toate marile biblioteci, așa cum o dusese pe ea Constance. *Acolo există o mie de uși diferite și o mie de vieți diferite. Dă pagina și vei deschide ușa*.

— Și eu voi fi fericită.

Nathaniel a adormit aproape în zori. Cerul era încă întunecat când Mia s-a dat jos din pat și s-a îmbrăcat. A răsfoit carnețelul lui Nathaniel lăsat pe birou. Făcuse liste de cuvinte: pe o pagină, culori, pe alta copaci, pe o a treia scrisese numele ei de o sută de ori, ca pe o incantație. Magia era posibilă, mai ales când începea să scrie. A continuat să dea paginile până a ajuns la una pe care era scris un singur rând. *Nu simțise cât de grea era povara până nu dăduse de libertate*. Era rândul ce dispăruse din carte. Nu mai era invizibil. Totul se întorcea. Mia știa că toate poveștile sunt alcătuite din aceleași elemente: un început, un cuprins și un sfârșit. Ceea ce nu știuse era că sfârșitul vine cât ai clipi, atât de repede, încât tot ce poți face este să respiri.

A lăsat pe birou scrisoarea lui Ivy. Cea mai mare comoară a ei va fi darul ei cel mai de preț. Nathaniel avea cuvintele, dar nu și povestea, așa că ea i-o dăruia. De aceea se recunoscuse pe sine în *Litera stacojie*. Povestea avea să înceapă cu o femeie căreia nu-i era permis să dețină controlul asupra propriului trup și a propriei vieți. Se întâmpla mereu. Se întâmpla pe colina cu morminte din Salem, un loc despre care bărbații nu știau nimic, și se întâmpla și acum, în vremurile Miei. În poveste va exista un bărbat care n-are curajul de a fi sincer și un altul căruia nu-i pasă dacă distruge viața unei femei, dar exista și o iubire care nu poate fi distrusă; iubirea nu e niciodată invizibilă, aceasta e inima poveștii, iubirea unei mame pentru copilul ei.

***

Nathaniel a înțeles că Mia dispăruse chiar înainte să deschidă ochii. Patul era mic și, fiind singur, îl ocupase pe tot. S-a întrebat cum de încăpuse acolo, lângă el. S-a întrebat cum de nu o auzise plecând. Unele lucruri sunt menite să se întâmple, iar altele nu, asta îi spusese mereu sora lui.

Așternuturile încă păstrau parfumul Miei, un miros proaspăt de iarbă, care i-a trezit dorul de ea. Pe birou îi lăsase o scrisoare. Pe plic, scrisese un singur rând: *Te iubesc îndeajuns de mult ca să-ți redau libertatea.*

Nathaniel și-a imaginat viitorul care îl aștepta. O soție și trei copii. Viața care îi era sortită. *Dacă iubești o dată, poți iubi din nou. Deschide-ți inima, deschide ochii, fii recunoscător pentru tot ce-ai avut.* Nimic nu îți era promis în această lume, nimic nu dura, dar ceea ce conta cu adevărat rămânea al tău. Ceea ce este etern nu poate fi prins, dar scânteiază în întuneric lângă tine, amintirea a tot ce a fost.

Nathaniel și-a amintit cum privea pe fereastră când avea nouă ani. Se simțea exact ca atunci: parte din lume și, în același timp, separat de ea. Asta însemna să fii scriitor. A privit lumina care se ridica deasupra copacilor. Ar fi putut s-o urmeze pe Mia, dar știa că e imposibil. Pe birou încă se afla cotorul de măr cu urmele mușcăturilor ei mici.

În câteva clipe avea să fie dimineață. Lumea urma să se umple de lumina zilei, iar el urma să-i fie martor. A luat scrisoarea și a citit-o și, imediat ce-a terminat-o, a știut că aceea era povestea pe care o căuta. O tânără care fusese alungată de lângă cei apropiați și care nu-și dorea decât să poată lua propriile decizii. Comunitatea semăna mult cu societatea puritană, s-a gândit Nathaniel, societatea din care se trăgea și familia lui, care considera că Dumnezeu hotărâse ca femeile să fie supuse, susținând că toate purtau în ele păcatul Evei, o povară pe care aveau s-o ducă mereu cu ele și care le dovedea slăbiciunea morală. Nathaniel s-a gândit la cruzime și la iubire; s-a gândit la alegerile pe care le fac femeile și la toate lucrurile care li se impun. Citise scrisoarea lui Ivy, dar pentru el însemna mult mai mult. Era cartea pe care avea s-o scrie.

A închis ochii ca s-o revadă pe Mia dormind în iarbă, așa cum o întâlnise prima oară. A ascultat păsările ciripind la fereastră, rândunele, vrăbii și lăstuni, toate făcându-și cuib sub acoperișul Tavernei Jack Straw. Nathaniel avea să se gândească la roman ani întregi, apoi avea să-l scrie dintr-o suflare. Avea să lucreze la *Litera stacojie* de parcă ar fi fost posedat, așternându-l pe hârtie în doar câteva luni. Ca urmare a publicării romanului pe 16 martie 1850, după ce fusese ignorat și considerat un scriitor nesemnificativ atâta vreme, avea să devină imediat autorul unui bestseller. Unul dintre

critici a afirmat că romanul e *povestea unei inimi vinovate*, și poate că era adevărat. Era deopotrivă povara și încercarea lui de a-și cere iertare. Avea să ia primul exemplar tipărit, să meargă la biblioteca din Blackwell, să se așeze la masa lungă de lemn, să scrie dedicația și să pună cu mâna lui cartea pe raft.

Pentru Mia, Dacă a fost un vis, a fost doar al nostru, iar tu ai fost a mea.

Nathaniel s-a îmbrăcat și s-a așezat pe scaunul de lângă birou. Sfârșitul unei povești este începutul alteia. Întotdeauna știuse asta. Cerul se lumina și păsările din fața ferestrei începeau să cânte pe măsură ce zorii apăreau la orizont. Era o nouă zi, începutul viitorului. S-a îndepărtat de fereastră. Întreaga lume era acolo, afară, dar era și aici, în cameră. Avea lumea la picioare. În acea clipă a început să scrie.

***

Mia a străbătut pădurea pe care o cunoștea atât de bine. Tufele de afine încărcate de fructe se aflau exact acolo unde erau și în copilăria sa. Femeile le culegeau și făceau plăcinte pe care le vindeau apoi la târgul fermierilor. Copiii le implorau mereu să-i lase și pe ei să guste, dar Joel interzicea dulciurile, răsfățatul copiilor și micile favoruri. Joel se baza doar pe el însuși.

Când a ieșit din pădure, Mia a descoperit priveliștea minunată reprodusă în desenul pe care îl avea în buzunar. Acuarela fusese transmisă din generație în generație, o redare perfectă a muntelui și a tărâmului neatins ce înconjura creasta. Mia a intrat în vechiul hambar, construit de primii coloniști pentru a depozita fânul. Era același hambar în care citea în copilărie, căruia îi știa toate ascunzătorile; a pus desenul în spatele unei scânduri. Apoi a ieșit afară și a așteptat. Știa că Joel urma să vină când voia, lăsând-o să-l aștepte, dar asta nu o deranja.

A așteptat o bună bucată de vreme. Joel și-a făcut apariția exact în clipa în care lumina zorilor deschidea cerul. Avea la el cartea, dar și o armă pe care o ținea în mână, cumpărată ilegal din spatele băcăniei din oraș.

— În caz de urgență, a spus el, arătând spre armă. Ar fi o prostie să ai încredere în mine, dar ar fi o prostie și ca eu să am încredere în tine. I-ai făcut ceva, a continuat el, aruncându-i cartea. I-ai făcut o vrajă. Dispare. Ne mai poate duce înapoi?

Când a deschis-o, Mia a observat că jumătate dintre cuvinte se șterseseră.

— Cuvintele se vor întoarce când plec de-aici.
— Când *plecăm*, a corectat-o Joel. N-am de gând să rămân aici. Mă întorc la ferma mea, a adăugat, arătând către pământ cu vârful puștii. Jos! Nu pleci nicăieri până nu-mi dai desenul.

Mia a îngenuncheat în fața lui, în iarbă. La fel se purtase Joel și atunci când îi arsese toate cărțile, când o încuiase în hambar, când îi tăiase mamei sale părul lung și negru.

Câteva vrăbii au zburat deasupra capetelor lor. S-a auzit un fluierat, un bărbat care își striga câinele la ferma învecinată. Câinele se îndepărtase, iar acum venea în fugă spre ei prin iarba înaltă. S-a apropiat de Joel, lătrând nebunește. În Berkshire, erau mulți astfel de câini, recunoscuți pentru loialitatea lor feroce. Încă din prima clipă, câinele i-a arătat colții lui Joel, care a dus mâna la armă.

Mia s-a ridicat în picioare și a prins câinele de zgarda care era mai degrabă o funie.
— Stai cuminte, băiete! i-a zis.

Nu voia să-i strice nimic planul. Își ascunsese cerceii de aur în desenul împăturit, alături de o călimară de cerneală din argint, luată de la han. Voia să se asigure că șeriful, atunci când sosea, avea să prindă un hoț. Probabil că citiseră deja biletul lăsat de ea și era foarte posibil ca Joel să fie arestat chiar în acea zi.

Căutați în hambar, acolo unde l-am văzut ultima oară și veți găsi lucrurile furate de acest hoț. Aveți grijă: e periculos!

— N-avem mult timp, i-a spus ea lui Joel. Desenul e în hambar.
— Nu încerca să mă tragi pe sfoară. Unde în hambar?
— Sub scândura din spate, cea care se clatină. Unde îmi ascundeam cărțile.
— Să nu te miști de-aici! a amenințat-o el.

După ce Joel a plecat să ia desenul, Mia i-a dat drumul câinelui, iar ea a alergat către ușa hambarului. Joel greșise având încredere în ea, greșise crezând că încă era fetița care făcea ce i se spune. A tras zăvorul de lemn, împingându-se în ușă cu toată puterea. Era un zăvor zdravăn, mult mai nou decât atunci când evadase Mia. Îl auzea pe Joel strigând dinăuntru. Zbiera atât de tare și de înspăimântător, încât a alungat mierlele din copaci. O amenința cu ce avea să-i facă atunci când ieșea de-acolo, dar, după ce a început să coboare dealul, Mia nu l-a mai auzit. Nu mai era nevoită să-l asculte. Nimeni nu mai era nevoit să-l asculte.

În anul în care împlinea cincisprezece ani, ar fi putut să se înece și trupul să-i fie adus la mal de aceiași bărbați care aduseseră din livadă trupul mamei ei; poate că fusese invizibilă, ascunsă în

spatele gardului de sârmă, dar de-atunci trecuse mult timp, o întreagă viață. Avea să trăiască viața pe care o alesese, exact așa cum își dorise mama ei, exact așa cum își dorea și ea pentru copilul său.

Mia și-a ridicat ochii către munte. Începuse să bată vântul și norii străbăteau cerul. Cum era posibil să nu fi observat niciodată cât de frumos e aici? Mulți ani mai târziu, Carrie avea să găsească desenul în vechiul hambar pe care îl moștenise și avea să devină pictoriță, convinsă că fusese pictoriță și într-o altă epocă. Comunitatea avea să ia naștere aici, Ivy Jacob avea să ajungă la fermă într-o noapte în care nu știa încotro să se îndrepte, iar Mia avea să-și trăiască aici prima parte a vieții și n-avea să uite niciodată că fusese iubită de cineva încă din prima clipă. *Tu ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat*, îi șoptise Ivy în acea noapte în pădure, nevăzute.

Mia și-ar fi dorit ca mama ei să poată vedea cât de frumos fusese acel loc înainte de a fi distrus de clădiri și de hambare prost construite, de garduri din sârmă care îi țineau înăuntru pe membrii Comunității și interziceau accesul altor oameni. Și-ar fi dorit să-i poată mulțumi lui Ivy că o lăsase să intre în bibliotecă, că îi spusese povești în pădure, că își dorise mai mult pentru fiica sa.

Acum Mia își dorea ca fiica ei să cunoască o lume în care să meargă la școală, să călătorească singură cu trenul, să străbată străzile orașului în serile de vară și să citească orice carte ar fi ales de pe rafturile unei biblioteci.

Imediat avea să vină toamna, anotimpul în care Mia privea întotdeauna atent copacii, căutând primele frunze stacojii. În cele din urmă, a ajuns la locul în care avea să fie cimitirul. Acum era doar un petic de pământ plin de muri și coada-șoricelului, de mentă și arpagic sălbatic. Din loc în loc se ițeau primele fire de ferigă ce, în viitor, aveau să pună stăpânire pe întregul ținut. Câmpul din jur era plin de floarea-soarelui și nu se auzea decât bâzâitul albinelor. Mia se simțea recunoscătoare pentru umbra oferită de fagul uriaș și, așezându-se pe frunzele de ferigă, s-a sprijinit de trunchiul lui. S-a gândit la ziua pe care o crezuse ultima ei zi. Cât de norocoasă fusese să intre în bibliotecă. Cât de recunoscătoare era că ține în mână cartea.

Lumea se trezea, mai întâi lent, apoi pe deplin. Ciripitul păsărilor, zumzetul bondarilor, vântul printre ramurile copacilor. Mia auzea caii de la ferma învecinată. Câinele border collie alerga pe câmp, îndreptându-se spre casă, dar, când a văzut-o, s-a apropiat de ea, o săgeată alb cu negru. Aceeași rasă des întâlnită în Blackwell, pe care o avuseseră la fermă — câini inteligenți, de încredere, loiali și care nu cer prea multă atenție. În noaptea în care

evadase, nu lătrase niciun câine. Îi dăduseră voie să fie invizibilă și ea începuse o nouă viață. Aceasta avea să fie a treia ei viață, cea pe care o va păstra, cea care i-a fost menită.

— Salut! i-a spus Mia câinelui când acesta a venit s-o salute.

A mirosit-o curios, dar, când a auzit fluieratul stăpânului, s-a îndepărtat repede prin iarbă. Mia înțelegea de ce mama ei ar fi putut crede că ajunsese într-un loc aflat la vest de lună. La vest de lună era acolo unde călătoreai pentru a te întâlni cu persoana iubită, cu cea pe care n-o vei uita niciodată. Mia voia să păstreze în minte totul. Cât de rece era apa râului, cât de lungi le fuseseră săruturile, cât de ritmat cântau greierii, până când cântecul lor se pierdea într-un imn glorios al sfârșitului de vară. Avea să fie mereu recunoscătoare că luase cartea lui Nathaniel de pe raftul bibliotecii, că o citise și că pășise în lumea pe care el o crease din hârtie și cerneală. Norocul poate lua multe forme, iar ea își purta norocul cu ea, într-o carte.

Odată ca niciodată, îi va spune fiicei sale, te-am iubit mai mult decât orice pe lume. Te-am iubit mai mult decât însăși viața. Te-am iubit îndeajuns ca să caut ceea ce ne era menit, indiferent ce-ar fi putut fi, indiferent unde-ar fi putut fi. Putem ajunge oricât de departe, chiar și până la vest de lună. Uneori, să evadezi este cel mai curajos lucru pe care îl poți face. Când vei ajunge acolo, vei înțelege unde ești.

---

10 Nathaniel Hawthorne, *op. cit.*, p. 49.

11 *Ibidem*.

MULȚUMIRI

Infinite mulțumiri Amandei Urban, lui Ron Bernstein, Marysue Rucci, Libby McGuire și Danei Trocker.

Mulțumiri lui Nicole Dewey.

Mulțumesc, Andy Jiaming Tang.

Mulțumiri echipei Atria Books.

Le sunt profund recunoscătoare prietenilor care mi-au fost alături în timp ce scriam această carte, în special lui Jill Karp, Diane Ackerman și Laurei Zigman.

Mulțumesc, Nina Rosenberg, pentru o viață de sâmbete.

Mulțumiri lui Madeleine Wright pentru ajutorul acordat în toate aspectele muncii mele.

Le mulțumesc reperelor mele esențiale, Madison Wolters, Karina Van Berkum și Deborah Revzin. Și lui David Revzin, cu toată gratitudinea.

Mii de mulțumiri lui Megan Marshall pentru primele lecturi ale acestei cărți.

Mulțumiri lui Stephen King.

Întreaga mea recunoștință personalului de la The Old Manse din Concord și celui de la The House of the Seven Gables, din Salem.

Le mulțumesc din suflet tuturor librăriilor care mi-au susținut opera încă de la început.

Un mulțumesc din inimă bibliotecarilor care mi-au permis să împrumut cât de multe cărți am dorit.

Cititorilor mei, eterna mea recunoștință.

Mamei mele. Știu că iubirea noastră nu a fost niciodată invizibilă, nici măcar atunci când n-o vedeam. Acum o văd.

Lecturi recomandate:

Nathaniel Hawthorne in His Times, James R. Mellow

The Peabody Sisters, Megan Marshall

Litera stacojie, Nathaniel Hawthorne